

CONTRA CURENTULUI

24 - 30 septembrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Relația dintre MUZICĂ ȘI BIBLIE

Text de memorat | Țefania 3:17

Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.

SECȚIUNEA I

În următoarele lecții vom analiza în profunzime ceea ce spune Dumnezeu despre muzică. Încă de la început, este bine să facem observația că Dumnezeu este sursa muzicii. El ne-a creat cu capacitatea de a ne bucura de muzică. El nu numai că a făcut urechea capabilă să se bucure de sunetul muzicii, dar El a creat și instrumentul de emisie al vocii umane, astfel încât să ne bucurăm să creăm la rândul nostru muzică și să fim părtași la exprimarea muzicală.

Cântatul nu este o artă care aparține doar pământenilor. Biblia ne vorbește despre coruri de îngeri. Însuși Dumnezeu se bucură de muzică; mai mult, El cântă: „Domnul Dumnezeuul tău în mijlocul tău este puternic; El va salva, El se va bucura de tine cu bucurie; El se va odihni în dragostea lui, se va bucura de tine cu cântare” (Țefania 3:17 — FIDELA).

Ce anume face ca inima lui Dumnezeu să se umple de această bucurie sfântă? „Noi trebuie să păstrăm în minte marea bucurie manifestată de Păstor când a găsit oaia pierdută... «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută».

Și tot cerul se face ecoul acestei cântări de bucurie. Tatăl Însuși Se bucură pentru cel salvat cântând. Ce emoție, ce bucurie sfântă este exprimată în această parabolă!” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 111).

Poate că ne este greu să ne imaginăm ideea sărbătorii din ceruri, dar aceasta este o realitate. La fel ca tatăl fiului risipitor, care a inclus muzica în sărbătoarea de bun venit acasă când fiul s-a întors (Luca 15:25), și îngerii se bucură atunci când un om se pocăiește și Însuși Dumnezeu cântă! Întotdeauna este potrivit să ne bucurăm pentru un om care alege o viață mai bună în detrimentul uneia păcătoase.

“ Muzica a fost dată pentru a îndeplini un scop sfânt, acela de a îndrepta gândurile către cele curate, sfinte și înălțătoare și de a trezi adorarea și recunoștința față de Dumnezeu.”

— Patriarhi și profeți, p. 594

DIN CUPRINS:

C-40

- 1 | Relația dintre muzică și Biblie
- 5 | O mustrare aduce binecuvântări
- 6 | Arta cântecului sacru
- 8 | Piciorul lui Timmy

Chiar dacă vom studia modalitățile inventate de Satana pentru a distruge viețile oamenilor prin intermediul muzicii, nu vom uita însă de felul în care muzica poate fi o binecuvântare pentru oameni. Nu trebuie subestimată uriașa putere a muzicii de a face bine. Când muzica sfântă este folosită de cineva a cărui minte este plină de Cuvântul lui Dumnezeu, poate chiar să îndepărteze atitudinile rele și atacurile demonice.

Un astfel de bun exemplu este povestea relației dintre David și Saul. „Domnul îl adusese pe slujitorul său David la curtea împăratului pentru ca Saul să beneficieze în urma relației cu iubitul cântăreț al lui Israel. Împăratul iubea muzica și i s-a oferit ocazia de a fi impresionat și supus de același spirit care era viața și inspirația cântecelor lui David” (*The Signs of Times*, 7 septembrie 1888). „Și, când duhul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harpa și cânta cu mâna lui; Saul răsufla atunci mai ușor, se simțea ușurat și duhul cel rău pleca de la el” (1 Samuel 16:23).

Asemenea strămoșului Său David, Isus folosea muzica pentru a-i binecuvânta pe alții, chiar și când era tânăr. „Deseori Își exprima bucuria inimii, cântând psalmi și melodii cerești. Deseori, locuitorii din Nazaret Îi auzeau vocea înălțându-se în laude și mulțumiri către Dumnezeu. El întreținea legătura cu cerul prin

cântec, iar când tovarășii Săi se plângeau de oboseala muncii, erau înviorați de sublimele melodii ieșite de pe buzele Sale. Imnurile Sale de laudă păreau că îi izgonesc pe îngerii cei răi și, asemenea fumului de tămâie, umpleau locul cu mireasmă. Minte ascultătorilor Săi era transportată din exilul ei pământesc spre căminul ceresc” (*Viața lui Isus*, pp. 34, 35).

Muzica sacră este și un instrument de învățare eficientă. Veți spune: cum așa? Ei bine, pentru că este mai ușor să ne amintim cuvintele când sunt însoțite de puterea cântecului. Acesta este unul dintre motivele pentru care ar trebui să încurajăm și să predăm cântecul sacru. În Coloseni 3:16, Pavel a spus: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.”

Cu adevărat, muzica înălțătoare a fost dată ca un dar omului. Dumnezeu ne-a pus la dispoziție acest dar ca să lumineze viețile oamenilor în timpul secolelor întunecate ale păcatului. Cât de recunoscători putem fi că încă poate fi o mare binecuvântare pentru poporul lui Dumnezeu, chiar dacă Satana dorește să transforme acest dar într-un blestem.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECTIUNEA II

In vremurile străvechi, majoritatea oamenilor se închinau idolilor. Mulți dintre ei se închinau la stelele de pe cer și petreceau o mare parte din timpul lor onorând aceste zeități. Vremurile nu s-au schimbat foarte mult. Astăzi, rolul idolilor a fost luat de mulți artiști, pe care oamenii chiar îi numesc staruri. Mulți oameni petrec mult timp ascultând realizările acestora și se bucură de spectacolele lor. Ei le imită felul de a se îmbrăca și, câteodată, chiar felul în care aceștia merg!

Păzitorii Sabatului nu sunt imuni față de ideea de a avea idoli. Subiectul în discuție din lecția prezentă este un astfel de idol, pe care ei îl aleg uneori. „Muzica este idolul căruia i se închină mulți dintre cei care susțin că sunt creștini păzitori ai Sabatului” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 481). Cum transformă Satana muzica într-un idol?

„Satana nu are nimic de spus împotriva muzicii, dacă poate face din ea un canal prin care să câștige acces la mintea tinerilor” (*Idem*). Cum caută Satana să preia controlul gândurilor noastre prin muzică? El o folosește ca să ne câștige atenția, ca să ne risipim timpul și ca să ne insuflă idealurile lui în minte.

„Tot ceea ce distrage mintea de la Dumnezeu și ne consumă timpul care ar trebui dedicat slujirii Sale se potrivește scopului lui Satana” (*Idem*). Observați că

Satana profită de dragostea de muzică înăscută pe care Dumnezeu a pus-o în inimile noastre. Prin intermediul muzicii, el caută să ne deturneze gândurile de la Dumnezeu înspre noi și performanțele noastre, sau spre reușita altei ființe umane.

„Când este folosită într-un scop bun, muzica este o binecuvântare; dar adeseori ea este transformată de Satana într-unul dintre cele mai atrăgătoare mijloace ale lui de a ademini sufletele și a le prinde în capcană” (*Idem*).

Observați cum Satana caută să se folosească de performanțele noastre muzicale ca să nască mândria în noi. El vrea ca muzicienii să se gândească la ei și să atragă atenția asupra lor în loc să o îndrepte spre Dumnezeu. Când serviciile noastre de închinare atrag atenția asupra interpreților și a performanțelor lor, atunci muzica devine o închinare la idoli. Începem să punem

în centrul atenției plăcerea și elementul distractiv, în loc să căutăm să-L mulțumim pe Dumnezeu.

Observăm un alt punct important: chiar și muzica bună, de calitate, poate fi „un blestem teribil” când înlocuiește dedicarea și rugăciunea. Permiteți voi muzicii să ocupe timpul ce ar trebui dedicat studiului Bibliei și rugăciunii? Orice activitate, până și muzica, ce ne îndepărtează de studiul Bibliei și de rugăciune devine un idol. V-ați gândit vreodată că ascultarea unui CD sau urmărirea unui videoclip cu muzică spirituală poate înlocui ușor studiul Bibliei? Acum știți că lucrurile nu stau așa!

Adevărul este că trebuie să trăim prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Cu toate că poate înfrumuseța Cuvântul, muzica nu poate să-L înlocuiască. Nu ne putem hrăni dintr-o melodie așa cum o putem face din Scriptură. Cuvântul ne poate salva, pe când muzica nu. Biblia ne oferă putere.

Muzica exprimă doar nevoia și mulțumirea noastră pentru această putere. Subliniem aceasta deoarece muzica este adesea unul „dintre cele mai atrăgătoare

“Cântarea, ca parte a serviciului divin, este în aceeași măsură un act de închinare, ca și rugăciunea.”

— Patriarhi și profeți, p. 594

mijloace ale Satanei” pentru a înșela oamenii, făcându-i să creadă că sunt binecuvântați când, în realitate, binecuvântarea lipsește. El le oferă un sentiment al puterii fără să ofere puterea de a învinge, ceea ce îi face pe oameni să se simtă sănătoși din punct de vedere spiritual când, de fapt, ei flămânez după pâinea vieții!

Profetul Ieremia a înțeles sursa hranei spirituale: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele” (Ieremia 15:16). Această discuție nu este despre muzica proastă sau despre versuri stricate. Este despre puterea Cuvântului și despre lipsa de sens în viața omului care nu dedică suficient timp pentru a înțelege Biblia.

Haideți să nu copiem greșeala lui Solomon! El și-a „dobândit cântăreți și cântărețe și desfătărilor fiilor oamenilor, instrumente muzicale, și acelea de toate felurile”, dar a descoperit în cele din urmă că totul era deșertăciune și chinuire a duhului și nu era de niciun folos sub soare” (Eclesiastul 2:8,11 – FIDELA).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Cu toate că muzica poate fi periculoasă atunci când înlocuiește studiul Bibliei, ea ocupă totuși o parte importantă a vieții noastre spirituale. Cunoscând aceasta, când profeții Samuel și Ilie au înființat școli în care să fie instruiți conducători pentru poporul lui Dumnezeu, ei i-au învățat pe tineri și muzica sacră.

Mai mult decât atât, Dumnezeu Și-a manifestat prezența la școlile acestea, inspirând elevii să compună muzică sacră, care era cântată și prețuită în aceste școli evlavioase timpurii. Acesta este idealul și pentru școlile noastre din prezent.

„Materiile principale pe care le studiau în aceste școli erau legea lui Dumnezeu, cu instrucțiunile date lui Moise, istoria sacră, muzica sacră și poezia... Se cultiva un spirit de evlavie. Elevii nu erau învățați doar că trebuie să se roage, ci și cum să se roage, cum să se apropie de Creatorul lor, cum să aibă credință în El și cum să înțeleagă și să asculte de învățăturile Duhului Său. Intellectul sfințit scotea din vistieria lui Dumnezeu lucruri vechi și lucruri noi, iar Duhul lui Dumnezeu Se manifesta în profeții și cântări sfinte” (*Educație*, p. 23).

În aceste școli ale profeților, Samuel imita exemplul bun stabilit de patriarhi, care foloseau muzica

sacră pentru a-și învăța copiii. „În Abel, pe care l-a ucis Cain, și după aceea în Enoh, Set, Metusala, Noe și mulți alții, Domnul a avut martori credincioși, oameni dreți care, în generația lor, au trăit cu frică de Dumnezeu. Amintirile lor nu erau estompate și șterse. Ei primiseră cuvintele de învățătură de la Adam și le repetaseră mai departe copiilor și nepoților lor. Prin cântece erau relatate multe episoade istorice și adevăruri importante” (*The Youth's Instructor*, 21 mai 1903).

Sub inspirația Duhului Sfânt, elevii lui Samuel au compus numeroase cântece, înainte ca împăratul David să-și compună psalmii. În ceruri vom afla care sunt psalmii scriși de acești elevi și vom putea urmări efectele puternice și chiar vindecătoare ale acestei muzici inspirate asupra israeliților. Vom vedea cum muzica sacră s-a răspândit în tot Israelul, binecuvântând casa lui David și influențând dragostea lui pentru muzică în timp ce creștea.

Ați observat că prin aceste cântece sacre erau relate „multe episoade istorice și adevăruri importante”? Dumnezeu nu a vrut ca poporul Său să cânte niște cântece banale, ci i-a inspirat să compună mai degrabă o muzică înălțătoare, plină de gânduri profunde. Versurile inspirate de El conțin adevăruri profunde de o semnificație profetică și istorică. Pe măsură ce cântecele au fost repetate din nou și din nou, muzica i-a ajutat pe oameni să memoreze adevărul și să-l înțeleagă. Muzica aceasta a slujit ca o barieră împotriva apostaziei.

Una dintre ultimele îndatoriri ale lui Moise a fost să scrie o cântare foarte importantă. O puteți găsi în Deuteronomul 32:1-44. „Cântecul acesta nu era doar istoric, ci și profetic. În timp ce relatea purtarea minunată a lui Dumnezeu față de poporul Său în veacurile trecute, le prefigura marile întâmplări ale viitorului, biruința finală a celor credincioși când Domnul Hristos Se va arăta din nou în putere și mărire... Trebuia să fie cântat de adunare când se participa la serviciul divin și să fie repetat la lucrul de peste zi. Era dator

părinților să imprime atât de bine cuvintele acestea în mintea receptivă a copiilor lor, încât să nu le uite niciodată” (*Patriarhi și profeți*, p. 261).

Pentru moment, vom menționa doar un singur fragment. Observați frumoasa descriere a grijii pe care o purta Dumnezeu pentru Israel: „El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochilor Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui” (Deuteronomul 32:10,11).

Muzica și poezia înălțătoare lucrează împreună. Poezia conține idei prețioase. Cântarea înfrumusețează adevărul cu un model muzical minunat și face să fie ușor de reamintit. Duhul lui Dumnezeu încă se manifestă printre elevii evlavioși, conducându-i să compună o muzică sacră frumoasă, însoțită de cuvinte ce transmit idei profunde. Aceste melodii încă sunt de ajutor să înscrie acele idei în minte. Să cântăm o astfel de muzică oriunde am merge.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Citiți Țefania 3:17 și Luca 15:7. Enumerați câteva relatări biblice în care Dumnezeu cântă de bucurie. _____
2. Cum l-a influențat David pe împăratul Saul prin intermediul muzicii sacre? 1 Samuel 16:14-23 _____

Cum i-a influențat Isus prin cântec pe cei din jurul Său? _____

Gândiți-vă la unele cântece pe care le puteți folosi pentru a exercita o influență pozitivă asupra cuiva care se simte iritat, trist, leneș sau descurajat. _____

SECȚIUNEA II

3. Cum poate muzica să devină un idol? _____
- Gândiți-vă cu atenție la locul pe care îl ocupă muzica în viața voastră. A ajuns să fie un idol pentru voi? _____

SECȚIUNEA III

4. Numiți o cântare pe care o cântăm astăzi, care conține „multe episoade istorice și adevăruri importante”. _____
5. Citiți cântarea lui Moise din Deuteronomul 32:1-43. Detaliați pe scurt episoadele istorice și adevărurile importante pe care le învață. _____

Studiu suplimentar: *Viața lui Iisus*, pp. 831–835 (în orig.); *Patriarhi și profeți*, pp. 592–602; 643 (în orig.).

Studiu suplimentar pentru lecțiile 40–48: *Vocea umană în vorbire și cântare*, pp. 407–469 (în orig.).

Miracole din viața mea

– a 40-a parte, de John N. Loughborough

O muștrare aduce binecuvântări

Pe când mă aflam la Healdsburg, am primit o copie a buletinului *California Christian Advocate*, în care erau prezentate întâlnirile noastre prin comparație cu cele ale Mișcării millerite din 1844.

Un editor de ziar scrisese despre adunările de corturi ale adventiștilor: „Pe vremuri, ei au ținut discursuri mulțimilor ce ieșiseră să audă vorbindu-se despre profeție. În cele din urmă, au stabilit data întoarcerii Domnului, iar în ziua hotărâtă, îmbrăcați în hainele lor de mers în ceruri, unii s-au dus în cimitire ori s-au cățarat pe acoperișuri... Această mișcare din Healdsburg are aceleași trăsături. Bărbații ce conduc întâlnirile nici nu predică, nici nu se roagă... Au cărți de vânzare despre Daniel și Apocalipsa. Oamenii nu trebuie să se teamă că dintr-o asemenea mișcare entuziasă va ieși ceva permanent.”

După un timp, s-a întâmplat să fiu în cort când a oprit diligența cu poșta chiar în față, iar vizitiul ne-a informat că primisem o scrisoare. Aceasta era adresată „Fraților de la cortul din Healdsburg, California”. Am deschis-o și am citit-o. „Îmi cer scuze că mă adresez vouă cu titulatura de „Frații din cort”, căci nu vă cunosc numele. Probabil că ați văzut articolul din numărul recent al *California Christian Advocate*, în care se vorbea despre întâlnirile în cort organizate de voi aici, în Healdsburg. În acel articol se zicea că aveți cărți de vânzare despre subiectul cărții Apocalipsa. Studiez această carte de 20 de ani și am trimis scrisori în New York, Philadelphia și alte locuri ca să obțin vreun tratat care o explică, dar nu am avut noroc să găsesc ceva. Aș dori să-mi trimiteți prin serviciul de curierat Wells Fargo Express una dintre cărțile despre Apocalipsa pe care le vindeți. Trimiteți-o C.O.D. și voi trimite suma de plată. Vă rămân profund îndatorat, William Hunt, Gold Hill, Nevada.”

Iată, dar, cum poate fi verificată valabilitatea Scripturii: „Căci n-avem nicio putere împotriva adevărului, ci pentru adevăr.” Micul articol din ziar scris împotriva noastră a lansat un apel pentru căutarea adevărului.

Am făcut un pachet de cărți pentru domnul Hunt și i l-am trimis prin poștă ca să facem economie. Apoi i-am scris o scrisoare lungă în care îi explicam ofensele editorului aduse adventiștilor și i-am spus despre poporul nostru și ce făceam noi. Le-am menționat și

altora despre cărțile noastre și despre ziarul nostru săptămânal *The Advent Review and Sabbath Herald*.

Nu a trecut mult și angajatul serviciului de curierat Wells Fargo mi-a adus o scrisoare nouă din Gold Hill, Nevada, adăugând și informația că la biroul lor mă aștepta și un pachet cu bani. „N-am putut să-l aduc până ce nu semnați pentru primire”, a spus.

Domnul Hunt mi-a scris că a citit toată literatura din pachet și că acum o citea a doua oară. Era recunoscător că găsise atât de multă lumină și spunea că o crede în întregime. „Nu vreau să vă pierd urma”, a adăugat, „așadar, când plecați din Healdsburg, asigurați-vă că-mi trimiteți adresa oficiului vostru poștal.” A comandat *Review* pentru un an de zile, precum și alte cărți pe care i le menționasem. „Vă trimit 20 de dolari prin Wells Fargo”, mi-a scris. Luați plata pentru cărți și restul păstrați-i dumneavoastră.

I-am trimis cărțile pe care le-a cerut și i-am spus că nu vreau să păstrez banii pentru mine. În curând, m-am trezit că mi-a trimis alți 20 de dolari pe care să-i folosesc la cheltuielile cu cortul. Corespondența a continuat până când i-am trimis copii după tot ce publicase denomi-națiunea, inclusiv un set din *Mărturiile*. Drept răspuns, a trimis pentru a treia oară 20 de dolari și ne-a spus că el crede tot ceea ce noi învățăm și că își aranjase afacerile lui astfel încât să țină cont de Sabat. Ajunși în punctul acesta, am știut că nu trebuia să ne alarmăm din cauza micilor reproșuri ce ne erau aduse.

**De data aceasta am știut
că nu trebuie să ne alar-
măm din cauza unui mic
reproș la adresa noastră.**

Conexiune istorică

Arta cântecului sacru

În mijlocul întinericului moral a strălucit încă o dată lumina purității, sfințeniei și adevărului. Conducătorul ales era un levit tânăr, care în primii ani se bucurase de influența unei mame credincioase, care se ruga. Copilăria lui nu fusese pătată de corupția din jur.

Samuel era de-acum investit de către Dumnezeu lui Israel cu funcția triplă de judecător, profet și preot. Punând o mână în mâna Domnului Hristos, iar cu cealaltă luând cârma națiunii, el a condus poporul cu o înțelepciune și hotărâre menite să-l păzească pe Israel de distrugere.

Prin Samuel au fost înființate școlile profeților, pentru a servi ca o barieră împotriva corupției răspândite pe scară largă și pentru a promova bunăstarea morală și spirituală a tinerilor. Aceste școli s-au dovedit o mare binecuvântare pentru Israel, promovând acea neprihănire care înalță o națiune și punând la dispoziție oameni calificați să acționeze cu teamă de Dumnezeu, în rolul de conducători și de sfătuitori. Pentru a îndeplini acest obiectiv, Samuel a adunat grupuri de tineri evlavioși, inteligenți și studioși. Aceștia au primit numele de fii ai profeților. Pe măsură ce trăiau în părtășie cu Dumnezeu și studiau cuvântul și lucrările Lui, aceștia au ajuns să fie plini de înțelepciune de sus, precum și bogat înzestrați cu comori intelectuale. Învățătorii nu erau doar buni cunoscători ai adevărului divin, ci și cei care se bucuraseră de comuniunea cu Dumnezeu și primiseră înzestrarea specială a spiritului Său. Aceștia se bucurau de respectul și încrederea oamenilor, atât pentru învățătura lor, cât și pentru evlavia de care dădeau dovadă.

Pe vremea lui Samuel existau două astfel de școli: una la Rama, unde se găsea și casa profetului, și cealaltă la Chiriath-Iearim, unde se afla atunci chivotul. Alte două școli au fost adăugate pe vremea lui Ilie, la Ierihon și Betel, iar altele au fost înființate ulterior la Samaria și Ghilgal.

Elevii acestor școli s-au susținut prin propria lor muncă de agricultori, sau fermieri, și meșteșugari. În Israel acest lucru nu era considerat ciudat sau degradant; într-adevăr, se considera că era o crimă să lași copiii să crească fără să știe să facă o muncă folositoare. Ascultând de porunca lui Dumnezeu, fiecare copil era

învățat o meserie, deși urma să fie educat pentru slujba sfântă. Mulți dintre învățătorii religioși se întrețineau prin muncă manuală. Chiar și mai târziu, pe vremea lui Hristos, nimeni nu considera că ar fi fost degradant pentru Pavel și Aquila să își câștige existența din confecționarea de corturi.

Subiectele principale de studiu în aceste școli erau legea lui Dumnezeu, cu instrucțiunile date lui Moise, istoria sacră, muzica sacră și poezia....

Duhul lui Dumnezeu se manifesta în mod evident la aceste seminare, prin profeții și cântări sacre. Cu o anumită ocazie, o ceată de profeți l-a întâlnit pe Saul la „colina lui Dumnezeu”, nu departe de Ghibea. Profeții aveau cu ei psaltiri și tamburine, fluiere și harpe. Sub influența Duhului Sfânt, acești oameni prorocau și Îl laudau pe Dumnezeu cântând la instrumente și din voce. Duhul Domnului și puterea lui de convertire au venit și peste Saul, și el a prorocit împreună cu ei. Arta cântecului sacru a fost cultivată cu sânguință în acele școli ale profeților. Nu se auzeau valsuri frivole și nici vreo cântare frivolă care să-l laude pe om și să distragă atenția de la Dumnezeu, ci psalmii sacri, solemnii, de laudă la adresa Creatorului, înălțându-I numele și reamintind de lucrările Sale minunate. Astfel, muzica era creată ca să servească unui scop sfânt, pentru a ridica gândurile la ceea ce este curat, nobil și înălțător și pentru a trezi în suflet devotament și recunoștință față de Dumnezeu.

Cât de diferite sunt obiectivele pentru care sunt adesea dedicate talentele muzicale! Câți dintre cei care au acest dar îl folosesc pentru a se onora și a se înălța pe sine, în loc să-L slăvească pe Dumnezeu! Dragostea pentru muzică îi determină pe cei neglijenți să se alăture iubitorilor de plăceri în adunări lumești, unde Dumnezeu le-a interzis copiilor Săi să meargă. Astfel, ceea ce este o mare binecuvântare atunci când este folosit corect poate deveni una dintre cele mai de succes metode ale lui Satana pentru a distrage mintea de la Dumnezeu și de la lucrurile eterne.

Muzica ocupă un rol în închinarea la Dumnezeu în curțile cerești. În cântecele noastre de laudă, ar trebui să ne străduim să ne apropiem cât mai mult de armonia corurilor cerești. Adesea mi s-a întâmplat să sufăr ascultând voci neșlefuite, atingând tonalități înalte și țipând literalmente cuvintele sacre ale vreunui imn de laudă. Cât de nepotrivite sunt aceste voci ascuțite sau răgușite pentru un serviciu de închinare solemn și plin de bucurie adresat lui Dumnezeu. Tânjesc să-mi pun dopuri în urechi sau să fug de acolo; iar când aceste manifestări dureroase se termină, mă bucur.

Cei care fac din cântat o parte din închinarea divină ar trebui să aleagă imnuri cu un acompaniament muzical adecvat ocaziei; nu în tonuri funebre, ci melodii vesele, dar solemne. Vocea poate și trebuie să fie modelată, îmblânzită și supusă.

Formarea adecvată a vocii trebuie privită ca o parte importantă a educației. Cântărețul ar trebui să se

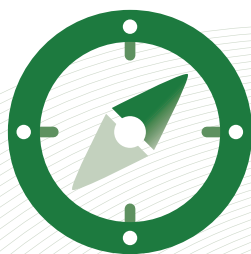
antreneze să rostească distinct fiecare cuvânt. Trebuie amintit faptul că interpretarea muzicală ca parte a serviciului religios este la fel de mult un act de închinare ca și rugăciunea. Inima trebuie să simtă spiritul cuvintelor, să le dea o expresie corectă. Pentru a-și învăța copiii, părinții nu ar trebui să angajeze un profesor de muzică lipsit de respect pentru lucrurile sacre și nici nu ar trebui să le permită să învețe și să practice cântece de dans frivole.

Cât de mare este diferența dintre școlile din timpurile străvechi, aflate sub supravegherea lui Dumnezeu Însuși, și instituțiile noastre moderne de învățare. Se găsesc puține școli care să nu fie guvernate de tradițiile și obiceiurile lumii. Sunt puține școlile în care dragostea unui părinte creștin pentru copiii săi nu va avea parte de o amară dezamăgire.

— *Semnele timpului*, 22 iunie 1882

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Cum s-a îngrijit Samuel să ferească poporul Israel de distrugere? _____
2. Enumerați câteva moduri prin care școlile profeților au fost o binecuvântare pentru Israel. _____
3. Care erau subiectele principale de studiu în școlile profeților? _____
4. Ce fel de muzică nu se auzea în școlile profeților? _____
Describeți muzica ce se auzea în aceste școli. _____
5. Cum folosește Satana muzica pentru a face din ea un instrument de succes pentru a îndepărta mintea de Dumnezeu și lucrurile veșnice? _____
6. Ce ar trebui să ne străduim să facem în cântecele noastre de laudă? _____
7. Puneți în antiteză muzica bună față de cea rea. _____

Capitole de credință

Piciorul lui Timmy

de Joella Thea

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS

Trop, trop, trop! Auzind picioarele goale pe podea, mi-am ridicat privirea din studiul de dimineață și am văzut un cap mic ce se ițea deasupra scaunului din camera de zi. Timmy, în vârstă de patru ani, găsise deschisă ușa din spate și intrase ca să vadă dacă nu am un măr să mănânce la micul dejun. În curând am descoperit că avea o problemă mai mare decât stomacul gol – Timmy șchiopăta.

„Ce s-a întâmplat?”, l-am întrebat.

„Eram cu prietenul meu pe bicicletă, când o altă bicicletă s-a apropiat de noi și mi-am prins piciorul.”

Am examinat piciorul lui Timmy. Din partea laterală a călcâiului drept îi lipsea o bucată de piele. Piciorul era murdar și, dacă nu făceam ceva, s-ar fi putut infecta ușor. I-am promis lui Timmy un măr dacă mă va lăsa să-i curăț piciorul.

„Dar o să mă doară!”, a scâncit.

„Știu, dar o să doară mai puțin dacă o să-l curățăm acum, decât dacă o să așteptăm până ce piciorul ajunge într-o stare mai rea”, i-am spus.

Am găsit o gălețușă și am curățat-o bine. Soțul meu a stat cu el pe canapea și s-au uitat la cărți ilustrate din Biblie în timp ce lucram în bucătărie, pregătindu-mă de temuta curățare a piciorului. Înainte să-l chem pe Timmy, i-am tăiat un măr să mănânce când aveam să-i curăț piciorul, sperând că o să-l distragă. Îmi dădeam seama că-l doare când i-am curățat rana, dar era un băiat curajos, iar în curând piciorul lui a ajuns mult mai curat. Am pus Betadine pe rană, i-am bandajat piciorul ca să nu se murdărească pe parcursul zilei și l-am trimis afară la joacă.

De abia după o oră am reușit să închei timpul de părtășie cu Dumnezeu. Am deschis Biblia la Ioan 14, uitându-mă și în jurnal să văd

unde rămăsesem. Am citit ultima propoziție pe care o scrisesem: „Doamne, ajută-mă să Te dezvălui altora prin cuvintele pe care le spun azi.”

Tocmai ce Îl rugasem pe Dumnezeu să mă folosească pentru a arăta dragostea Sa altora, când ne-am trezit cu Timmy peste noi. Mi-am înclinat capul. „Îți mulțumesc, Doamne, pentru că mi-ai dat ocazia să fiu mâinile Tale și gura Ta ca să-l ajut pe acest copil al Tău.”

Asta s-a întâmplat în urmă cu două zile. Acum, de două ori pe zi, Timmy vine să-l spăl, să-l dezinfectez și să-i rebandajez piciorul. A găsit o rățușcă de cauciuc pe blat și se bucură jucându-se cu ea în apă. Acest lucru i-a distras atenția de la durerea înțepătoare din picior.

Vă rog să vă rugați pentru Timmy, pentru bunica și bunicul lui, care au grijă de el. Rugați-vă să vadă un Dumnezeu destul de puternic ca să aibă grijă de băiețelul lor. Rugați-vă pentru părinții lui, care l-au dus la templu și i-au legat încheieturile cu sforicele ca să-l protejeze de spiritele rele. Rugați-vă ca prin mine să vadă un Dumnezeu care poate face o lucrare mai bună de vindecare decât toate sforile din toate templele. Rugați-vă ca Dumnezeu să ușureze aceste poveri și să ajute acest băiețel să ajungă un martor puternic în această țară.

**Voi, servi, degrab-acum ieșiți,
La nunta lui Isus, poftiți
Pe-oricare oaspeți veți găsi
Cu bucuria de-a veni!**

**Să-i poftiți, să-i zoriți,
Să-i zoriți pe toți să vină!
Să-i poftiți, să-i zoriți,
Ca să-mi fie casa plină!**

**Spuneți și celui obosit:
La Domnu-i pacea de găsit;
Să știe cei fără-ajutor:
Domnul e bunul lor Păstor!**

**Auzi, răsună vocea Lui
În mijlocul pustiei!
Ca bun Păstor, azi cheamă El
Să vină orice mielule!**

**Dar cine-aude pe Păstor
Să meargă să-l dea ajutor:
S-aducă mieii-n loc curat
Și să-i ferească de păcat?**

**Ah, din pustiu arzător,
Răsună jalnic plânsul lor!
Ești tu samaritean milos?
Mergi și îndeamnă-i la Hristos!**

CONTRA CURENTULUI

1-7 octombrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Frumoasele LAUDE

Text de memorat | Psalmii 147:1

Lăudați pe Domnul! Căci este frumos să lăudăm pe Dumnezeu nostru, căci este plăcut și se cuvine să-L lăudăm.

SECȚIUNEA I

Biblia menționează o varietate de instrumente muzicale, inclusiv instrumente cu coarde, precum harpele, lirele și alăutele, instrumente de percuție, cum ar fi timpanele și chimvalele, și, nu în ultimul rând, instrumente de suflat ca trâmbițele, goarnele și flautele. Dar cel mai ingenios și mai frumos dintre toate instrumentele muzicale, vocea, a fost creată de Însuși Dumnezeu.

Instrumentele muzicale au slujit mai multor scopuri distincte. Biblia le descrie pe toate acestea ca oferind linie melodică și armonie cântecelor (Psalmii 33:2; 92:1-3), pe post de acompaniament pentru cântări (2 Cronici 29:27) și pentru a chema poporul să participe la o anumită acțiune (Numeri 10:1-9). În plus, instrumentele muzicale erau folosite și pentru calmarea sufletelor (1 Samuel 16:23), pentru înveselirea inimii (Psalmul 57) și pentru a comemora anumite sărbători vesele (Numeri 10:10). De asemenea, Dumnezeu a poruncit ca instrumentele muzicale să completeze muzica din templu (vezi 2 Cronici 29:25).

În pustie, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să facă două trâmbițe din argint și i-a explicat sistemul de semnale pe care acesta le putea folosi pentru a transmite instrucțiuni poporului. În funcție de semnalul utilizat, Moise putea chema întreaga adunare sau doar pe conducători; putea porunci poporului să strângă tabăra sau să ridice corturile; mai mult, putea să transmită un semnal de alarmă, de luptă sau unul care anunța o sărbătoare națională (vezi Numeri 10:1-11).

Biblia ne spune câteva detalii interesante despre muzică și instrumentele muzicale. Știați, de exemplu, că împăratul David a folosit lemn de chiparos

“ De multe ori pierdem mari binecuvântări deoarece neglijăm să-l aducem laude Binefăcătorului nostru. Noi trebuie să-l cântăm atât în inimile noastre, dar și cu vocea. Pe aripile laudelor, sufletul poate urca mai aproape de ceruri. ”

— *Semnele timpului*, 26 ianuarie 1882

DIN CUPRINS:

C-41

1 | Frumosele laude

5 | Un miner misionar

6 | Către tineri – partea 1

8 | Adevăratul fiu al lui Avraam –
partea 1

ca să facă instrumente? (vezi 2 Samuel 6:5). Se pare că împăratul David avea obiceiul să inventeze instrumente muzicale (vezi Amos 6:5). Iar când Solomon a primit un transport de lemn de santal de mare calitate din Hiram, acesta a folosit o parte din lemn ca să facă harfe frumoase și ale instrumente cu corzi care să fie folosite la serviciile de închinare din templu (vezi 1 Împărați 10:11,12). În Biblie, în cartea 1 Împărați 4:32 ni se spune și câte cântece a compus Solomon, și anume „o mie cinci cântări”.

Biblia nu detaliază doar la ce tipuri de instrumente se cânta, dar și cum se cânta la ele, cel puțin pentru închinarea la Dumnezeu. În perioada timpurie a domniei lui David, Chenania, un conducător levit, fusese numit „căpetenia muzicii” și „cărmuia muzica, fiindcă era meșter” (1 Cronici 15:22,27). Una dintre responsabilitățile lui a fost să organizeze muzica pentru procesiunea ce a adus chivotul la Ierusalim.

Mai târziu, Davis a ales 288 de leviți, pe „toți cei care erau meșteri”, „care prooroceau întovărășiți de harpă, de alăută și de chimvale” pentru slujbă înaintea Domnului (1 Cronici 25:1,7). Acești bărbați, atât profesori, cât și elevi, au fost organizați în 24 de grupuri.

Muzica de la serviciile noastre de închinare ar trebui să fie ordonată, reglementată și condusă de muzicieni pricepuți, pregătiți și capabili. Dumnezeu este mulțumit când ne educăm talentele muzicale, indiferent că o facem vocal sau instrumental. În acest fel, credăm adevărul, dar aducem și slavă lui Dumnezeu.

„În adunările publice, să fie ales un număr de persoane care să îndeplinească serviciul muzical. Cântecul să fie acompaniat de instrumente muzicale la care vor cânta persoane talentate. Nu trebuie să ne opunem folosirii instrumentelor muzicale în lucrarea noastră. Această parte a serviciului religios să fie îndeplinită cu atenție, deoarece cântecul este o laudă adusă lui Dumnezeu. Nu întotdeauna este bine să cânte doar câteva persoane. Cât mai des posibil, să cânte întreaga adunare” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 330).

În același timp, muzica nu trebuie să devină formală sau să aibă o calitate teatrală. Conducătorii muzicali trebuie să fie sfințiți în inimă și minte și să îndrepte atenția către Dumnezeu, nu spre ei, în așa fel încât să ofere o jertfă muzicală adevărată lui Dumnezeu.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

De ce a creat Dumnezeu muzica? „Muzica a fost dată pentru a îndeplini un scop sfânt, acela de a îndrepta gândurile către cele curate, sfinte și înălțătoare și de a trezi în suflet adorarea și recunoștința față de Dumnezeu” (Ellen White, *Patriarhi și profeți*, p. 334).

Primii noștri părinți au folosit acest prețios dar al muzicii așa cum a intenționat Dumnezeu să o facă. Cântecele lor de iubire și laudă se ridicau duioase și cu reverență la cer, armonizându-se cu cântecele îngerilor înălțați și cu păsările fericite ce își înălțau trilurile fără nicio grijă” (*The Review and Herald*, 24 februarie 1874).

Nota dominantă a vieții creștine este slava adusă lui Dumnezeu, chiar și în această lume zguduită de păcat, iar muzica evlavioasă este un mijloc potrivit de a exprima lauda din inimă și de a mărturisi despre cine este Dumnezeu și ce a făcut El pentru noi. Lui Dumnezeu îi place să audă cântecele noastre de laudă. „Lăudați pe Domnul! Căci este frumos să lăudăm pe Dumnezeul nostru, căci este plăcut și se cuvine să-L lăudăm” (Psalmii 147:1). Solia primului înger ne cheamă să facem și acest lucru: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă” (Apocalipsa 14:7).

Este posibil să nu vrem tot timpul să cântăm cântări de laudă. E evident că Pavel și Sila nu simțeau nevoia să cânte în închisoare, după ce tocmai încasaseră o bătaie cruntă. Totuși, la miezul nopții, „se rugau și

cântau cântări de laudă lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 16:25). Acest lucru poate părea surprinzător, dar exact așa Și-a învățat Hristos urmașii să facă atunci când aveau să se confrunte cu persecuția (vezi Matei 5:11,12). Dacă trăim prin credința în făgăduințele lui Dumnezeu, și nu după sentimentele noastre, putem cânta în loc să ne plângem atunci când vor veni vremurile de persecuție sau de încercare, și vom primi speranță și încurajare în timp ce-i binecuvântăm pe alții.

Inspirația divină și astfel de experiențe personale dificile l-au învățat pe Pavel o lecție importantă pe care a transmis-o să ne fie învățătură. În Efeseni 5:19,20, el i-a încurajat pe creștini: „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrurile în Numele Domnului nostru Isus Hristos.”

Între cântările de laudă, nimic nu întrece frumoasa poezie a psalmilor, mulți psalmi fiind scriși de cântărețul plăcut al lui Israel” (2 Samuel 23:1). Aceste cântări sunt pline de semnificații profunde. Ele preamăresc virtuțile legii lui Dumnezeu și însușirile caracterului

“Vocea care cântă pentru Dumnezeu dintr-o inimă plină de recunoștință și de mulțumire este mult mai plăcută înaintea Sa decât melodia tuturor instrumentelor muzicale care au fost inventate vreodată de mâinile omenești.” —*Evanghelizare*, p. 506

Său, reamintesc lucrurile minunate pe care El le-a făcut și profetesc victorii pe care încă trebuie să le obțină. Cântările noastre sacre de astăzi ar trebui să aibă aceași frumusețe și profunzime în semnificații.

Pentru credincios, să-L laude pe Dumnezeu prin muzică este un mod de viață. Atunci când Îl iubim pe

Dumnezeu, vrem să-I aducem laude prin cântări dimineața și seara (vezi Psalmii 92:1,2). Vrem să-I aducem laude în prezența altor creștini și a celor de altă religie (vezi Psalmii 18:49; 111:1).

„Domnul dorește ca noi să vorbim despre bunătatea Sa și să mărturisim puterea Sa. El este onorat prin exprimarea laudei și a mulțumirii noastre. Dumnezeu spune: «Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește» (Psalmii 50:23). În timpul călătoriei lui prin pustie, poporul Israel Îl lăuda pe Dumnezeu prin cântări sfinte. Călătorii peregrini au transpus în cântece poruncile și făgăduințele Domnului și le-au cântat pe întregul parcurs al călătoriei lor. Iar în Canaan, când se adunau cu ocazia sărbătorilor sfinte, comemorau lucrările minunate ale lui Dumnezeu și înălțau imnuri mărețe de recunoștință la adresa Numelui Său. În felul acesta, calea Domnului avea «să fie cunoscută pe întregul pământ» și «mântuirea Sa, printre toate popoarele» (Psalmii 67:2)” (Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 198).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Care este scopul muzicii sacre? Dacă ne uităm cu atenție la cartea de imnuri a sanctuarului, Psalmii, vedem că muzica din templu îndeplinea câteva roluri distinctive:

- **Să-I aducă laude lui Dumnezeu pentru caracterul Său perfect:** „Căci Tu ești bun, Doamne, gata să ierți și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă” (Psalmii 86:5).

- **Să-I aducă mulțumiri lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut:** „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor! Căci El a potolit setea sufletului însetat și a umplut de bunătăți sufletul flămând” (Psalmii 107:8,9).

- **Să învețe istoria:** „A despicat stânci în pustie și le-a dat să bea ca din niște valuri cu ape multe” (Psalmii 78:15).

- **Să înalțe legea lui Dumnezeu și mărturiile profeților Lui:** „Legea Domnului este desăvârșită și înviorază sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor” (Psalmii 19:7).

- **Să profetească evenimente viitoare:** „Mi-au străpuns mâinile și picioarele... Își împart hainele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea” (Psalmii 22:16,18).

- **Să încurajeze încrederea și credința în Dumnezeu:** „Eu strig: «Lăudat să fie Domnul!» și sunt izbăvit de vrăjmașii mei” (Psalmii 18:3).

- **Să exprime pocăința și mărturisirea:** „Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărâdelegea... Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmii 32:5).

- **Să se roage pentru îndrumare:** „Povățuiește-mă în adevărul Tău și învață-mă, căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele, Tu ești totdeauna nădejdea mea!” (Psalmii 25:5).

David a ales anumiți leviți care „proroceau întovărașiți de harpă, de alăută și de chimvale”... „ca să laude și să mărească pe Domnul” (1 Cronici 25:1,3). Procedând astfel, David a oferit un mijloc puternic de a transmite Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor.

Deoarece „imnurile sunt unul dintre mijloacele cele mai eficiente pentru a întipări în inimă adevărul spiritual” (Ellen White, *Evanghelizare*, p. 179), acestea au fost incluse în cadrul serviciului din templu. Pentru același motiv, și muzica noastră de astăzi ar trebui să comunice Cuvântul lui Dumnezeu și să inspire adevărul prezent.

Este posibil să cântăm o muzică bună, și totuși să nu avem beneficii? Cu siguranță. Unul dintre psalmi ne spune: „Cântați laude cu înțelegere!” (Psalmii 47:7; FIDELA). Așa cum nu ne ajută prea mult să recităm Cele Zece Porunci fără să medităm la semnificația lor

și să le aplicăm practic în viață, la fel, nu avem parte de niciun bine să cântăm muzica sacră dacă nu înțelegem și nu aplicăm ceea ce cântăm. Pavel confirmă acest adevăr: „Voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea” (1 Corinteni 14:15). Când cântăm, funcțiile înalte ale creierului (gândirea, alegerea) ar trebui să fie implicate în mod activ. De asemenea, mintea unui muzician trebuie să fie în ton cu Duhul Sfânt. Iar atunci când vom cânta astfel, și îngerii vor cânta cu noi. „Să se reverse cântări de pe buzele atinse cu cărbunele aprins de pe altar... Oastea îngerească se va alătura celor care cântă cu duhul și cu mintea” (Ellen White, *Manuscript Releases*, vol. 6, p. 318).

Închinarea la Dumnezeu nu ne folosește deloc dacă este doar o formalitate, indiferent că o facem în timpul devoționalului personal, al rugăciunii în familie sau în public. „Mulți cântă cântări frumoase la întâlniri, cântări despre ceea ce vor face și ce intenționează să facă; dar unii nu fac aceste lucruri; ei nu cântă cu duhul și nici cu mintea. Așadar, unii nu au niciun beneficiu dacă citesc cuvântul lui Dumnezeu, deoarece nu-l aplică în viața lor și nu îl pun în practică” (*The Review and Herald*, 27 septembrie 1892).

Dumnezeu vrea ca muzica sacră să ne fie de folos; iar noi vom primi mari binecuvântări când vom practica adevărurile pe care le cântăm.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Enumerați câteva instrumente muzicale menționate în Biblie. Psalmii 150:1-6 _____

Ce instrumente muzicale au fost folosite pentru Psalmii 4, 5, 6 și 8? Uitați-vă la nota de la începutul fiecărui psalm. _____

2. Subliniați câteva beneficii de care ne putem bucura dacă o să cântăm muzică sacră într-o manieră ordonată și iscusită. _____

SECȚIUNEA II

- 3 Cum poate fi muzica folosită pentru a împlini solia primului înger? _____

4. Gândiți-vă la un moment recent când nu ați simțit nevoia să cântați. Cum v-a ajutat faptul că ați ales să cântați totuși? _____

Ce cântări ar fi potrivite să fie cântate? _____

SECȚIUNEA III

5. În lecție sunt enumerate opt roluri pe care le au psalmii. Uitați-vă în cartea Psalmilor și găsiți încă un exemplu pentru fiecare rol. _____

6. Gândiți-vă la imnurile pe care le cântați în biserică sau la rugăciunea în familie. Cum puteți cânta cu mai multă înțelegere pentru a pune apoi în practică mesajul pe care l-ați cântat? _____

Miracole din viața mea

—a 41-a parte, de John N. Loughborough

Un miner misionar

Pe data de 3 septembrie, au fost semnate actele legale în Santa Rosa, completând organizarea unei societăți care să dețină proprietăți ale bisericii. Apoi a fost deschisă calea construcției unei clădiri a bisericii în acel oraș – prima casă de adunare adventistă de ziua a șaptea ridicată la vest de Munții Stâncoși. Ne-am mutat după aceea cu cortul la 11 km vest de Sebastopol.

Data de 11 octombrie a fost stabilită să fie ziua în care punem temelia noii biserici din Santa Rosa. Când am ajuns cu soția mea la ora stabilită, am fost uimiți să găsim deja pusă fundația pentru podea, cu grinzele la locul lor. Frații au explicat: „Am ajuns aici devreme, așa că ne-am gândit la fel de bine să ne apucăm de lucru în timp ce așteptăm să se facă ora 9.” „În regulă”, am răspuns, „dar dacă ochii nu mă înșală, clădirea pe care ați început-o are o lungime mai mare de 15 m. Nu ne hotărâserăm să o facem de 9 pe 15?”

Domnul Walker, constructorul-șef, a răspuns: „Când am măsurat 15 m, am decis că va fi prea mică, așa că ne-am permis să adăugăm încă 3 m și să suportăm cheltuiala.”

„Dărnicie californiană!”, am râs.

Până la începutul lunii noiembrie, clădirea avea pereții ridicați. Am pus temporar băncile din cort și am avut prima noastră întâlnire pe data de 21 noiembrie; a vorbit fratele Bourdeau pe marginea versetului 1 din Psalmul 122: „Mă bucur când mi se zice: «Haidem la Casa Domnului!»” Unii s-au temut că am construit o biserică prea mare, dar încă din prima zi s-a umplut la capacitate maximă. La încheierea serviciului divin, patru candidați au fost botezați în râul Santa Rosa. Fratele Hewitt ne-a lăsat să locuim într-una dintre casele lui, iar pe data de 26 noiembrie s-a născut fiica noastră, Patience.

În perioada 8–10 aprilie 1871, a avut loc o ședință a asociației noastre de stat în Santa Rosa. Merritt Kellogg, care tocmai se mutase aici, era cu noi. S-a nimerit numai bine, căci fratele Bourdeau plănuia să se întoarcă în Est, să lucreze pentru poporul francez. Pentru a face economii, de la sosirea noastră în San Francisco am locuit împreună ca o singură familie. Când am făcut evidența contabilă, am descoperit un bilanț surprinzător. Costurile călătoriilor din New

York fuseseră acoperite până la ultimul bănuț din vânzarea de cărți.

Începând cu data de 5 mai, am organizat împreună cu Merritt Kellogg întâlniri în cort la Bloomfield. Interesul și prezența au fost splendide până pe data de 9 iunie, când a izbucnit o epidemie de variolă. Dr. Kellogg și-a folosit apoi abilitățile medicale îngrijindu-i pe cei afectați. Amabilitatea lui și tratamentele pline de succes au creat o impresie foarte favorabilă și un interes pentru mesajul nostru de sănătate. Până pe data de 25 iunie, pericolul a trecut, iar noi am continuat să organizăm întâlniri.

În timp ce am ținut o a doua serie de întâlniri în Bloomfield în luna decembrie, am observat în public un străin care ne acorda o atenție deosebită. După aceea, unul dintre membri ne-a făcut cunoștință, spunând: „Iată un bărbat din Nevada care stă la noi la pensiune și dorește să vorbească cu tine.”

„Iar numele lui e William Hunt”, am spus, „și corespundez cu el încă din luna iulie a anului 1869.”

„Chiar eu sunt”, spuse străinul. „Am venit să petrec câteva zile aici înainte să plec din Statele Unite.”

A stat cinci zile la Bloomfield și, înainte de a pleca, a cerut un set de diagrame și orice cărți pe care era posibil să nu le aibă deja. „Voi naviga spre Noua Zeelandă”, a spus, „iar dacă nu voi găsi uși deschise acolo, voi merge la minele de diamante din Africa de Sud.”

După ce a plătit pentru diagrame, mi-a dat cadou o monedă de aur de zece dolari și mi-a spus: „Probabil că nu ne vom mai vedea, dar o să auzi de mine după o vreme. Cu ajutorul Domnului mă voi supune cu credințioșie adevărului.”

Notă: William Hunt s-a dus la minele de diamant de la Kimberly și, cu ajutorul literaturii, a făcut cunoscută Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în Africa de Sud.

Conexiune istorică

Către tineri — partea 1

Tinerii păzitori ai Sabatului sunt dedați căutării de plăceri. Am văzut că nici măcar unul din douăzeci nu știe ce înseamnă religia practică. Ei sunt mereu în căutare după ceva care să le satisfacă dorința de schimbare, de distracție și, dacă nu rămân vigilenți, astfel încât să nu se lase înșelați, ci să poată spună din inimă: „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu”, nu sunt vrednici de El și vor pierde viața veșnică.

Tinerii, în general, se află într-o teribilă înșelăciune și totuși susțin că sunt credincioși. Viața lor neconsacrată este o rușine la adresa numelui de creștin; exemplul lor constituie o capcană pentru alții. Ei sunt o piedică pentru cel păcătos, deoarece, aproape în toate privințele, nu sunt cu nimic mai buni decât cei necredincioși. Ei au Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu ascultă avertizările, îndemnulurile, muștrările și sfaturile acestuia și nici încurajările și făgăduințele date celor ascultători și credincioși.

Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt condiționate de o ascultare umilă. Celor tineri li se dă un singur Model de urmat, dar cum s-ar putea compara viața lor cu viața Domnului Hristos? Sunt alarmată să văd pretutindeni frivolitatea tinerilor și a tinerelor care pretind a crede adevărul. Se pare că Dumnezeu nu are loc în gândurile lor. Minte lor este plină de fleacuri, de lucruri fără valoare. Conversațiile lor sunt golite de conținut, vorbe deșarte. Au urechea ascuțită pentru muzică și Satana știe ce organe să stimuleze pentru a anima, captiva și fermeca mintea, astfel încât Domnul Hristos să nu fie dorit. Le lipsește dorul spiritual al sufletului după cunoașterea divină și după creșterea în har.

Mi-a fost arătat că tinerii trebuie să adopte o poziție mai înaltă și să facă din Cuvântul lui Dumnezeu sfătuitorul și călăuză lor. Asupra tinerilor stau responsabilități solemne, pe care ei le tratează cu ușurință. Introducerea muzicii în casele lor, în loc să-i conducă la sfințenie și spiritualitate, a constituit mijlocul prin care mintea le-a fost distrasă de la adevăr.

Cântecele frivole și muzica la modă par potrivite pentru gusturile lor. Muzica le-a răpit timpul care ar fi trebuit dedicat rugăciunii. Atunci când nu se face abuz de ea, muzica este o binecuvântare; dar atunci

când este greșit folosită, ea este un blestem teribil. Ea excită simțurile, dar nu oferă acea tărie și acel curaj pe care creștinul le poate găsi doar la tronul harului, atunci când, în umilință, își face cunoscute nevoile și, cu strigăte și cu lacrimi, imploră puterea cerească pentru a fi întărit împotriva ispitelor puternice ale celui rău. Satana îi înrobește pe cei tineri. Oh, ce aș putea oare să spun pentru a-i determina să se elibereze din puterea lui înșelătoare? El este iscusit în a-i fermeca și a-i atrage spre pieire...

Mi-au fost arătate numeroase pasaje din Scriptură care le arată în mod clar celor tineri care este voința lui Dumnezeu cu privire la ei. Cu aceste învățături, ei trebuie să se întâlnească la judecată. Totuși, nici măcar un tânăr sau o tânără din douăzeci, dintre cei care pretind că susțin adevărul prezent, nu ascultă învățăturile Bibliei. Tinerii nu citesc Cuvântul lui Dumnezeu suficient încât să cunoască cerințele lui; și totuși, aceste adevăruri îi vor judeca în ziua cea mare a lui Dumnezeu...

Satana este mulțumit atunci când atenția tinerilor este atrasă de orice lucru care le poate distra mintea de la Dumnezeu, astfel încât înșelătorul să poată avea avantaj asupra lor, iar ei, nepregătiți pentru atacurile lui, să fie prinși în cursă. Ei nu sunt conștienți că marele Artist ceresc are cunoștință de fiecare faptă, de fiecare cuvânt și de toată purtarea lor; chiar și gândurile și intențiile inimii le sunt notate cu credincioșie.

Orice defect al caracterului lor moral este descoperit privirii îngerilor, iar la judecată își vor vedea tabloulul detaliat, așa cum este, în toată diformitatea lui. Toate cuvintele deșarte, frivole, sunt scrise în carte. Cuvintele neadevărate, acele fapte menite să înșele, ale căror motivații au fost ascunse de ochii oamenilor, dar au

fost văzute clar de ochiul atotvăzător al lui Iehova, toate sunt scrise cu litere vii. Orice act egoist va fi demascat.

În general, cei tineri se poartă ca și când ceasurile prețioase de probă, cât încă mai este har, ar fi o mare vacanță, iar ei ar fi fost așezați în această lume doar ca să se amuze, ca să-și satisfacă dorințele într-o distracție nesfârșită. Satana face eforturi speciale pentru a-i conduce să-și găsească fericirea în distracții lumești și să se îndreptățească, străduindu-se să argumenteze că aceste distracții nu sunt dăunătoare, ci sunt nevinovate și chiar importante pentru sănătate...

Satana va prezenta calea sfințeniei ca fiind dificilă, în timp ce căile plăcerilor lumești le va face să pară presărate cu flori. Ispititorul vă va înfățișa lumea, cu toate plăcerile ei, în culori false și amăgitoare. Vanitatea este una dintre cele mai puternice caracteristici ale naturii noastre decăzute, iar el știe că poate avea succes

apelând la ea. El ne va amăgi și ne va linguși prin agenții lui. Poate că veți primi laude care vă vor satisface vanitatea și vă vor încuraja mândria și stima de sine, astfel că veți ajunge să credeți că, având asemenea calități și avantaje, ar fi mare păcat să ieșiți din lume și să fiți diferiți, să deveniți creștini, să vă părăsiți tovarășii și să fiți ca morți față de laudele sau criticile lor.

Satana vă va spune că, datorită avantajelor pe care le aveți, ați putea să vă bucurați într-o mare măsură de plăcerile lumii. Dar gândiți-vă că plăcerile acestui pământ se vor sfârși și că veți secera ceea ce ați semănat. Oare sunt însușirile voastre personale, capacitățile și talentele voastre prea prețioase ca să I le consacrați lui Dumnezeu, Creatorul ființei voastre, Cel ce veghează asupra voastră în fiecare clipă? Sunt aptitudinile voastre prea prețioase ca să I le consacrați lui Dumnezeu?

— *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, pp. 473–478

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Câți dintre tinerii păzitori ai Sabatului știu ce înseamnă religia practică? _____
Căutați ce înseamnă cuvântul „practic” în dicționar și spuneți ce înseamnă religia practică. _____

După ce anume sunt mereu în căutare acești tineri? _____
Cum pot obține ei viața veșnică? _____
2. „Tinerii, în general, se află într-o teribilă înșelăciune și totuși susțin că sunt credincioși.” Descrieți acțiunile acestor tineri. _____

3. Ce ar trebui să facă muzica în căminele noastre? _____
Ce a făcut, însă, în schimb? _____

4. Câți tineri care pretind că susțin adevărul prezent ascultă de învățăturile Bibliei, care arată limpede voia lui Dumnezeu în privința lor? _____
5. Ce îl mulțumește pe Satana? _____
6. Cum se poartă în general tinerii? _____

7. Satana face ca drumul lui să pară mai ușor și mai bun. Ce ar trebui totuși să luăm în considerare? _____

Capitole de credință

Adevăratul fiu al lui Avraam — de Barnabas Hope

partea 1

AJUTAȚI-MĂ

Să-L cunoașteți pe Isus

Spuneți-mi Ishmael. Cu ceva ani în urmă — nu contează exact cu cât de mult timp —, pe când aveam puține cunoștințe despre poporul adventist și nu mă interesa nimic special în credințele lor, m-am întors de la rugăciunea de vineri pentru a-mi relua munca tristă.

Sunt un om din Est. M-am născut, am crescut și m-am jucat în copilărie în praful deșertului — același praf pe care profetul Avraam l-a spălat de pe picioare la fântânile din Haran. Da, Haran este încă o oază — un pământ umed și minunat la marginea unui deșert mizerabil.

Acum sunt departe de Haran și chiar și mai departe de copilăria mea. Izvoarele fericirii mele au secăt în timp ce petrec ore nesfârșite la ușa unei clădiri vechi din beton. Sunt portar. Zilnic, stau și privesc oamenii și mașinile trecând ca valurile mării sărate. O plictiseală necruțătoare îmi lovește cu putere sufletul, iar anonimul apăsător petrecut într-o muncă inutilă mă cuprinde. Nu există niciun sens mai mare în viață decât acesta? Mă uit la bărbații de pe stradă care stau și se uită la taxiuri, la trotuarul plin de viață și la orașul care nu doarme niciodată. Ce cred ei despre asta? Stau cu țigările lor, cu ochii lipsiți de expresie și cu o mare întrebare în minte, întrebare care a fost și a mea până în ziua aceea de vineri, când un adventist a intrat în clădire și în lumea mea.

Era străin și-l chema Barnabas. Mi-a plăcut de el din momentul în care am stat împreună în cochilia unui apartament gol și m-a anunțat că intenționează să-l transforme într-o biserică. Dacă ar fi spus că plănuiește să inunde locul și să facă o piscină, nu aș fi putut fi mai surprins și mai încântat. Când l-am văzut pe Barnabas a cincea oară, m-a sărutat pe ambii obraji și mi-a oferit un cuțit de buzunar elegant — un cadou făcut fără niciun motiv evident. Mi-ar fi plăcut de el chiar și fără să fi primit cadoul, și părea că apeductele Haranului au început să curgă din nou în mine.

L-am urmărit pe Barnabas punându-se pe treabă și transformând grota murdară aflată la optzeci de picioare deasupra străzii într-un lăcaș de cult sfânt. Am fost surprins să-l văd lucrând cu pietre, beton, lemn și oțel. Am presupus că era un om învățat, dar se simțea ciudat de confortabil cu mistria și ciocanul. Dacă ar fi fost un turc cu studii similare, nu s-ar fi atins niciodată de aceste lucruri.

Cel mai neobișnuit lucru pentru mine în privința lui Barnabas nu a fost că lucra cu unelte, ci munca lui cu oamenii. Îi privea pe toți oamenii de pe strada noastră în mod egal, cu aceeași sclipire de speranță în ochi, de parcă ar vedea ceva remarcabil în fiecare. M-am gândit mult la aceste lucruri, în timp ce stăteam la postul meu. În timp ce își pregătea biserica, Barnabas m-a întrebat dacă știu vreun zugrav. Cunoșteam unul, deși nu foarte bine, și l-am recomandat. Numele lui era Ali. Pe măsură ce Barnabas și-a schițat planurile, Ali s-a autopromovat și pentru slujba de a construi zidurile necesare sălilor de clasă.

Pentru a scurta povestea, Ali l-a înșelat pe Barnabas. Fapta sumbră a ieșit la iveală când Ali, Barnabas și cu mine stăteam față în față în camera în care s-a întâmplat hoția. Eram obișnuit să văd cum oamenii se ceartă până la sânge după o astfel de infracțiune și mă așteptam ca răzbunarea lui Barnabas pentru fapta comisă să explodeze. La urma urmei, există ceva în fiecare om, când este nedreptățit, care tânjește să joace rolurile de judecător și de călău. Dar în loc să-i permită diavolului să-i ocupe sufletul, Barnabas i-a ținut lui Ali o prelegere clară despre iertare, apoi i-a strâns mâna, l-a condus la ușă și și-a luat rămas-bun. Ochii mei nu au văzut niciodată un lucru atât de ciudat și de nobil. Auzisem despre Hristos, și acum, iată, o demonstrație a Lui! Apoi, cu bună dispoziție, Barnabas s-a întors imediat pentru a începe să remedieze lucrarea prost făcută.

M-am temut că faptul că-l recomandasem pe Ali avea să-mi strice prietenia cu Barnabas, dar covorul iertării pe care-l desfășurase era mare și m-a primit și pe mine pe el. Simțeam că acum este rândul meu să dau ceva înapoi acestei prietenii. Dar ce puteam să-i dau unui creștin în dar?

© 2015 Adventist **Frontier Missions (AFM)**. Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a solicita revista lunară gratuită, plină cu povești misionare interesante de pe „linia de front”, și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei în rândurile celor la care nu s-a ajuns, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

8 - 14 octombrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Muzica ÎN TEMPLU

Text de memorat | Psalmii 27:6

Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei care mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiței, voi cânta și voi lăuda pe Domnul.

SECȚIUNEA I

Muzica vocală și instrumentală a reprezentat o parte importantă a vieții în națiunea iudaică. În Biblie au fost consemnate modurile variate în care israeliții foloseau muzica pentru a-și exprima bucuria, inclusiv în închinarea la Dumnezeu, în sărbătorirea prosperității naționale și când aveau victorii militare.

Prima consemnare a poporului lui Dumnezeu unit în cântec are loc chiar după miraculoasa scăpare de la Marea Roșie. Aici, oamenii și-au exprimat sentimentele de ușurare și recunoștință într-o cântare de laudă triumfătoare. Ce cor uimitor a fost acela în care s-au unit milioane de voci, înălțând laude armonioase la adresa lui Dumnezeu! Sub inspirația Duhului Sfânt, Moise i-a condus pe bărbați, iar Maria, pe femei, cântând: „Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț. Domnul este tăria mea și temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu: pe El Îl voi lăuda. El este Dumnezeul tatălui meu: pe El Îl voi preamări” (Exodul 15:1,2).

În mod similar, Debora și Barac au sărbătorit înfrângerea armatei lui Sisera tot printr-o cântare triumfătoare (vezi Judecătorii 5). Femeile i-au întâmpinat cu cântec pe David și pe Saul, după campania victorioasă împotriva filistenilor. Totuși, din nefericire, cântecul acesta a atârșat gelozia lui Saul împotriva lui David, deoarece femeile îl prețuiau mai mult pe acesta decât pe împărat (vezi 1 Samuel 18:7,8).

Într-o anumită ocazie, cântarea victoriei a fost cântată prin credință, în anticiparea biruinței promise. Acest lucru s-a întâmplat când „o mare mulțime” a venit să lupte cu bunul împărat al lui Iuda, Iosafat. El „și-a îndreptat fața să caute pe Domnul și a vestit un post pentru tot Iuda.” Oamenii – bărbați,

“Dumnezeu este slăvit prin cântări de laudă înălțate dintr-o inimă plină de dragoste și de devotament față de El.”

—Mărturii pentru biserică, vol. 1, p. 509

DIN CUPRINS:

C-42

1 | Muzica în templu

5 | O mărturie perfect sincronizată

6 | Către tineri – partea a 2-a

8 | Adevăratul fiu al lui Avraam –
partea a 2-a

femei și copii – s-au adunat la Ierusalim „să cheme pe Domnul”. După rugăciunea publică a lui Iosafat, Duhul Sfânt a venit peste un levit care a profețit că Domnul le va da biruință și nici măcar nu vor trebui să lupte!

A doua zi, când Iosafat și armata se pregăteau să mășăluiască, împăratul s-a ridicat și a zis: „Încredeți-vă în Domnul Dumnezeuul vostru și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți izbuti.” Apoi el a făcut ceva foarte ieșit din comun. „În învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte și mergând înaintea oștirii, laudau pe Domnul și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!” După ce au ieșit victorioși, așa cum Dumnezeu promisese, armata s-a întors acasă „în sunete de alăute și de harpe și trâmbițe, la casa Domnului” (vezi 2 Cronici 20).

Astfel de relatări sunt doar o reflectare slabă a bucuriei care va avea loc când neprihănirii vor fi în cele din

urmă în ceruri. Acolo, „șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie”. Atunci, „cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!” (Isaia 35:6,10).

Poporul lui Dumnezeu, strâns laolaltă pe frumoasa mare de sticlă din ceruri, va cânta o cântare triumfătoare de laudă, care amintește de scena de la Marea Roșie. Acompaniați de „alăutele lui Dumnezeu”, vom cânta „cântarea lui Moise”. „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!” (Apocalipsa 15:2-4).

Putem începe acum să cântăm plini de bucurie laude lui Dumnezeu pentru victoriile pe care Hristos deja ni le-a dat aici pe pământ și pentru victoria noastră supremă asupra păcatului și a lui Satana.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Muzica a avut un rol important în serviciile religioase publice ale israeliților. În Isaia 30:29 sunt menționate cântările intonate în timpul festivalurilor naționale sfinte și muzica flautului, ce exprima „veselia inimii”. Iar în templu, aceia care „împlineau slujba de cântăreți” pentru „cârmuirea cântării” aveau un rol important în serviciul de închinare (vezi 1 Cronici 6:31,32).

Utilizarea din plin a muzicii în legătură cu serviciul la sanctuar a fost consemnată pentru prima dată în timpul domniei împăratului David. După ce filistenii au trimis înapoi chivotul legământului, acesta a fost ținut într-o casă particulară. David a dorit să-l mute la Ierusalim și a planificat o procesiune specială pentru acest eveniment. Au pus chivotul într-un car și au pornit spre Ierusalim. „David și tot Israelul jucau înaintea lui Dumnezeu cu toată puterea lor, cântând și zicând din harpe, din lăute, din tobe, din chimvale și din trâmbițe” (1 Cronici 13:8).

Această sărbătoare plină de bucurie a fost întreruptă de moartea bruscă a lui Uza. Plin de durere și de teamă, David a poruncit poporului să ducă chivotul într-o casă din apropiere, ce aparținea lui Obed-Edom. Cu ce anume se greșise?

În săptămânile ce au urmat, David „a fost făcut să-și dea seama, ca niciodată mai înainte, de sfințenia Legii lui Dumnezeu și de nevoia unei stricte ascultări” (*Patriarhi și profeți*, p. 396). David a recunoscut că a mutat chivotul în conformitate cu propriile idei, fără să caute sfatul Domnului. El s-a comportat față de chivot – reprezentarea vizibilă a prezenței lui Dumnezeu – într-un fel care

urmărea mai mult stilul filistenilor decât instrucțiunile lui Dumnezeu (vezi 1 Samuel 6:11; Exodul 25:14; 1 Cronici 15:13,15). De asemenea, a văzut că Dumnezeu binecuvânta din belșug casa lui Obed-Edom și s-a hotărât să încerce din nou să aducă la Ierusalim chivotul. Astfel, trei luni mai târziu, David a organizat o altă procesiune specială. De data aceasta însă, a avut grijă ca instrucțiunile lui Dumnezeu privind mutarea chivotului să fie urmate meticulos.

În loc să pună chivotul într-un car, „fiii leviților au dus chivotul lui Dumnezeu pe umeri cu niște drugi, cum poruncise Moise, după cuvântul Domnului. Și David a zis căpeteniilor leviților să așeze pe frații lor cântăreți cu instrumente de muzică, cu lăute, harpe și țimbale, și să sune din ele cântări răsunătoare, în semn de bucurie.... Tot Israelul a suit chivotul legământului Domnului cu strigăte de bucurie, cu sunete de goarne, de trâmbițe și de chimvale și făcând să răsunе lăutele și harpele” (1 Cronici 15:15,16,28).

Ani mai târziu, când Templul construit de Solomon a fost dedicat, muzica sacră a ocupat un rol important în desfășurarea sărbătorii. Încercați să vă imaginați scena. În timp ce preoții îmbrăcați în alb purtau

cu solemnitate chivotul prin noul templu către Sfânta Sfințelor, cântăreții leviți stăteau „la răsăritul altarului, cu chimvale, alăute și harpe și aveau cu ei o sută douăzeci de preoți care sunau din trâmbițe”. Când preoții au ieșit din Sfânta Sfințelor, după ce au lăsat chivotul sacru înăuntru, cântăreții s-au unit „într-un glas ca să mărească și să laude pe Domnul” (2 Cronici 5:12,13). În acel moment, slava Domnului a umplut templul cu

un nor frumos, iar preoții n-au putut oficia pentru o vreme în templu.

Pavel ne-a lăsat scris că „noi suntem templul Dumnezeului celui viu” (2 Corinteni 6:16). Haideți să cântăm o muzică prin care invităm Duhul Sfânt să ne controleze mințile.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

istoria Israelului de după dedicarea templului a fost formată dintr-o suită de suișuri și coborâșuri. În unele momente, închinarea la Dumnezeu ajunsese să fie neglijată sau chiar eliminată. Dar când poporul se închina din nou lui Dumnezeu, cântăreții ocupau un rol important.

De exemplu, în timpul reformelor împăratului Asa, poporul a făcut „legământ să caute pe Domnul Dumnezeu părinților lor din toată inima și din tot sufletul lor” (2 Cronici 15:12). Această promisiune solemnă a fost acompaniată „cu sunet de trâmbițe și de buciume” (versetul 14). Împăratul Ioas, care a ajuns să domnească după trei conducători nelegiuiți, l-a numit pe Iehoiada în funcția de preot „ca să aducă ardere-de-tot Domnului, cum este scris în legea lui Moise, în mijlocul bucuriilor și cântărilor, după rânduiala lui David” (2 Cronici 23:18).

La fel a procedat și împăratul Ezechia, care a repus în funcție închinarea adevărată după apostazia lui Ahaz. Acesta a dat instrucțiuni și „a pus pe leviți în Casa Domnului cu chimvale, alăute și harpe, după rânduiala lui David, lui Gad, văzătorul împăratului, și prorocului Natan, căci astfel era porunca Domnului dată prin prorocii Săi”. De asemenea, le-a poruncit „să laude pe Domnul cu cuvintele lui David și ale prorocului Asaf” (vezi 2 Cronici 29:25,30).

Contează pentru Dumnezeu cum I se închină oamenii? Cu siguranță că da. Observați că Dumnezeu a ținut să aleagă chiar și instrumentele specifice ce trebuiau folosite pentru a însoți cântările din cadrul serviciului sfânt de închinare. Astfel, Dumnezeu a pus unele limite creativității umane ca manifestare în cadrul închinării sacre.

În relatarea despre împăratul Ezechia, observăm că muzica făcea parte din serviciul de la templu în cel puțin două modalități distincte. Mai întâi, cântăreții leviți stăteau la porțile templului pentru a întâmpina închinătorii cu cântări atunci când aceștia soseau (vezi 2 Cronici 31:2). În acest mod, muzica a fost folosită pentru a-i învăța pe oameni chiar de la intrarea în templu. În al doilea rând, muzica acompania punctul culminant al serviciului din templu – jertfa. „În clipa când a început arderea-de-tot, a început și cântarea Domnului, în sunetul trâmbițelor și instrumentelor lui David, împăratul lui Israel. Toată adunarea s-a închinat, a cântat cântarea și a sunat din trâmbițe până s-a isprăvit arderea-de-tot” (2 Cronici 29:27,28).

Nu doar leviții participau la cântarea melodiilor, ci muzica era o ocazie pentru întreaga adunare să participe în spirit la aducerea jertfei. David a scris: „Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei, care mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiței, voi cânta și voi lăuda pe Domnul” (Psalmii 27:6). Și despre Isus stă scris: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării” (Evrei 2:12).

În cele din urmă, babilonienii au distrus templul. Mulți ani mai târziu, când Ezra s-a întors să reconstruiască templul, în grupul care îl însoțea se găseau 128 de cântăreți leviți (vezi Ezra 2:41). Când a fost reconstruit zidul Ierusalimului, cântăreții leviți au fost invitați „ca să prăznuiască sfîntirea și sărbătoarea cu laude și cântări, în sunet de chimvale, alăute și harpe” (Neemia

“Muzica trebuie să aibă frumusețe, patos și putere. Înălțați-vă vocile în cântări de laudă și de devoțiune. Dacă este posibil, chemați în ajutor instrumente muzicale și lăsați ca glorioasa armonie să se înalțe către Dumnezeu, ca o jertfă plăcută și bine primită.”

—Mărturii pentru biserică, vol. 4, p. 71

12:27). Atât din descrierile Bibliei, cât și din cele istorice, se pare că instrumentele cu coarde, melodioase, erau folosite predominant pentru a acompania cântatul și ca să deservească serviciul muzical de la templu, în timp ce chimvalele și trâmbițele erau folosite într-o măsură mai mică pentru a oferi conducere și direcție

adunării (de exemplu, când să înceapă să cânte). În cadrul acestui aranjament înțelept, acompaniamentul instrumental nu putea niciodată să domine mesajul cântării.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Citiți cântarea lui Moise și a Mariei din Exodul 15:1-21. Pentru ce lucruri specifice îi aduceau laude prin acest cântec lui Dumnezeu? _____

Citiți cântarea Deborei și a lui Barac din Judecătorii 5. În ce fel sunt exprimate laudele la adresa lui Dumnezeu în această cântare? _____

2. Citiți 2 Cronici 20:1-30. Spuneți în ce mod a folosit Iosafat muzica pentru a-și arăta credința și încrederea în Dumnezeu. _____

Povestiți despre câteva moduri prin care puteți folosi muzica pentru a arăta credința și încrederea în Dumnezeu. _____

SECȚIUNEA II

3. Cântatul ocupa un rol important în serviciile religioase. Găsiți câțiva psalmi, cum ar fi Psalmul 103, care s-ar fi potrivit pentru astfel de ocazii. _____

Ținând cont că noi suntem un templu pentru Duhul Sfânt, cum am putea folosi aceiași psalmi ca să-l aducem laude lui Dumnezeu astăzi? _____

4. Ce fel de muzică va invita Duhul Sfânt să locuiască în templul trupurilor noastre? _____

SECȚIUNEA III

5. Citiți 2 Cronici 29:20-36 și apoi enumerați toate modurile în care a folosit Ezechia muzica în acest serviciu special. _____

6. Unul dintre lucrurile pe care le-au făcut a fost să cânte cuvintele lui Asaf (2 Cronici 29:30). Sunt câțiva psalmi care au fost scriși de Asaf. Găsiți unul și citiți-l. _____

Miracole din viața mea

– a 42-a parte, de John N. Loughborough

O mărturie perfect sincronizată

Pe data de 14 iunie, când au început întâlnirile noastre de pe Market St. din San Francisco, fiecare loc era ocupat. În seara următoare, fratele M.E. Cornell a sosit din Est ca să-mi ofere asistență. Am continuat cu întâlnirile până pe data de 27 iulie, când vânturile alizee au devenit atât de reci, încât am acceptat o ofertă de a organiza întâlniri în clădirea bisericii baptiste de pe Sixth Street.

În luna ianuarie din 1872 am avut parte de o experiență ce a slujit la confirmarea credinței acelei tinere biserici în Spiritul profeției. Fratele Cornell a insistat să urmeze o traiectorie independentă despre care am simțit că va aduce reproșuri atât lui, cât și cauzei. Oricât de nevinovat părea, el s-a purtat nedrept cu o doamnă din adunare. Fiind părtinitor, acest lucru a stârnit comentarii în rândurile dușmanilor credinței. Deși fapta lui nu intra în sfera imoralității, am stat de vorbă cu el spunându-i că ar trebui să evite orice aparență rea. El a spus că nu era treaba nimănui și că putea să meargă pe stradă cu oricine dorea. Membrii mai bătrâni ai bisericii au văzut răul din rătăcirea lui și au fost gata să-l cenzureze, dar cei mai tineri i-au ținut partea.

Astfel, chestiunea a fost discutată în Sabatul din data de 27 ianuarie, când a fost luată decizia că trebuie făcută o anchetă și trebuie să fie luate măsuri. După toate aparențele, nu se putea evita o scindare a bisericii. A fost stabilită o ședință duminică, la ora 9. Am petrecut o mare parte din noapte în rugăciune. În dimineața zilei de 28, când am pornit spre ședință, mi-am întâlnit fratele pe trotuar, lângă locul de imbarcare, plângând. El mi-a spus: „Frate Loughborough, nu o să merg la întâlnirea aceea de astăzi.”

„Nu mergi la ședință?”, l-am întrebat cu uimire. „De ce? Ședința are legătură cu cazul tău!”

„Știu”, a spus, „dar am greșit. Ai dreptate în privința poziției adoptate față de mine. Iată aici o scrisoare de mărturisire pe care am scris-o bisericii. E mai bine dacă o să le-o citești tu. Iar pentru cei care ar putea simpatiza cu mine, e mai bine dacă nu voi fi prezent.”

„Dar ce s-a întâmplat de ieri și până azi încât a avut loc o așa de mare schimbare?”, l-am întrebat.

„Azi-noapte, după Sabat, am fost la oficiul poștal, unde primisem o scrisoare de la sora White”, mi-a explicat el și mi-a dat scrisoarea ei. „Spune bisericii că eu accept faptul că această scrisoare este o mărturie de la Dumnezeu și mă pocăiesc.”

În scrisoare erau scrise următoarele: „Frate Cornell, mi s-a arătat că acum ar trebui să fii foarte discret în

comportament și în cuvinte. Ești urmărit de inamici. Ai produs neplăceri unui bărbat care are puterea de a influența mulțimea. Ținând cont că în prezent ești despărțit de soția ta, dacă vei oferi ocazia, vei fi privit cu suspiciune și vei fi înconjurat de manifestări de gelozie și de minciuni. Dacă nu ești precaut, vei aduce asupra cauzei lui Dumnezeu reproșuri ce nu vor putea fi șterse curând... Satana te ispitește să te porți neînțelept. Acum e momentul să te arăți bărbat, să arăți harul lui Dumnezeu prin răbdarea și curajul tău... Ai grijă să nu te lași ademenit ca femeile să devină confidentele tale sau să le permiți acestora să te facă confidentul lor. Ține-te la distanță de societatea femeilor cât poți de mult. Vei fi în pericol” (Scrisoarea 23, 1871).

Numai că trebuie să ne întoarcem un pic în timp. Acest sfat i-a fost dat sorei White într-o viziune din data de 10 decembrie 1871, în timp ce călătorea în Vermont. Ea a început să scrie partea referitoare la fratele Cornell pe data de 27 decembrie, dar nu a terminat-o atunci. În dimineața zilei de 18 ianuarie 1872, devreme, s-a trezit sub puterea unei impresii puternice: „Scrie-ți mărturia pentru California imediat și trimite-o chiar cu poșta următoare. Este nevoie de ea.” Apoi a fost impresionată cu un alt îndemn, a doua oară. S-a ridicat repede și a terminat scrisoarea. Înainte de micul dejun, i-a dat-o fiului ei Willie, spunând: „Du scrisoarea la oficiul poștal, dar n-o pune în cutie. Dă-i-o directorului de poștă și roagă-l să se asigure că o pune în pachetul de scrisori care sunt trimise în această dimineață.”

Pe vremea aceea erau necesare nouă zile să ajungă corespondența terestră de la Michigan în California. Dacă scrisoarea ar fi sosit cu o zi mai târziu, nu încape îndoială că biserica ar fi fost dezbinată. Dacă scrisoarea ar fi venit cu câteva zile mai devreme, biserica nu i-ar fi văzut rostul. Membrii bisericii noastre din San Francisco au înțeles imediat că nicio persoană de pe Coasta de Vest nu i-ar fi putut comunica doamnei White informația la timp pentru ca ea să scrie acea scrisoare, deoarece situația încă nu se întâmplase atunci. Momentul perfect al consilierii a confirmat darul Spiritului Profetic în biserică.

Conexiune istorică

Către tineri — partea a 2-a

Tinerii susțin că au nevoie de ceva care să îi înveselească și să îi distreze. Am văzut că în muncă poți găsi plăcere, satisfacția de a trăi o viață folositoare. Unii însă pretind că trebuie să aibă ceva cu care să-și preocupe mintea atunci când își termină treburile, o ocupație mentală sau un mijloc de amuzament prin care mintea să-și regăsească relaxarea și prospețimea în mijlocul grijilor și al muncii obositoare.

Singurul lucru de care au nevoie aceștia este nădejdea creștină. Pentru cel credincios, religia se va dovedi un mângâietor, o călăuză sigură către Izvorul adevăratei fericiri. Tinerii trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu și să se dedice meditației și rugăciunii; astfel, vor descoperi că și-au folosit timpul liber cum nu se putea mai bine. Prietenii mei tineri, trebuie să vă luați timp ca să vă dovediți vouă înșivă dacă sunteți în dragostea lui Dumnezeu. Căutați să vă întăriți chemarea și alegerea voastră. Depinde de voi, de calea pe care o veți alege, dacă vă veți asigura o viață mai bună.

„Căile ei [înțelepciunii] sunt niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice.” Locuința viitoare a celor neprihăniți și răsplata lor veșnică sunt teme înalte și nobile pe care le pot contempla tinerii. Meditați asupra minunatului plan de mântuire, asupra marelui sacrificiu făcut de Împăratul slavei, pentru ca voi să puteți fi înnobilați prin meritele sângelui Său, iar prin ascultare să puteți fi înălțați, în cele din urmă, la tronul lui Hristos. Acest subiect ar trebui să angajeze cele mai nobile gânduri ale minții. Să fii adus într-o stare după voia lui Dumnezeu — ce privilegiu! Să ai comuniune cu El — ce ar putea să ne înobileze mai mult, să ne rafineze și să ne înalțe mai presus de plăcerile frivole ale pământului? A ne bucura de înnoirea prin har a firii noastre pervertite, a ne ține în supunere poftelor și înclinațiile animalice, a da dovadă de o independență morală, nobilă, a obține biruințe în fiecare zi — aceasta ne va aduce cea pace a conștiinței pe care o poți avea doar atunci când faci ceea ce este bine.

Prieteni tineri, am văzut că, având astfel de preocupări și urmând astfel de căi de relaxare a minții, puteți fi fericți. Dar motivul pentru care sunteți atât de agitați, de neliniștiți, este acela că nu căutați adevărata sursă a fericirii. Voi încercați întotdeauna să găsiți în afara lui Hristos acea bucurie care se găsește doar în El. În El nu

există speranțe înșelate. Rugăciunea, oh, cât de neglijat este acest privilegiu! Citirea Cuvântului lui Dumnezeu pregătește mintea pentru rugăciune. Unul dintre principalele motive pentru care sunteți atât de puțin înclinați să vă apropiați de Dumnezeu prin rugăciune este acela că v-ați descalificat singuri pentru această lucrare citind povești fascinante care vă stârnesc imaginația și vă trezesc pasiuni nesfinte. Prin aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu devine neatrăgător, iar ceasul rugăciunii este uitat. Rugăciunea este puterea creștinului. Atunci când este singur, el nu este singur; simte prezența Aceluia care a spus: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele.”

Cei tineri au nevoie de un singur lucru, exact acela care le lipsește: religia. Nimic nu poate lua locul acesteia. Simplele declarații de credință nu înseamnă nimic. Numele lor sunt scrise în registrele bisericii de pe pământ, dar nu și în cartea vieții. Am văzut că nici măcar un tânăr din douăzeci nu știe ce înseamnă religia practică. Ei își slujesc lor înșiși și totuși pretind că sunt slujitorii lui Hristos; dacă vraja de care sunt cuprinși nu este ruptă, în curând își vor da seama că vor avea soarta celui păcătos. În ceea ce privește tăgăduirea de sine sau sacrificiul de dragul adevărului, ei au găsit o cale mai ușoară. În ceea ce privește rugăciunea cu lacrimi și strigăte puternice către Dumnezeu, pentru a primi harul Său iertător și puterea Sa de a rezista ispitelor lui Satana, ei au considerat că nu este necesar să fie atât de stăruitori și de plini de zel; se pot descurca foarte bine și fără acestea. Hristos, Împăratul slavei, a mers adeseori singur pe munte sau în locuri retrase, singuratic, pentru a-și revărsa dorința sufletului înaintea Tatălui Său; dar omul păcătos, care nu are putere, crede că poate să trăiască și fără prea multă rugăciune.

Hristos este Modelul nostru; viața Sa a fost un exemplu de fapte bune. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. A plâns pentru Ierusalim, pentru

că locuitorii lui nu au vrut să fie salvați acceptând mântuirea pe care le-o oferea El. Nu au vrut să vină la El ca să aibă viață. Comparați-vă viața cu cea a Mântuitorului vostru, care a făcut un sacrificiu atât de mare, pentru ca voi să puteți fi salvați. Adeseori petrecea o noapte întreagă pe pământul umed, în rugăciune stăruitoare și chin sufletesc. Voi vă căutați propria plăcere. Ascultați vorbele fără rost, conversațiile frivole; ascultați râsetele, glumele, batjocurile. Oare acesta este modelul pe care trebuie să-l urmați? Fiți atenți – este Isus menționat? Este adevărul tema acestor conversații? Cei care vorbesc aduc slavă crucii lui Hristos? Sau ceea ce discută ei este legat de modă, de nu știu ce bonetă sau rochie, de ce a spus un anumit tânăr sau o anumită tânără sau de diferitele distracții pe care le pun la cale? Ce veselie! Sunt îngerii atrași spre un astfel de loc, înconjurându-i pentru a îndepărta întunericul pe care Satana îl îngrămădește asupra lor? Oh, nu! Ei se întorc și pleacă întristați. Am văzut lacrimi pe fețele

acestor îngeri. Este posibil ca îngerii lui Dumnezeu să fie făcuți să plângă? Da, chiar așa!

Lucrurile veșnice nu au o prea mare greutate pentru cei tineri. Îngerii lui Dumnezeu sunt înlăcrimați atunci când scriu în raportul lor cuvintele și faptele celor care susțin că sunt creștini. Îngerii planează asupra acestor locuri de întâlnire. Tinerii sunt adunați aici; se aude muzică vocală și instrumentală. Cei care sunt adunați aici sunt creștini; dar ce se aude? Este un cântec, o melodie ușuratică, potrivită pentru o sală de dans. Iată-i pe îngerii cei curați și sfinți cum își strâng lumina tot mai mult în jurul lor, iar întunericul îi cuprinde pe cei din încăpere. Îngerii părăsesc scena. Pe fețele lor se vede tristețea. Iată-i, plâng! Am văzut scena aceasta repetată de mai multe ori în rândurile păzitorilor Sabatului și în special în _____. Muzica ocupă orele care ar fi trebuit dedicate rugăciunii.

– Ellen White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, pp. 478–481

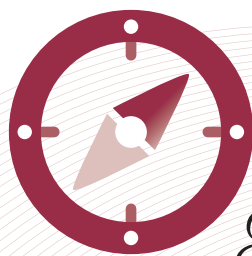
ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce anume oferă plăcere și satisfacție? _____
2. Unii încă simt că au nevoie de ceva în plus să-și preocupe mintea, ca să se relaxeze și să se învioreze. De ce anume au nevoie aceștia? _____
Care este cea mai bună metodă ca să vă ocupați timpul liber? _____
3. Ce fel de angajament ar face o persoană fericită? _____

4. Ce anume face ca o persoană să fie neliniștită? _____

5. Ce anume poate lua locul religiei? _____
Cât valorează să ai numele trecut doar în cărțile bisericii? _____
6. Câți dintre tineri știu ce este religia practică? _____
Ce cred ei despre negarea sinelui sau despre jertfire? _____
Ce cred ei despre rugăciunile înălțate către Dumnezeu pentru har și putere? _____
7. Ce anume îi face pe îngeri să se îndepărteze întristați și înlăcrimați? _____

8. Ce fel de muzică descrisă în ultimul paragraf este cântată de creștini? _____
Cum îi afectează acest lucru pe îngeri? _____

Capitole de credință

Adevăratul fiu al lui Avraam — partea a 2-a

de Barnabas Hope

AJUTAȚI-MĂ

Să-L cunosc pe Isus

În patria mea, Haran, adesea căutam comori îngropate. Odată, în timp ce exploram, am găsit ruinele unei biserici prăbușite. Împreună cu prietenii mei am săpat în dărâmături și, spre încântarea noastră, am găsit o carte cu muchii aurii, mare și ornamentată. Era o Biblie veche de nu mai puțin de o mie de ani.

Am știut de îndată că este o descoperire valoroasă. Nu a trecut mult și am găsit un cumpărător dispus să plătească 100.000 de dolari pentru carte. Însă înainte să putem încheia afacerea, a intervenit poliția și a confiscat Biblia, ca pe o comoară națională.

Nu am primit niciodată vreun ban pentru cartea aceea, dar experiența mi-a lăsat în minte puternica impresie că Biblia trebuie să fie o carte sfântă de mare importanță. Așa că atunci când mai târziu am primit un Nou Testament, nu am ezitat să-l citesc. În secret, am decis că este adevărul descoperit de Dumnezeu.

Acesta ar fi cadoul meu pentru Barnabas. Am dus acasă la mine trei cărțuli de Noul Testament, pe care le-am adunat din locuri diferite în momente diferite, și le-am înfășurat frumos într-un pachet roșu cu o fundă. Barnabas mă invitase la un program de Crăciun în biserica lui nouă și am profitat de ocazie ca să-i ofer acest dar. Barnabas a fost foarte surprins când a deschis cadoul, recunoscând că îi dezvăluiau pentru prima dată interesul meu secret față de Isus.

Într-o sâmbătă, într-o zi când era și sărbătoare națională și, prin urmare, biserica adventistă era închisă, Barnabas m-a invitat să particip la biserică acasă la el. Cât de deosebit — o biserică ce se mișcă! Oamenii care se întâlnesc în acea biserică sunt și ei deosebiți, într-un sens bun, și îmi place să fiu cu ei. Adeseori, sâmbăta îmi aduc o farfurie cu mâncare sau mă sună și mă cheamă să mă alătur lor.

Fetița mea este surdă de ambele urechi. Mai mulți prieteni mi-au spus, oftând: „Ce fată drăguță! Fie ca totul să meargă bine cu ea.” Cuvintele lor sunt amabile, dar adevărata preocupare este mai de folos. După ce a aflat de starea fetei mele, Barnabas a căutat pe două continente aparate auditive care să o ajute pe micuța mea.

După cum am spus mai devreme, fiecare om trăiește cu un mare semn de întrebare care plutește batjocoritor în fața ochilor lui. Chiar și în cea mai însoțită zi, un om se poate deprima când se stresează prea mult cu întrebările: „De ce viața mea e ca o luptă? De ce e

surdă fata mea? De ce? De ce?” „Soarta” este răspunsul nesatisfăcător cântat în minarete. Imarii cântă: „Dumnezeu cel mare și milostiv te-a osândit la o viață de vaiuri.” Eu fug de aceste cuvinte groaznice. Așa că atunci când Barnabas m-a invitat într-o zi blândă de toamnă să asist la un botez pe malul mării, am fost atras de acest ritual misterios de transformare. El mi-a spus că un om poate alege să aibă viață veșnică prin nașterea din nou în Isus, Mesia. Mi-a spus că botezul e un portal către o viață nouă.

Pe plaja cu pietricele se adunaseră douăzeci și ceva de bărbați și femei. Pescărușii alunecau pe deasupra noastră și am simțit prezența Celui Veșnic plutind și acolo. Am cântat cântări și am spus mărturii, iar trei persoane au coborât în apă. Ultimii au fost Barnabas și Ozcan, omul care avea să fie botezat de Barnabas. Barnabas și-a ridicat mâna, îndreptând-o spre cer și a spus: „Ozcan, Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov te-a izbăvit de frică și ură. Dumnezeu L-a trimis pe Isus să vă ierte și să vă dea viață veșnică. Din această apă, te vei ridica să trăiești ca cetățean al Împărăției cerului.”

Au mai fost spuse câteva cuvinte, apoi Barnabas l-a culcat pe Ozcan sub apă, pe spate, de parcă l-ar fi înecat, de parcă l-ar fi întins într-un sicriu. Ozcan s-a ridicat din nou într-o clipită și l-a îmbrățișat pe Barnabas. În timp ce toți cei din jurul meu au început să cânte, am continuat să mă uit la apa din care se ridica Ozcan. Vântul a început să sufle și a părut să-mi șoptească la ureche: „Tu ești următorul, Ishmael.” Am zâmbit în timp ce mă îndreptam spre Barnabas și i-am spus: „Eu, prietene, eu voi fi următorul.”

Eu sunt Ishmael, născut în Haran. Tânjesc să devin un adevărat fiu al lui Avraam.

© 2015 Adventist **Frontier Missions (AFM)**. Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a solicita revista lunară gratuită, plină cu povești misionare interesante de pe „linia de front”, și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei în rândurile celor la care nu s-a ajuns, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

15 - 21 octombrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Muzica ȘI ÎNCHINAREA

Text de memorat | Psalmii 100:1,2

Strigați de bucurie către Domnul,
toți locuitorii pământului!
Slujiți Domnului cu bucurie,
veniți cu veselie înaintea Lui!

SECȚIUNEA I

În continuarea studiului nostru despre muzică este esențial să înțelegem un punct important despre închinare. Biblia ne spune că există și o formă inutilă de închinare, lipsită de valoare. Trebuie să înțelegem care este aceasta, ca să o putem evita.

Dacă scopul muzicii din biserica noastră este să fie pe placul oaspeților sau chiar al membrilor, am putea să alegem orice tip de muzică populară am dori. Dar dacă obiectivul nostru este să-I aducem mulțumire lui Dumnezeu, atunci trebuie să aflăm ce fel de muzică Îi place Lui să asculte. Iar cei care cântă vocal și cu instrumentele trebuie să fie creștini adevărați. „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 15:8,9).

Dumnezeu nu poate accepta laude și o muzică de laudă dintr-o inimă care este departe de El. Cum ar putea? Ar însemna că o persoană care dorește să urmeze propria cale și cântă: „Voia Ta, Doamne,

doar voia Ta, să se-implinească în viața mea” nu face decât să dea o mărturie falsă.

Lucifer avea o voce frumoasă, dar când a folosit-o ca să atragă atenția asupra lui însuși, închinarea lui nu a mai valorat nimic. Când îngerii au permis ca mințile lor să fie atrase de Lucifer, atunci nu i-au mai adus închinare lui Dumnezeu, ci lui Lucifer.

Același lucru se poate întâmpla și pe pământ. O tânără persoană atrăgătoare, cu o voce frumoasă, poate cânta spre slava lui Dumnezeu, cum a făcut-o și Lucifer înainte să păcătuiască. Aceeași persoană, însă, poate cânta aceeași melodie pentru a-și pune în evidență propria persoană. Iar versetul spune că Dumnezeu nu acceptă închinarea din partea cuiva a cărui inimă este preocupată de lucruri lumești. Astfel

“ Muzica formează o parte din serviciul de proslăvire a lui Dumnezeu în curțile cerești și noi ar trebui să ne străduim să ne apropiem cât mai mult cu putință, în inimile noastre, de armonia corurilor cerești. ”

—Patriarhi și profeți, p. 594

DIN CUPRINS:

C-43

1 | Muzica și închinarea

5 | Împreună cu familia White din nou

6 | Către tineri – partea a 3-a

8 | Fratele mai mic – partea 1

“Cei care includ imnurile în închinarea divină ar trebui să aleagă cântări cu o muzică potrivită ocaziei, fără tonalități funebre, ci melodii vesele, dar solemne. Vocea poate și trebuie să fie modelată, îmblânzită și supusă.”

—*Semnele timpului*, 22 iunie 1882

de oameni ajung să fie niște falși îndrumători. Ei pun ideile umane în locul cerințelor lui Dumnezeu.

Cineva, totuși, s-ar putea întreba: dacă actul închinării îndreaptă atenția spre Dumnezeu, nu înseamnă că închinătorul, indiferent de caracter, este de importanță secundară? Răspunsul este nu. Atunci când o inimă murdară se apropie de Dumnezeu ca să I se închine, acea închinare nu este acceptată. Demersul închinării nu are putere să acopere inima murdară.

Dumnezeu a folosit o ilustrație ca să descopere natura păcatului și a sfințeniei. El a arătat că sfințenia nu se ia. Nu devenim sfinți dacă ne atingem de ceva sfânt. În schimb, murdăria este infecțioasă. Atingând ceva murdar, devenim murdari. El a spus profetului Hagai: „Așa vorbește Domnul oștirilor: «Pune preoților următoarea întrebare asupra Legii: 'Dacă poartă cineva în poala hainei sale carne sfințită și atinge cu haina lui pâine, bucate fierte, vin, untdelemn sau o mâncare oarecare, lucrurile acestea vor fi sfințite?»» Preoții au răspuns: «Nu!» Și Hagai a zis: «Dacă se atinge cineva spurcat prin atingerea de un trup mort de toate aceste lucruri, vor fi ele spurcate oare?» Preoții au răspuns: «Vor fi spurcate»” (Hagai 2:11-13).

Ideea acestei ilustrații este că oamenii cu inimi murdare nu pot face fapte sfinte. Ei nu pot aduce o

închinare curată. „Atunci, Hagai, luând iarăși cuvântul, a zis: «Tot așa este și poporul acesta, tot așa este și neamul acesta înaintea Mea», zice Domnul, «așa sunt toate lucrările mâinilor lor: ce-Mi aduc ei acolo ca jertfă este spurcat!»” (versetul 4).

Dumnezeu vrea să înțelegem că închinarea este acceptată de El doar când vine dintr-o inimă curată. Clădirea unei biserici sfințite nu poate determina un interpret să devină nesfânt, iar în același locaș sfânt, o melodie sfântă nu poate deveni nesfântă. Dar un interpret nesfânt, ori o muzică nepotrivită vor face ca biserica și închinarea să devină lipsite de sfințenie. Este important să înțelegem aceste transformări.

Din acest motiv, în cartea *Evanghelizare*, la pagina 182, ni se spune: „În ochii lui Dumnezeu, nimic nu este mai ofensator decât parada muzicii instrumentale, atunci când cei care iau parte la ea nu sunt consacrați și nu Îl slăvesc pe Domnul în inima lor.”

Vrem ca închinarea să fie acceptată de Dumnezeu. Însă noi nu putem cumpăra sau negocia sfințenia. Așadar, când cântăm, să ne rugăm cum a făcut-o David: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (Psalmii 51:10).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Am văzut până acum că muzica și laudele trebuie să vină dintr-o inimă supusă lui Dumnezeu; în caz contrar, nu este acceptată. Cântăreții aroganți, liderii de cor temperamental și soliștii îmbrăcați necorespunzător sau indecent Îi oferă lui Dumnezeu laude pe care El nu le va primi până când inimile lor nu vor fi schimbate.

Cum ar fi dacă serviciul divin ar fi ținut fără niciun pic de muzică, adică fără cântări, fără imnuri, fără vreo muzică specială? Închinarea ar putea avea loc în continuare, dar s-ar pierde ceva din puterea influentă a ei. Dumnezeu vrea ca serviciile noastre de închinare să includă muzică bună. Din acest motiv, cartea cea mai lungă din Biblie este Psalmii – cartea imnurilor pentru sanctuar.

Muzica este un dar de la Dumnezeu. „Muzica este de origine divină” (*The Voice in Speech and Song*, p. 424).

A existat dinainte de creația acestei lumi și va exista în ceruri după ce cei răscumpărați vor părăsi lumea aceasta (vezi Iov 38:4-7; Apocalipsa 14:1-3). Cu toate acestea, la fel ca în cazul majorității binecuvântărilor lui Dumnezeu, Satana a venit cu o contrafacere. Vrem să fim atenți ca toată muzica noastră să fie pe placul lui Dumnezeu, atât în stil, cât și în felul în care este utilizată.

Bineînțeles, predicarea Cuvântului și nu muzica trebuie să fie în centrul închinării noastre. Isus ne dă

propriul exemplu de urmat. Închinarea Lui se centra pe predicarea Cuvântului. În Scriptură stă scris: „El le vestește Cuvântul” (Marcu 2:2). Oamenii care Îl ascultau pe Isus știau că în cuvintele Sale se găsea o putere aparte. Aceștia erau inspirați de învățătura Sa sinceră și curată. Câteodată Își acompania învățătura cu psalmi, imnuri și cântări spirituale. De exemplu, Isus Și-a condus ucenicii în cântarea unui psalm după ce au luat Cina Domnului. „După ce au cântat cântarea, au ieșit în Muntele Măslinilor” (Matei 26:30). Legând învățătura Sa de muzica sacră, El și-a ajutat ascultătorii să o rețină.

Satana urăște puterea Duhului Sfânt care însoțește muzica sacră și simpla predicare a Bibliei. El a găsit modalități de a le slăbi influența. El știe că atunci când închinarea poate fi combinată cu o muzică extrem de incitantă, oamenii se vor bucura de muzică și își vor pierde foamea pe care o au pentru predicarea directă a Cuvântului. Chiar dacă Dumnezeu a intenționat ca muzica adevărată să aibă un rol important în închinare, ar fi mai bine să fie eliminată cu totul decât să avem în serviciile noastre religioase un fel nepotrivit de muzică (vezi Ellen White, *Solii alese*, vol. 2, p. 36, în orig.).

Există un stil de închinare charismatic despre care ni se spune că va coborî peste unele adunări adventiste înainte de încheierea timpului de probă. Trebuie să fim vigilenți. „Va apărea orice lucru neplăcut. Se vor auzi strigăte, bătăi de tobe, muzică și dans.” Muzica va fi o muzică de dans însoțită de ritmul intens și puternic al

tobelor. Volumul va fi ridicat și se vor auzi strigăte. Sub o asemenea influență, „simțurile ființelor raționale vor ajunge să fie atât de confuze, încât nu se va mai putea avea încredere că oamenii vor lua decizii corecte.” Entuziasmul rezultat va fi numit în mod fals „atingerea Duhului Sfânt” (*Idem*).

Când vedem astfel de adunări, putem fi siguri că nu Duhul Sfânt este Cel care lucrează, deoarece „Duhul Sfânt nu se descoperă niciodată prin astfel de metode, într-un asemenea balamuc”. În schimb, putem fi siguri că spiritul care conduce este unul lipsit de sfințenie. „Aceasta este invenția Satanei ca să-și ascundă metodele ingenioase prin care distruge adevărul curat, sincer, înălțător, nobil și sfințitor pentru acest timp. Mai bine să nu amestecăm închinarea cu muzica, decât să folosim instrumente muzicale și să ajungem în situația de a face lucrarea ce mi-a fost arătată [...] că va fi adusă în întâlnirile noastre de tabără. Adevărul pentru acest timp nu are nevoie de nimic de acest fel în lucrarea sa de convertire a sufletelor. Larma sunetelor șochează simțurile și pervertește ceea ce, dacă s-ar face corect, ar deveni o binecuvântare. Puterile agențiilor satanice se îmbină cu vacarmul și zgomotul, pentru a rezulta într-un carnaval, iar această lucrare este numită lucrarea Duhului Sfânt” (*Idem*).

Astăzi putem asculta în privat același tip de muzică la căști, fără ca cei din jurul nostru să fie deranjați. Credeți că este sigur?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Cum îi face Satana pe oameni să simtă că sunt binecuvântați, deși în realitate ei sunt doar confuzi? O parte a problemei este că mulți nu știu ce înseamnă să trăiești prin credință. Aceștia nu au experimentat bucuria de a trăi prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (vezi Matei 4:4).

Când nu înțelegem credința, ajungem să o confundăm ușor cu sentimentele. Dacă nu ne simțim aproape de Dumnezeu, presupunem că El trebuie să fie departe de noi. Și dacă ne simțim aproape de Dumnezeu, presupunem că El trebuie să fie cu noi. Aceasta este o greșală.

„Trebuie să ne consacram zi de zi lui Dumnezeu și să credem că El primește jertfa noastră, fără să cercetăm pentru a vedea dacă avem acel nivel de simțăminte care corespunde cu credința noastră. Trebuie să strigăm stăruitor către Dumnezeu, indiferent dacă simțim ceva sau nu, iar apoi să trăim în virtutea rugăciunilor noastre. Asigurarea și dovada noastră este Cuvântul lui Dumnezeu și, după ce am cerut, trebuie să credem fără să ne îndoim. Te laud, o,

Dumnezeule, Te laud! Tu nu m-ai dezamăgit niciodată în împlinirea Cuvântului Tău. Tu mi Te-ai descoperit, iar eu sunt a Ta pentru a face voia Ta” (Ellen White, *Solii alese*, volumul 2, p. 319).

Cu alte cuvinte, atunci când ne predăm viața lui Dumnezeu, trebuie să alegem să credem că suntem acceptați datorită lui Isus. S-ar putea să nu simțim nimic special. Dar avem promisiunile lui Dumnezeu. Și așa știm că suntem binecuvântați, chiar dacă ne simțim deprimați. Dar când cineva nu înțelege acest lucru, se poate simți foarte gol. Acest lucru îi dă lui Satana ocazia să folosească muzica ca să deruteze acea persoană și mai mult. Îndemnând-o să asculte o muzică optimistă, el o face să se simtă temporar mai

bine. După aceea, persoana respectivă ajunge la concluzia că muzica a binecuvântat-o.

Dacă muzica este una așa-zisă creștină, persoana aceea ar putea chiar să creadă că Dumnezeu utilizează muzica pentru a o încuraja, când, în realitate, Satana o folosește pentru a o ține departe de o viață de credință. Atunci, muzica devine o capcană și duce la o falsă închinare. Așa cum muzica dădea semnalul ca oamenii să se închine în fața chipului din Daniel 3, la fel, la sfârșitul timpului, muzica va fi sursa sentimentelor religioase pentru cei care ignoră adevărul lui Dumnezeu.

Nu există, însă, nicio scuză bună pentru a trăi într-o astfel de confuzie. Biblia ne învață că o persoană care are o credință adevărată duce o viață curată. Dacă o persoană încă trăiește conform vechii ei naturi, țipând sau mințind sau pofind, folosind pornografia sau

nesocotind Sabatul, acea persoană are o credință lipsită de orice valoare. „Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:17). Muzica poate oferi un set de senzații fericite. Dar nu schimbă viața unei persoane așa cum o face trăirea prin credință.

La sfârșitul timpului, întreaga lume va deveni confuză în privința închinării. În Apocalipsa 13 puteți citi cum aproape întreaga populație a pământului se va pleca în fața unei legi de închinare. Ceea ce am învățat în această lecție este că muzica face parte din planul lui Satana de a pregăti oamenii pentru această înșelăciune. Dacă oamenii pot fi făcuți să depindă astăzi de sentimentele lor, mâine vor fi ușor conduși de sentimente.

Dar nu toată lumea poate fi condusă astfel. „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Evrei 10:38). (Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Recitiți Matei 15:8,9. Este orice formă de închinare acceptabilă pentru Dumnezeu? Ce face ca închinarea noastră să fie acceptată sau respinsă? _____

De ce nu a acceptat Dumnezeu închinarea celor 250 de căpetenii din vremea lui Core? (Numeri 16) _____

De ce nu a acceptat închinarea lui Nadab și Abihu? (Leviticul 10:1-11) _____

De ce nu a acceptat jertfa lui Cain? (Geneza 4:3-7) _____

2. Când o activitate sfântă și alta nesfântă sunt asociate, asocierea aceasta este sfântă sau nu? _____
Cum vedeți această idee în contextul performanței muzicale? _____

SECȚIUNEA II

3. Ce metode și stiluri de închinare folosește Satana (dar pe care Duhul Sfânt nu le utilizează niciodată)? _____

„Manifestarea întregului talent muzical în rândurile noastre nu va schimba inimile membrilor bisericii și nici nu le va crește nivelul de spiritualitate” (Ellen White, *Manuscript Releases*, vol. 11, p. 99). Și atunci ce anume schimbă inimile? Efeseni 5:26; Romani 10:17; 1 Petru 1:23-25 _____

SECȚIUNEA III

4. Cum se folosește Satana de muzică pentru a se travesti astfel încât unii să creadă că este Duhul Sfânt? _____
5. Dacă faceți parte din comitetul muzical al bisericii voastre locale, ce principii puteți să prezentați pentru selecția persoanelor care conduc închinarea prin cântec? _____

Miracole din viața mea

—a 43-a parte, de John N. Loughborough

Împreună cu familia White din nou

În perioada 25–28 aprilie 1872, am ținut o întâlnire californiană la Santa Rosa. Simțind o adâncă recunoștință față de Conferința Generală, am strâns 2.000 de dolari pentru un fond de obligații reciproce și am trimis banii la Battle Creek, împreună cu o invitație pentru fratele și sora White, ca să petreacă iarna anului 1872–1873 cu noi.

În timp ce studiam nevoile din câmpul lucrării, s-a convenit ca fratele Cornell și cu mine să ținem următoarele întâlniri în cort la Woodland, la douăzeci de kilometri de Sacramento. Am ajuns la Woodland pe data de 21 mai, având cazarea asigurată de judecătorul Johnson, iar a doua zi am ridicat cortul vizavi de tribunal; am anunțat întâlnirea pentru aceeași seară. Venirea noastră atât de bruscă în oraș a provocat un mare entuziasm, iar cortul s-a umplut, astfel încât oamenii stăteau pe afară.

Nu știam că William Saunders, editor al unui ziar din regiune, participase la o serie completă de prelegeri organizate la Charlotte, Michigan, în 1862, și că aproape acceptase mesajul nostru. El i-a sfătuit pe oameni, atât în privat, cât și prin ziarul regiunii Yolo, să participe la întâlniri. Au venit oameni de frunte ai orașului – șeriful adjunct, trezorierul regiunii, casierul băncii, crainicul curții de judecată și alții. În a treia duminică, de la Knight's Landing a sosit un tren special cu oameni veniți să participe la întâlnire. Deoarece pastorii ambelor biserici principale erau plecați din localitate, nu am avut nicio opoziție, iar oamenii au avut ocazia să studieze singuri.

Chiar dacă literatura era oferită gratuit, în a noua seară, crainicul curții de judecată s-a ridicat și a spus: „Acești oameni vorbesc despre lucruri care ne interesează profund. Ei nu ne-au cerut ajutor, dar am dori să facem ceva. Am de gând să fac o colectă și vreau să vă băgați adânc mâna în buzunare.” Apoi a trecut dintr-un loc în altul cu pălăria lui înaltă din blană albă de castor și a strâns 51,55 dolari. După prezentarea temei despre sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei, aproape patruzeci de oameni au adoptat Sabatul. Crai-nicul curții s-a ridicat din nou: „Nu sunt mulțumit de colecta noastră de duminică trecută. Deși acești pastori nu aprobă, o să fac alta.” Pălăria de castor a trecut din nou de jur împrejur, adunând încă 41,10 dolari.

Într-o după-amiază, cerul s-a întunecat, în depărtare au bubuit tunetele și, în jurul orei de la întâlnirea

de seară, a început ploaia. Dar atât de mare era interesul, încât s-au adunat 300 de oameni. Nimeni nu s-a neliștit din cauza ploii abundente ce izbea pânza cortului și nici cu privire la modul în care participanții vor ajunge acasă prin întuneric, noroi și ploaie.

Când am aflat că fratele și sora White vor veni în luna septembrie și că au sugerat o întâlnire de tabără, am încheiat întâlnirile din Woodland. Era data de 15 septembrie. Întâlnirea de tabără a avut loc într-o pădure din Windsor în perioada 30 septembrie–3 octombrie. În jurul cortului principal s-au adunat 36 de corturi de camping. Erau extrem de variate! Deși unele erau corturi obișnuite, altele aveau cadre ridicate în grabă, peste care fuseseră aruncate cearșafuri sau covoare; unele erau niște cocioabe din scândură neprelucrată. Un bărbat care nu auzise de întâlnire decât cu o seară înainte a îngrămădit rame de gard între țărșii apropiați unul de altul, iar pentru ușă a folosit un șal. Din moment ce vremea era frumoasă și uscată, nimeni nu a avut de suferit. Din cele 16 predici rostite la această întâlnire, 13 au fost susținute de către fratele și sora White. Cei care au fost prezenți la Woodland și-au dorit să fie montat din nou cortul acolo pentru ca fratele și sora White să le vorbească din nou, așa că am organizat o a doua serie de întâlniri în perioada 15 octombrie–4 noiembrie.

La încheierea lucrării în San Francisco, în luna noiembrie, fratele Cornell s-a întors la Woodland ca să se ocupe de ridicarea unei case de închinare. În timp ce biserica era în construcție, am putut să folosim gratuit sala tribunalului. De la 5 decembrie 1872 până la 20 februarie 1873, fratele și sora White au locuit acasă la mine, în Santa Rosa, ținând întâlniri cu diferite grupuri din regiunea Sonoma. La data de 16 februarie 1873, ei au asistat la organizarea Bisericii (Conferința California) în sala noastră de ședințe din Bloomfield. Șapte biserici au primit votul să intre în Conferință, iar numărul celor ce păzeau Sabatul s-a ridicat la 238.

Conexiune istorică

Către tineri — partea a 3-a

Muzica este idolul căruia i se închină mulți dintre cei care susțin că sunt creștini păzitori ai Sabatului. Satana nu are nimic de spus împotriva muzicii, dacă poate face din ea un canal prin care să câștige acces la mintea tinerilor. Tot ceea ce distrage mintea de la Dumnezeu și consumă timpul care ar trebui dedicat slujirii Sale se potrivește scopului lui Satana.

El lucrează prin mijloacele care vor exercita cea mai puternică influență pentru a-i menține pe cât mai mulți într-o stare de confuzie plăcută, paralizați de puterea lui. Când este folosită într-un scop bun, muzica este o binecuvântare; dar adeseori ea este transformată de Satana într-unul dintre cele mai atrăgătoare mijloace ale lui de a ademeni sufletele și a le prinde în capcană. Atunci când se face abuz de ea, aceasta îi conduce pe cei neconsacrați la mândrie, vanitate și nebulie. Atunci când i se îngăduie să ia locul devoțiunii și al rugăciunii, este un blestem teribil. Tinerii se adună să cânte și, deși susțin că sunt creștini, adeseori Îl dezonorează pe Dumnezeu și își fac de rușine credința prin conversațiile lor frivole și prin muzica pe care o aleg. Muzica sacră nu se potrivește gustului lor. Am fost îndrumată către învățăturile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu, care au fost trecute cu vederea. La ziua judecății, toate aceste cuvinte inspirate îi vor condamna pe cei care nu le-au acordat atenție.

Dumnezeu este slăvit prin cântări de laudă înălțate dintr-o inimă plină de dragoste și de devotament față de El. Atunci când credincioșii consacrați se adună laolaltă, ei nu trebuie să discute despre defectele altora și nici să-și găsească plăcerea în murmure sau în nemulțumiri; mila și dragostea, legătura desăvârșirii, aceasta trebuie să fie în mijlocul lor. Dragostea față de Dumnezeu și față de semenii se revarsă de la sine în cuvinte de afecțiune, de simpatie și de respect față de frații lor. Pacea lui Dumnezeu domnește în inima lor; cuvintele lor nu sunt deșarte, lipsite de valoare și ușurate, ci sunt rostite spre mângâierea și zidirea celorlalți. Dacă ar asculta îndemnul date de Domnul Hristos și de apostolii Săi inspirați, creștinii ar trăi religia Bibliei și s-ar scuti singuri de încercări grele și de multă tulburare, pe care acum le atribuie necazurilor care vin drept consecință a faptului că ei cred un adevăr nepopular. Aceasta este o tristă greșală. Ei își atrag singuri asupra lor foarte multe dintre

încercările prin care trec, deoarece s-au îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei cedează în fața lumii, așezându-se singuri pe terenul de luptă al vrăjmașului și îl invită pe Diavol să-i ispitească. Aceia care aderă strict la sfaturile și învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, căutând, cu rugăciune, să cunoască și să împlinească voia Sa cea dreaptă, nu resimt necazurile mărunte ale zilei. Recunoștința pe care ei o simt și pacea lui Dumnezeu care domnește în ei le îndeamnă inima să înalțe melodii către Domnul, iar prin cuvintele lor, ei își reamintesc datoria lor de afecțiune și de recunoștință față de Mântuitorul lor drag, care i-a iubit atât de mult încât a murit pentru ca ei să poată avea viață. Niciun om în inima căruia locuiește Mântuitorul nu-L va dezonora în fața altora prin acorduri de instrumente muzicale care abat mintea de la Dumnezeu și de la cer către lucruri superficiale, neînsemnate...

Tinerii vor întreba: „Doamne, ce vrei să fac? Cum aș putea să onorez și să slăvesc numele Tău pe pământ?” Suflete pier peste tot în jurul nostru și, cu toate acestea, ce fac tinerii pentru a câștiga suflete la Hristos? Cei care merg la școală ar putea avea o influență în favoarea Mântuitorului; dar cine rostește numele lui Hristos? Cine pledează cu duioșie și cu seriozitate pentru ca prietenii și colegii lor să abandoneze calea păcatului și să aleagă calea neprihănirii? Mi-a fost arătat că aceasta este calea pe care ar trebui să o adopte tinerii credincioși, însă ei nu fac acest lucru; li se pare mai potrivit, pentru simțămintele lor să li se alăture celor păcătoși în sporturi și în plăceri. Cei tineri au o sferă largă de utilitate, dar ei nu o văd. O, dacă și-ar pune acum la lucru puterile minții ca să caute căi de a se apropia de păcătoșii care pier, de a le face cunoscută acestora calea sfințirii și, prin rugăciuni și cereri stăruitoare, să câștige măcar un suflet pentru Hristos! Ce țință nobilă! Un suflet care să se bucure de fericire și de viața veșnică! O nestemată în

coroana lor, care să strălucească veșnic, asemenea unei stele! Dar este posibil ca nu doar un suflet, ci mai multe să fie întoarse de la minciună la adevăr, de la păcat la sfințenie. Prin profetul Său, Domnul spune: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.” Cei care se angajează alături de Hristos și de îngeri în lucrarea de salvare a sufletelor care pier vor fi răsplătiți cu generozitate în Împărăția cerurilor...

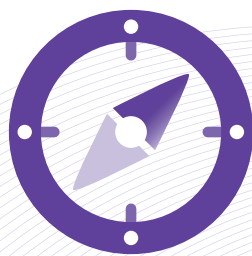
Tineri și tinere, am văzut că Dumnezeu are să vă dea o lucrare de făcut – luați-vă crucea și urmați-L pe Hristos, altfel, nu sunteți demni de El. Dar rămânând în această indiferență nepăsătoare, cum puteți spune că aceasta este voia lui Dumnezeu cu privire la voi? Și cum vă așteptați să fiți mântuiți, dacă nu împliniți voia Domnului vostru ca niște slujitori credincioși? Toți aceia care au viața veșnică vor fi lucrat bine. Împăratul slavei îi va înălța la dreapta Sa și le va spune: „[Ați lucrat] bine, robi buni și credincioși!” Cum ați putea spune câte suflete

ați fi salvat de la ruină, dacă în loc să vă căutați propriile plăceri, ați fi căutat să vedeți ce lucrare puteați să faceți în via Stăpânului? Pentru câte suflete, aceste întruniri de dragul discuțiilor și al muzicii au fost mijloacele mântuirii? Dacă nu puteți menționa nici măcar un suflet care a fost salvat pe această cale, atunci schimbați-vă calea. Începeți să vă rugați pentru suflete; apropiați-vă de Hristos, de coasta Lui sângerândă. Împodobiți-vă viața cu un spirit blând și liniștit și lăsați ca cererile voastre umile, zdrobite, să se înalțe cu stăruință către El, pentru a primi înțelepciunea de care aveți nevoie, ca să vă salvați nu doar propriul suflet, ci și sufletele altora. Rugați-vă mai mult decât cântați. Nu aveți mai multă nevoie de rugăciune decât de cântare? Tineri și tinere, Dumnezeu vă cheamă să lucrați, să lucrați pentru El! Faceți o schimbare totală în viața voastră. Voi puteți face o lucrare pe care cei care slujesc prin cuvânt și învățătură nu o pot face. Puteți ajunge la o categorie de oameni la care pastorii nu pot ajunge.

– Ellen White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, pp. 481–487

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. La ce idol se închină mulți dintre creștinii păzitori ai Sabatului? _____
2. În ce fel vrea Satana să folosească muzica? _____
3. Muzica este cu certitudine o mare binecuvântare, însă adeseori ce poate fi? _____
La ce duce muzica atunci când facem abuz de ea? _____
Când devine muzica un blestem teribil? _____
4. Cum îl dezonorează adeseori pe Dumnezeu, tinerii care pretind că sunt creștini? _____
Ce cred ei despre muzica sacră? _____
Prin ce fel de muzică este slăvit Dumnezeu? _____
5. De unde provin multe încercări ale creștinilor? _____
6. Ce fel de muzică îl dezonorează pe Isus? _____
7. Ce ar trebui tinerii să se întrebe? _____
8. Ce ar trebui să facă tinerii cu puterea minții lor _____
9. Cum putem determina dacă întâlnirile noastre pentru a vorbi și asculta muzică au constituit un lucru bun sau nu? _____
10. Rugăciunea și cântările. Cu care dintre acestea ar trebui să petrecem mai mult timp? De care avem nevoie mai mare? _____

Capitole de credință

Fratele mai mic — partea 1

de Dayita Sharma

AJUTAȚI-MĂ

Să-L cunosc pe Isus

Te rog, Doamne, fii cu toată lumea!” Rugăciunea îmi iese din gură indecisă și lipsită de forță. *O, inimă lipsită de credință*, îmi șoptește Duhul Sfânt. Niște rugăciuni atât de mici, către un Dumnezeu atât de mare! Dar nevoia este copleșitoare. Poporul Pahari iubește întinericul în care se află. Nici nu știu pentru ce să mă rog.

Dintr-odată, aud scârțâind ușa din față, iar Sonu intră țopăind în bucătăria noastră. „Bhabi, fă-mi turte coapte! Mi-e foame!”, poruncește cu un rânet jucăuș. Îi spun să ocupe un loc pe rogojina de pe podeaua din camera de zi și îl întreb ce vrea să mănânce cu turte. Stă jos și se joacă cu bebelușul nostru, Priti, în timp ce eu modelez în mâini o bilă dintr-un aluat moale, pe care o pun apoi pe foc, unde o țin până ce se umflă ca un mic balon.

Când l-am întâlnit prima dată pe Sonu, am putut să văd că Dumnezeu pusese în el o inimă plină de compasiune și de simțul dreptății. S-a atașat repede de soțul meu, Daha, cerându-i să-l numească fratele lui mai mare, iar pe mine – „Bhabi”, sau soția fratelui mai mare. Vizitele lui frecvente m-au iritat la început. Odată, pe când sufeream din plin din cauza grețurilor matinale, mi-a făcut cunoștință cu obiceiul de a nu ciocăni înainte să intre în casă. „Încă ești în pat?” a întrebat deschizând larg ferestrele. M-am încruntat din cauza luminii și am tras învelitorile peste mine și găleată. Fusesse o noapte foarte lungă. Curând însă, m-am convins că trebuie să-i las casa deschisă lui Sonu cât de des posibil. Simțeam că trebuie să fie acolo; că era o parte din planul lui Dumnezeu. În curând, Daha și cu mine am început să simțim lipsa acestor intrări pe nepusă masă atunci când Sonu nu a mai făcut-o.

Într-o zi, mama lui Sonu mi-a spus cum l-a născut prematur într-un spital mic și murdar. „Când l-am născut, Sonu arăta ca un șoricel”, mi-a spus. „Era atât de mic încât îmi încăpea în mână. Sora a vrut să-l arunce la gunoi, dar a intervenit un doctor american. Mi-a spus să aștept și să văd. Apoi am auzit un scâncet slab – era în viață!”

M-am uitat la băiatul căruia deja îi mijeja mustața. „O să mă îngraș acum!”, s-a lăudat.

*Când țigănușul murea-n asfințit,
O voce sublimă-n cort a răsunat:
„Și pentru tine Isus a murit!”
Ah, nimeni aceasta nu mi-a spus vreodată!*

*Spune-mi din nou, spune-mi din nou!
Vestea salvării s-aud ne-ncetat,
Să piară din lume tristul ecou
Ah, nimeni aceasta nu mi-a spus vreodată!*

„Sonu, cred că tu ai fost salvat cu un motiv”, am spus.

Băiatul căzu pe gânduri pentru un moment, apoi fața i se luminează. „Ca să te întâlnesc pe tine și pe fratele meu mai mare, Daha, nu-i așa?”, a întrebat.

„Da, cred că de asta”, am răspuns.

Interesul cel mai mare pe care îl are Sonu – altul decât bicicletele

și încercarea de a-l lăsa să folosească Facebook pe computerul nostru – este viața spirituală a tatălui lui. Acesta, un preot hindus, petrece ore zilnic cântând, bătând clopotele, intonând rugăciuni în sanskrită și interpretând alte ritualuri. La fel ca tatăl lui, ocazional, Sonu primește spiritul unui *devta* și vorbește despre viitor. Sonu este interesat de orice are legătură cu religia lui.

Au fost săptămâni întregi în care a cinat acasă la noi în fiecare noapte. Adesea, în timp ce așteptam sfârșitul șuieratului oalei sub presiune, sau pe când ciuguleam rămășițele cinei, Sonu experimenta creștinismul, și anume, cânta, citea Biblia și participa la discuții generale despre Dumnezeu. Am vorbit despre orice, de la caste la Hristos. Câteodată se proțăpea în mijlocul cercului nostru familial în timp ce eu și Daha îi cântam lui Priti ca să adoarmă. Întotdeauna solicita cântecul „Vesală, veselă casă”. Adesea, ni se alătura și sora lui și am ajuns să ne placă să le punem numele în acel cântec de leagăn.

„Într-un an nu mai pot să mănânc cu voi”, mi-a spus Sonu odată, cu gura plină de orez. „O să devin preot, ca tatăl meu, iar după aceea nu o să pot mânca decât ce gătește familia mea.”

„O să plâng”, i-am spus, și era mai adevărat decât știa.

© 2015 Adventist **Frontier Missions (AFM)**. Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a solicita revista lunară gratuită, plină cu povești misionare interesante de pe „linia de front”, și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei în rândurile celor la care nu s-a ajuns, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

22 - 28 octombrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Gustul MUZICAL

Text de memorat | Eclesiastul 7:4,5

Inima înțelepților este în casa de jale, iar inima celor fără minte este în casa petrecerii. Mai bine să asculți mustrarea înțeleptului decât să asculți la cântecul celor fără minte.

SECȚIUNEA I

Când discutăm despre muzică, în special despre muzica contemporană, un cuvânt frecvent invocat este „gust”. Poate că oamenii te-au întrebat: „Ce fel de muzică îți place?” Adesea se presupune că oamenii au preferințe muzicale diferite, și acesta este motivul dezacordurilor.

Putem ilustra ideea de gust în acest fel: s-ar putea să-ți placă culoarea verde, dar prietenului tău s-ar putea să-i placă bleumarin. În cele mai multe cazuri, aceasta ar fi pur și simplu o problemă de preferință. Gustul nostru pentru culori este determinat de cultură, asocieri, abilitatea artistică, văzul și individualitatea.

Acest lucru este adevărat în multe domenii. S-ar putea să „iubiți” smoothie-ul de afine. Altcineva s-ar putea să „tânjească” după piure de cartofi și sos. Atâta timp cât ambele alimente sunt sănătoase, este doar o preferință. Dar este sigur să ne alegem mâncarea doar pe baza preferințelor noastre? „Gata cu

legumele cu frunze verzi! Multe dulciuri și prăjeli!” Înțelegeți ideea? Este gustul un ghid suficient în problemele importante?

Când ducem această idee un pas mai departe și o aplicăm muzicii, am putea spune că diferitelor persoane le plac diferite tipuri (sau genuri) de muzică. Unora le place muzica clasică, în timp ce altora le place hip-hop. Altora le place soft jazz, în timp ce unii apreciază muzica new age. Contează ce tip de muzică ascultăm? Este sigur să urmărim preferințele noastre în selecția muzicală? Ne-a dat Dumnezeu un ghid mult mai sigur decât gustul, atât pentru mâncare, cât și pentru muzică? Din fericire, răspunsul este „da”.

“ Muzica este adesea pervertită pentru a servi scopurilor răului și, astfel, devine unul dintre cele mai atrăgătoare mijloace ale ispitei. ”

— Solii pentru tineret, p. 291

DIN CUPRINS:

C-44

1 | Gustul muzical

5 | Uniți de adevăr

6 | Armonia cerului

8 | Fratele cel mic – partea a 2-a

În Spiritul Profeției, cuvântul „potrivit” este câteodată asociat cu cuvântul „gust”. Ceva anume potrivit pentru gustul nostru este ceva ce preferăm sau considerăm că este agreabil. Sunt două lucruri importante ce ne sunt aduse la cunoștință despre gustul muzical al tinerilor.

Să privim mai întâi la tipul muzical preferat adesea. Cântecul pe care tinerii din lume le preferă cel mai mult se potrivește deseori cu gustul tinerilor ce se declară creștini. „Cântec nesperioase, banale, și muzica populară, la modă, par potrivite pentru gustul lor” (*Căminul adventist*, p. 186).

În al doilea rând, putem să privim și care este muzica cel mai puțin plăcută de tineri. „Tinerii se adună să cânte, dar, deși pretind că sunt creștini, ei Îl dezonoarează adesea pe Dumnezeu și credința lor prin cuvintele ușuratică și prin muzica pe care o aleg” (*Solii pentru tineret*, p. 331).

Dacă asociem aceste două idei, vedem că muzica cu adevărat sacră nu este în tendințe. De asemenea, dacă muzica populară se potrivește cu gustul tinereții, iar

muzica sacră nu, cele două tipuri de muzică sunt diferite. Mai vedem și că alegerea muzicii dezvăluie multe despre caracterul nostru.

Problema este că muzica sacră este inspirată de Duhul Sfânt, dar „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie” (1 Corinteni 2:14).

Cu alte cuvinte, cei care își aleg muzica în mare parte pe baza gustului nu vor alege o muzică sacră. Modul în care fac alegerea li se poate părea corect, dar aceasta nu este dovada că muzica respectivă este cea mai bună. „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte” (Proverbele 16:25).

Pentru a înțelege cum ne ghidează Scriptura, trebuie să privim mai îndeaproape aceste trei idei. În primul rând, de ce muzica în tendințe este în general pe gustul tinerilor? În al doilea rând, de ce muzica sacră nu se potrivește în general cu gustul tinerilor? În sfârșit, dacă alegerea care ni se pare corectă este periculoasă, cum putem recunoaște calea sigură?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Gustul este elementul care i-a adus necazuri lui Samson. De asemenea, din același motiv, i-a creat probleme și lui Esau. Acestuia îi plăceau femeile hitite, pe când mamei lui acest lucru îi plăcea. „La vârsta de patruzeci de ani, Esau a luat de neveste pe Iudita, fata hetitului Beer, și pe Basmat, fata hetitului Elon” (Geneza 26:34).

Menționăm acest lucru pentru că adeseori se întâmplă ca gusturile unei generații să difere de cele ale altei generații. Așa cum femeile care îi plăceau lui Esau i-au adus durere tatălui și mamei lui, tot așa și astăzi există alegeri făcute de tineri prin care își torturează părinții. Acest lucru se întâmplă adesea în privința muzicii. Acest lucru a fost adevărat de-a lungul istoriei bisericii adventiste.

În anii 1850, oameni de afaceri pricepuți făceau avere publicând partituri. Artiștii își vindeau partiturile la concerte. Revistele ce evaluau partituri au înflorit. Tinerii au fost deosebit de atrași de această muzică populară. Dar părinții adventiști din acea perioadă, folosindu-și perspicacitatea, au văzut că Satana le ataca familiile prin intermediul acestei muzici populare. Ei au observat influența asupra copiilor lor și s-au îngrijorat. Tinerii care ascultau acea muzică deveneau mai egoiști și mai puțin interesați de adevărurile biblice privind vremea sfârșitului.

Spiritul Profeției a confirmat acest pericol. „Mi-a fost arătat că tinerii trebuie să ia o poziție mai nobilă și să facă din Cuvântul lui Dumnezeu principalul lor

sfătuitor și călăuză. Tinerii au răspunderi solemne pe care ei le privesc cu ușurință. Introducerea muzicii în căminele lor, în loc să-i călăuzească spre sfințenie și spiritualitate, a constituit mijlocul de a le abate mințile de la adevăr. Cântec nesperioase, banale, și muzica populară, la modă, par potrivite pentru gustul lor. Muzica le-a răpit acel timp care trebuia devotat rugăciunii. Muzica bună este o mare binecuvântare, însă, atunci când este folosită în mod greșit, constituie un blestem teribil” (Ellen White, *Căminul adventist*, pp. 186, 187).

Expresia „cântec nesperioase” din propoziția de deasupra se referă la versuri superficiale, fără semnificație, valoare sau merit. Aceste cântec ușuratică, în tendințe prin anii 1850, au reprezentat un pericol pentru spiritualitate. Dar de atunci, armele lui Satana, ca și armele militare, au crescut în capacitatea lor distructivă. Satana a făcut din muzică o armă de distrugere în masă. Astăzi, cântecul popular nu sunt doar pe partituri; sunt disponibile pe CD-uri, la radio, pe internet și în format MP3. Ele nu sunt interpretate doar la o petrecere ocazională sau la vreun eveniment special, ci sunt cu noi peste tot. Iar acum sunt în mod evident

corupte, pline de filozofii false și chiar de violență, de o imoralitate evidentă.

Muzica populară continuă să aibă o influență larg răspândită și letală asupra tinerilor creștini. Dumnezeu ne-a informat care este caracteristica importantă a muzicii dăunătoare. „Ea trezește sentimente, însă nu dă acea tărie și curaj pe care creștinul le poate găsi doar la tronul harului unde, cu umilință, își face cunoscute dorințele și, cu cereri și lacrimi, imploră puterea cerească pentru a fi întărit împotriva ispitirilor puternice ale celui rău. Satana vrea să-l facă pe tânăr captivul său” (*Idem*).

SECȚIUNEA III

Atunci când sunteți pe rețele sociale sau căutați pe internet, interesele, aprecierile și gusturile voastre sunt monitorizate și analizate. Companiile de publicitate se concentrează asupra produselor care răspund cel mai bine comportamentului vostru.

Oricât de inteligente au ajuns să fie motoarele de căutare prin care ni se studiază preferințele, cunoștințele lor despre noi sunt primitive în comparație cu modul extrem de sofisticat prin care demonii ne urmăresc interesele și gusturile. Satana „notează păcatele pe care fiecare om este înclinat să le comită, apoi are grijă ca acestuia să nu-i lipsească oportunitățile de a-și satisface dorințele” (*Tragedia veacurilor*, p. 571).

El ne studiază gustul muzical și ne oferă o muzică ce ne slăbește înclinația spre ce este drept. Când tinerii se adună laolaltă, ei folosesc muzica adesea ca pe un mijloc de relaționare. Ei pot să asculte aceeași muzică sau se pot aduna în jurul unei chitare sau al unui pian. Ori pot pur și simplu să vorbească despre artiștii și cântecele preferate. Satana caută să introducă în mediul tinerilor creștini muzica preferată de el.

Spiritul Profetiei dă la o parte cortina, astfel încât să putem observa lupta adevărată, dar invizibilă, ce se duce pentru mintea noastră: „Îngerii planează asupra acestor locuri de întâlnire. Tinerii sunt adunați aici; se aude muzică vocală și instrumentală. Cei care sunt adunați aici sunt creștini” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 481).

Îngerii buni și cei răi au multe cunoștințe despre muzică. Muzica ce îi atrage pe îngerii răi este respingătoare pentru cei buni. Reciproca este la fel de valabilă. Prin selecția muzicală pe care o facem, invităm ori prezența îngerilor buni, ori pe cea a demonilor.

Observați efectul

Asemenea unui drog, o astfel de muzică ne stimulează temporar, dându-ne o iluzie de forță, în timp ce ne orbește în fața propriei slăbiciuni. O astfel de muzică ne face să fim ușor controlați de Satana. Cu astfel de pericole care ne amenință viața spirituală, ar trebui să ne analizăm viața de rugăciune. Cerem noi zilnic puterea cerească? Dacă nu, de ce nu? Muzica pe care o ascultăm reduce oare la tăcere glasul liniștit și calm al Duhului Sfânt?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

nevăzut al muzicii: „Dar ce se aude? Este un cântec, o melodie ușuratică, potrivită pentru o sală de dans. Iată-i pe îngerii cei curați și sfinți cum își strâng lumina tot mai mult în jurul lor, iar întunericul îi cuprinde pe cei din încăpere” (*Idem*).

Îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși să aducă fericire acestor tineri. Dar misiunea lor este abandonată. „Îngerii părăsesc scena. Pe fețele lor se vede tristețea. Iată-i, plâng!” Iar scena aceasta nu este un caz izolat. „Am văzut scena aceasta repetată de mai multe ori în rândurile păzitorilor Sabatului” (*Idem*).

Însă nu doar muzica îi îndepărtează pe îngerii buni, ci și cuvintele lor: „Tinerii se adună să cânte și, deși susțin că sunt creștini, adeseori Îl dezonoarează pe Dumnezeu și își fac de rușine credința prin conversațiile lor frivole și prin muzica pe care o aleg” (*Idem*). Muzica frivolă se potrivește cu o conversație frivolă? Dar ce este o conversație frivolă? „Ceea ce discută ei este legat de modă, de nu știu ce bonetă sau rochie, de ce a spus un anumit tânăr sau o anumită tânără sau de diferitele distracții pe care le pun la cale” (*Idem*, p. 480).

Să reținem ce tip de muzică nu le este pe plac tinerilor așa-zisi creștini: „Muzica sacră nu se potrivește gustului lor” (*Idem*, p. 481). De ce? Viziunea evidențiază problema de la rădăcină.

„Am fost îndrumată către învățăturile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu, care au fost trecute cu vederea” (*Idem*).

Câteodată, șoferii au atenția slăbită și nu văd indicatoarele de marcaj pentru limita de viteză,

“Știința mântuirii trebuie să fie subiectul oricărei predici, tema oricărui cântec.” —*Evanghelizare*, p. 502

sau pentru condițiile speciale ale drumului ce necesită atenție. Acest lucru poate duce la amenzi și accidente. În legislație, ignoranța nu este acceptată ca scuză.

Dar cu cât mai important este pentru noi să observăm învățătura pe care Dumnezeu a trecut-o în Cuvântul Său! La judecată, nu vom putea să ne ascundem în spatele ignoranței. „La ziua judecății, toate aceste

cuvinte inspirate îi vor condamna pe cei care nu le-au acordat atenție” (*Idem*).

Care sunt învățăturile limpezi și clare ale Cuvântului lui Dumnezeu despre muzică? Le-am acordat oare atenție?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Citiți Proverbele 16:25. Explicați de ce nu este întotdeauna sigur să facem alegeri bazate exclusiv pe ceea ce ne place și ceea ce nu ne place (adică pe gust). _____

2. Să presupunem că planificați muzica pentru o întâlnire de tineret. Ar trebui să alegeți un stil de muzică popular, care place majorității oamenilor, sau ar trebui să alegeți o muzică pe placul lui Dumnezeu? _____

Scopul muzicii din serviciile de închinare este să mulțumească oamenii sau să-l aducă slavă lui Dumnezeu? _____

SECȚIUNEA II

3. Ce este muzica frivolă? _____

Dați câteva exemple de muzică frivolă. _____

4. În ce mod poate să fie muzica asemenea unui drog stimulator artificial? _____

5. Folosește Satana muzica în planurile lui ca să ne rănească? În ce fel? _____

6. „Satana vrea să-l facă pe tânăr captivul său” prin muzica în tendințe. Cum ar trebui să răspundeți dacă cineva subliniază faptul că Satana v-a făcut captivi prin intermediul muzicii? 2 Timotei 2:22-26 _____

SECȚIUNEA III

7. Ce fel de muzică va atrage îngerii sfinți? _____

Ce fel de muzică atrage demonii? _____

8. Ce principii (poate neobservate) din aceste pasaje biblice se aplică modului cum alegem muzica?

1 Petru 1:13-16 _____

Tit 2:11-14 _____

1 Petru 5:8 _____

1 Petru 4:7 _____

2 Corinteni 6:16-18 _____

1 Ioan 2:15-17 _____

Studiu suplimentar: *Solii pentru tineret*, pp. 291-296

Miracole din viața mea

— a 44-a parte, de John N. Loughborough

Uniți de adevăr

Aici s-a întâmplat că, în contextul alegerilor din biserică, trei adventiști s-au opus public unui plan care fusese urmat timp de mai mulți ani.

Unul dintre bărbați a spus: „Cred că ar trebui să vorbim public, ca într-o grupare parlamentară sau ca la o întâlnire politică. Lăsați să voteze toți să vedem cine obține cel mai mare număr de voturi.” Un altul a spus: „Dacă aveți de gând să aveți un comitet, ei bine, eu nu cred în asta, deoarece înseamnă că puterea aparține unui singur om.” După aceea am primit o mărturie din partea sorei White, în care spunea că nu aceasta era calea de urmat, ci mai degrabă, la alegerea comitetelor, trebuie să fie luate în considerare cu atenție și rugăciune cele necesare, precum și calificările persoanelor, iar apoi, după ce frații se consultau, să fie propuse nume.

Numai că acești bărbați au continuat să-și susțină opiniile într-o manieră agitată, dând cu greu ocazia fratelui sau sorei White să intervină. În observațiile lor, acești bărbați au tot spus că nu cred în „puterea unui singur om”. În cele din urmă, fratele White a obținut cuvântul și i-a spus calm liderului celor trei: „Văd că nu crezi în puterea unui singur om, decât dacă tu poți fi acel singur om.”

Pe data de 13 martie, am început întâlnirile în școala din Red Banks, la aproximativ 10 km vest de Red Bluff. Domnul Wilkins, un om necredincios cu funcția de contabil într-o mare companie comercială, suferea de tuberculoză. Cu câteva săptămâni mai devreme, mama lui, doamna Horne, care locuia în Baltimore și era foarte preocupată de sănătatea lui, a venit să-l viziteze. Pe drumul de la Chicago la Sacramento, a mers în același vagon cu fratele și sora White. Sora White îi dăduse copii după lucrările despre sănătate, precum și câteva sfaturi despre cum să se îngrijească de fiul ei. Fiul a citit lucrările, a pus principiile în practică și a avut parte de mari beneficii. Când a văzut anunțul cu întâlnirile pe care le organizam la tribunal, a spus: „Mamă, mă întreb dacă bărbatul ăsta nu este cumva o persoană în legătură cu doamna White. O să merg la această întâlnire să văd și, dacă e de aceeași credință cu ea, o să-l rog să mă însoțească acasă.” Am început să vizitez frecvent această familie, iar ei au participat la toate adunările de la tribunal.

Pe data de 13 aprilie, am avut privilegiul să botez cinci candidați în râul Sacramento, la 5 km sud de Red

Bluff. Printre aceștia se numărau mama Horne și fiul ei, domnul Wilkins. Cătorva dintre oponenții noștri, care ne acuzaseră că dezbinăm familiile, domnul Wilkins le-a răspuns: „Pe noi nu ne-a dezbinat. Mama mea era metodistă, soția mea baptistă, iar eu eram necredincios. Nimic nu-mi producea o plăcere mai mare decât să intru cu ele în discuții religioase contradictorii. Înainte de întâlniri, familia noastră era compusă din trei personalități independente, dar acum suntem una singură în credință.”

La consiliul Conferinței din California din primăvara anului 1873, s-a luat decizia ca în timpul verii să fie organizate întâlniri de corturi în Napa Valley, prima urmând să aibă loc în orașul Napa, iar a doua, în St. Helena. După acestea, urma să fie organizată o întâlnire de tabără de toamnă la Yountville, la jumătatea distanței dintre Napa și St. Helena. Am început provocarea din Napa cu un cort nou, circular, de 18 m, pe data de 24 mai și am continuat până pe data de 27 iulie. Patruzeci de persoane au luat hotărârea să urmeze adevărul; în plus, a fost obținută clădirea vechii școli, pentru organizarea serviciilor de Sabat.

Pe data de 30 iulie, am început întâlnirile în St. Helena, acestea continuând până pe data de 14 septembrie. În ultimele două zile a avut loc o dezbatere despre Sabat între fratele Cornell și profesorul Martin din Woodland. Fiind un apropiat al acestuia din urmă, fratele McCorkle, un pastor local, a cerut să fie făcute donații pentru cheltuielile de călătorie ale profesorului Martin. Publicul a vrut să facă o colectă și să o împartă între cei doi, dar fratele McCorkle nu a fost de acord cu acest lucru. El a spus: „Din moment ce nu a fost luată nicio decizie cu privire la dezbatere, sugerez să punem o pălărie de fiecare parte a mesei și să-i lăsăm pe cei din public, pe măsură ce timpul trece, să pună în pălăria fiecărei părți o contribuție personală, în funcție de perspectiva proprie asupra subiectului.” Proprietarul cortului ne-a spus că în pălăria profesorului Martin s-au adunat aproximativ 2,50 dolari, iar în cea a fratelui adventist Cornell, aproape 30 de dolari.

Conexiune istorică

Armonia cerului

În după-amiaza zilei de 2 martie, am avut o consfătuire cu fratele și cu sora Haskell, în timpul căreia am discutat despre lucrarea din Oakland și despre planurile lor de a merge în Est, pentru a petrece un timp în South Lancaster. După vizita noastră, eram obosită și m-am retras la culcare devreme.

Sufeream de reumatism pe partea stângă a corpului și nu mă puteam odihni din cauza durerii. M-am întors de pe o parte pe cealaltă, încercând să găsesc o poziție care să-mi ușureze suferința. Simțeam o durere în inimă, care nu îmi prevestea nimic bun. În cele din urmă, am adormit.

Pe la 9 și jumătate, am încercat să mă întorc pe partea cealaltă și mi-am dat seama, dintr-odată, că nu mai aveam nicio durere. Când m-am întors de pe o parte pe alta și mi-am mișcat mâinile, am avut un simțământ de eliberare și de ușurare pe care nu le pot descrie. Camera era plină de lumină – o lumină cât se poate de frumoasă, blândă și albăstruie – și am simțit că sunt în brațele unor ființe cerești.

Mai văzusem această lumină deosebită și în trecut, în ocazii de binecuvântare specială, dar, de data aceasta, ea a fost mai distinctă, mai impresionantă și am simțit o pace atât de deplină și de îmbelșugată, încât cuvintele nu o pot exprima. M-am ridicat în șezut și am văzut că eram înconjurată de un nor strălucitor, alb ca zăpada, ale cărui margini erau colorate în trandafirii închis. Muzica cea mai melodioasă și mai dulce umplea văzduhul și am recunoscut că ea era cântată de îngeri. Apoi, un glas mi-a vorbit, spunând: „Nu te teme; Eu sunt Mântuitorul tău. Îngeri sfinți sunt pretutindeni în jurul tău.”

– Ellen White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, pp. 61, 62.

Muzica este de origine cerească. În muzică se află o mare putere. Muzica îngerilor a făcut să tresalte inima păstorilor din Betleem și a străbătut lumea. Aceasta este muzica de laudă înălțată spre Acela care este întruchiparea curăției și a armoniei. Cei răscumparați vor primi în cele din urmă răsplata nemuritoare cu muzică și cântece de biruință.

În vocea omenească se află ceva deosebit de sfânt. Armonia și patosul sensibil și inspirat de cer depășesc

orice instrument muzical. Muzica vocală este unul dintre darurile date de Dumnezeu omului, un instrument care nu poate fi depășit sau egalat dacă dragostea lui Dumnezeu abundă în suflet. A cânta din inimă și cu înțelegere este un adaos la serviciile devoționale din casa lui Dumnezeu.

Cât de mult a fost înjosit acest dar!

Când este sfințit și înnobilit, el poate să îndeplinească un mare bine, dărâmând barierele prejudecății și împietrirea inimii necredincioase și poate să fie un mijloc de convertire a sufletelor. Nu este suficient să înțelegem elementele de bază ale cântatului, ci trebuie să aibă loc o legătură inteligentă cu cerul, așa încât îngerii să poată cânta prin noi.

– *Solii alese*, vol. 3, p. 371

Adam și Eva au putut urmări priceperea și slava lui Dumnezeu în fiecare fir de iarbă, în fiecare arbust și în fiecare floare. Frumusețea naturală ce îi înconjură reflecta ca într-o oglindă înțelepciunea, excelența și iubirea Tatălui lor ceresc. Cântecele lor de afecțiune și de laudă se ridicau plăcut și cu evlavie spre cer, armonizându-se cu cântecele îngerilor cerești și trilul lipsit de grijă al păsărilor fericite.

– *The Review and Herald*, 24 februarie 1874

Și cu cât poporul lui Dumnezeu cântă mai corect și mai armonios, cu atât I se aduce Lui mai multă slavă și cu atât biserica are mai mult de câștigat, iar cei necredincioși sunt mai influențați spre bine.

Mi-a fost arătată ordinea, ordinea desăvârșită a cerului, și am fost încântată să ascult muzica desăvârșită de acolo. După ce am revenit din viziune, modul în care se cântă aici mi s-a părut strident și disonant. Am văzut grupuri de îngeri care stăteau într-un careu de lumină, fiecare având o harpă de aur. La capătul harpei era un instrument cu care se acorda harpa sau

se schimbau tonurile. Degetele lor nu se năpusteau în mod neglijent asupra corzilor, ci atingeau cu grijă diferite corzi, pentru a produce anumite sunete. Întotdeauna există un înger care conduce, care atinge primul harpa și dă tonul, și apoi toți se unesc în muzica înălțătoare și desăvârșită a cerului. Nu poate fi descrisă. Este melodioasă, cerească, divină, în timp ce fiecare chip reflectă lumina de pe chipul lui Isus, strălucind cu o slavă de nedescris.

– Ellen White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 155

Cântările pot fi mult îmbunătățite. Unii cred că dacă vor cânta mai tare, va crește muzicalitatea; dar zgomotul nu este muzică. Cântarea bună este ca muzica păsărilor – discretă și melodioasă. În unele dintre bisericile noastre am auzit solouri care erau cu totul nepotrivite pentru slujirea în Casa Domnului. Îngerilor nu le plac notele lungi și sunetele stranii întâlnite în cântarea de operă. Ei sunt încântați să audă cântecele simple de laudă cântate pe un ton natural. Cântecele

în care fiecare cuvânt este rostit clar, pe un ton muzical, sunt cântecele la care îngerii ni se alătură în cântat. Ei preiau refrenul cântat din inimă cu suflet și înțelegere.

– *Sermons and Talks*, vol. 2, p. 246

Moștenitorii lui Dumnezeu... vor sta înaintea tronului îmbrăcați cu haine mai prețioase decât au purtat vreodată cei mai onorați oameni de pe pământ. Vor fi încoronați cu diademe mai strălucitoare decât cele puse vreodată pe fruntea monarhilor pământești. Zilele de durere și de plâns s-au sfârșit pentru totdeauna. Împăratul slavei a șters lacrimile de pe toate fețele. Orice motiv de întristare a fost îndepărtat. Fluturând ramuri de palmieri, ei izbucnesc într-un cântec de laudă clar, plăcut și armonios. Toate vocile se unesc în acest cântec până când imnul de triumf răsună prin bolțile cerului: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!”

– Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 669

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Descrieți muzica îngerilor. _____
2. Ce anume o face deosebit de sacră? _____
De ce? _____
3. Ce mare bine este îndeplinit prin cântări sfințite? _____
4. Ce cuvinte descriu muzica înălțată de Adam și Eva alături de îngeri? _____
5. Care sunt cele trei lucruri care se vor întâmpla pe măsură ce ne vom apropia mai mult de cântatul corect, armonios? _____
6. Descrieți muzica perfectă a cerului. _____
7. Descrieți muzica plăcută îngerilor. . _____
8. Descrieți muzica pe care o vor cânta cei mântuiți în cer. _____

Capitole de credință

Fratele mai mic — partea a 2-a

de Dayita Sharma

AJUTAȚI-MĂ

Să-L cunosc pe Isus

Sonu și familia lui au explicat mai târziu că într-un an va avea o sfoară în jurul pieptului ce îl va lega de toate responsabilitățile unui preot hindus. Va merge la școală pentru a învăța rugăciunile și cântecele rituale, iar când se va întoarce, nu va mai mânca la noi acasă. Nici măcar nu va accepta apă de la noi.

Dintr-odată, mi-a devenit evident motivul pentru care Dumnezeu nu a răspuns rugăciunilor mele pentru o casă mai mare. De curând, ne hotărâserăm să mai rămânem puțin în casa noastră actuală, deși este înghețuită. Un an, mai exact.

Stai puțin, m-am gândit cuprinsă de o emoție clocotitoare în piept. Aveam un sentiment nebănuț și minunat, pe care doar un creștin îl poate avea. Ce face Dumnezeu aici? Ce face Dumnezeu de data aceasta? După ce în după-amiaza aceea m-am rugat pentru fratele meu mai mic Sonu, mi-a venit un gând nou: Dacă Sonu este următorul Avraam? Dacă Dumnezeu îi poruncește să-și părăsească familia închinătoare la idoli ca să dea mărturie despre dragostea și harul Lui în satele montane îndepărtate?

Dacă Sonu este următorul Ghedeon? Dacă Dumnezeu vine la el în vis și îi spune să dărâme templul tatălui său? Dacă Sonu este următorul Ilie și cere o confruntare între Dumnezeul cel viu și idoli falși? Ce se întâmplă dacă el trebuie să o ia la goană temându-se pentru viața lui?

Ce se întâmplă dacă Sonu, fiul unui preot hindus, nu-și va lega sfoara în jurul pieptului anul viitor? Dacă,

în schimb, va deveni într-o zi primul nostru pastor Pahari? Am început să mă rog să se întâmple asta. Este o rugăciune îndrăzneță, dar am știut cumva că este rugăciunea pe care Dumnezeu vrea să o înalțe. Cred că este voia lui Dumnezeu pentru Sonu. Și dacă rugăciunea va ajuta ca întinericul să se îndepărteze de micul meu frate ca să poată cunoaște voia lui Dumnezeu pentru viața lui, atunci asta o să fac, o să mă rog!

Ce va face Dumnezeu anul acesta? Cumva, îi va oferi lui Sonu șansa de a urma o altă cale. Abia aștept să văd cum va face.

Isus obișnuia să petreacă nopți întregi în rugăciune. Te-ai întrebat vreodată despre ce vorbea atât de mult timp cu Dumnezeu? Poate că El se ruga pentru Petru, Toma, Iuda. Isus s-a uitat la acești pescari lipsiți de educație și încăpățânați și a văzut apostoli și martiri îndrăzneți și credincioși pentru împărăția Tatălui Său.

În timp ce vă rugați pentru Pahari în acest an, rugați-vă în mod special pentru Sonu, ca să fie transformat într-un urmaș iubitor, devotat, îndrăzneț și elocvent al lui Hristos. Să ne rugăm stăruitor, să ne rugăm specific și să ne rugăm cu îndrăzneală!

Despre Adventist Frontier Missions

AFM instaurează mișcări de înființare a noi biserici adventiste de ziua a șaptea indigene, în rândul grupelor de oameni la care nu s-a ajuns, lucrând exclusiv cu grupuri de oameni în rândul cărora Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu are încă o adunare stabilă de credincioși. În aproape 30 de ani de slujire, AFM a trimis în prima linie 180 de misionari de carieră și aproximativ 400 de misionari pe termen scurt și studenți. Acești misionari au fost în slujba a aproximativ 40 de grupuri de oameni din țări din întreaga lume.

CUM POȚI AJUTA

- Rugați-vă: mijlociți la Dumnezeu atât pentru misionari, cât și pentru grupurile de oameni la care nu s-a ajuns.
- Dăruți: sprijiniți un misionar cu darurile voastre.
- Duceți-vă: slujiți ca misionar de carieră sau ca student misionar.

CONTACTAȚI AFM

- 1-800-937-4236 – număr gratuit.
- Site web: www.afmonline.org.

CONTRA CURENTULUI

29 octombrie -
4 noiembrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

O profetie DESPRE MUZICĂ

Text de memorat | Psalmii 92:1-3

Frumos este să laudăm pe Domnul și să mărim Numele Tău, Preaînalte, să vestim dimineața bunătatea Ta și noaptea, credințioșii Ta, cu instrumentul cu zece coarde și cu alăuta, în sunetele harpei.

SECȚIUNEA I

Pavel era îngrijorat că aceia care auzeau și acceptau Evanghelia se vor îndepărta de ea. El i-a avertizat în mod repetat în cartea Evrei. „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele” (Evrei 2:1).

„Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: «Astăzi», pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început” (Evrei 3:12-14).

Această învățătură este deosebit de importantă pentru noi astăzi, deoarece la sfârșitul timpului, Satana are un plan de a-i înșela pe adventiștii de ziua a șaptea conștiințioși. Dumnezeu i-a dat o viziune importantă despre acest plan lui Ellen White la începutul secolului al XX-lea. Ea locuia în Australia la

acea vreme, dar, ca rezultat al viziunii și după multe rugăciuni, a simțit că trebuie să se întoarcă în Statele Unite pentru a face față unei crize, în toamna anului 1900. A venit exact la timp.

În timp ce se afla pe o navă maritimă, Stephen Haskell, unul dintre pionierii adventiști, a participat la o întâlnire de tabără în Muncie, Indiana, ca speaker și reprezentant al Conferinței Generale. El și soția sa i-au scris lui Ellen White despre experiența lor. Ceea ce au văzut petrecându-se la această întâlnire de tabără i-a alarmat.

Întâlnirile erau conduse de un evanghelist care participase la întâlniri penticostale și fusese impresionat de entuziasmul celor care se închinau. Acest

“ Când vei înțelege lucrurile acestea într-o lumină corectă, vei avea în adunările tale numai cântări simple și plăcute și vei cere întregii adunări să cânte împreună. ”

— *Evanghelizare*, p. 509

DIN CUPRINS:

C-45

1 | O profetie despre muzică

5 | Interesul crește

6 | De ce anume nu are nevoie adevărul

8 | Margareta ofilită

evangelist a copiat stilul de închinare al pentecostalilor, cu accentul pus pe experiența emoțională. Instrumentele muzicale jucau un rol important în închinare, apelându-se la o tobă

proeminentă și un bas cu coarde – aceeași formulă utilizată în aproape toate genurile contemporane de muzică ce sunt caracterizate de ritmuri vibrante.

Haskell a scris despre pericolul în care erau oamenii sinceri de a fi induși în eroare la aceste întâlniri. El a observat impactul stilului muzical. „O mare putere însoțea mișcarea.” Ea îi putea captiva chiar și pe oamenii conștiincioși care ascultau „din cauza muzicii implicate în ceremonie. Ei au o orgă, un violoncel, trei viori, două flaute, trei tamburine, trei trompete și o tobă mare cu bas” (Ellen G. White, *The Early Elmhaven Years*, p. 102).

Muzica era intensă și zgomotoasă și era dificil să auzi ce anume se cânta. Bineînțeles, toate acestea se întâmplau înainte de existența microfoanelor, a amplificatoarelor și a boxelor care, în ziua de azi, pot crește volumul la un nivel și mai ridicat.

Scrisoarea lui Haskell a îngrijorat-o pe Ellen White, deoarece această relatare suna similar cu ceea ce văzuse în viziunea primită în luna ianuarie. De asemenea, părea asemănătoare mișcărilor fanatice pe care a trebuit

“Satana va face ca muzica să fie o capcană prin felul în care este aleasă.”

—*Solii alese*, vol. 2, p. 38

să le respingă la începutul lucrării ei de slujire.

Cam după șase luni, la ședința Conferinței Generale din luna martie a anului 1901, ea le-a spus delegaților: „Domnul mi-a arătat

că în adunările noastre de tabără vor fi aduse teorii și metode greșite și că istoria trecutului se va repeta... Am fost îndrumată să spun că la aceste manifestări sunt prezenți demoni cu chip de oameni, lucrând cu toată ingeniozitatea pe care o poate folosi Satana spre a face ca adevărul să fie dezgustător pentru oamenii inteligenți, că vrăjmașul a încercat să organizeze lucrurile în așa fel încât adunările de tabără, care au fost mijloacele de a le vesti mulțimilor adevărul soliei îngerului al treilea, să-și piardă puterea și influența” (*Solii alese*, vol. 2, pp. 51, 52).

Isus a spus: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva” (Matei 24:4). Această avertizare se aplică în special în dreptul nostru, care trăim în zilele din urmă. El a fost destul de bun ca să ne avertizeze prin Spiritul Profeției de pericolele specifice de la sfârșitul timpului, deghizate într-un amestec de muzică veselă și doctrine înșelătoare ce vor fi prezente la întâlnirile noastre. Să fim deci atenți!

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Liderii de la Conferința din Indiana au promovat mișcarea pe tot parcursul conferinței lor. Ei credeau că Duhul Sfânt era revărsat pentru pregătirea celei de-a doua veniri a lui Hristos. Ei credeau că primesc „darul limbilor” și un „trup sfințit”. Ei credeau că Îl urmau pe Isus în trecerea lor prin propria experiență de tip „Grădina Ghetsimani”. Liderii credeau că împlinesc Biblia și citau versete din ea și declarații ale lui Ellen White.

Serviciile de închinare din Indiana erau însoțite de fenomene fizice interesante. Poate că ați văzut videoclipuri cu oameni „străpunși în Duhul” într-o biserică pentecostală. În anumite privințe, este un lucru asemănător cu ceea ce s-a întâmplat în Indiana, când muzica ajungea în momentele cele mai incitante.

Dacă ați fi un creștin dedicat care vrea să-L urmeze pe Isus, este posibil să vă doriți să aveți mai multă credință și „experiența din grădină”. Încercând să câștige această „experiență din grădină”, despre care credeau că le va da un „trup sfințit”, oamenii au venit la întâlniri. Programul includea rugăciune, muzică instrumentală zgomotoasă și predicare. Oamenilor li s-a spus să caute o experiență de senzație, demonstrativă.

Tobe și tamburinele ajutau la acest lucru. Uneori, un ascultător cădea prosternat la podea. După aceea, era dus la platformă, unde un grup mic de oameni se adunau și strigau: „Slavă lui Dumnezeu!”, în timp ce alții se rugau sau cântau. Când această persoană devenea din nou conștientă, declara că a trecut prin „experiența grădinii” – avea „trup sfințit” și „darul limbilor!”

Dar această mișcare a luat sfârșit la scurt timp după ce Ellen White a expus-o la întâlnirile Conferinței Generale din 1901. Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi avertizat că acest tip de experiență va reveni, am fi putut crede că era o problemă deja rezolvată. Să observăm, totuși, detaliile profeției.

În primul rând, se va întâmpla chiar înainte de încheierea timpului de probă. „Domnul mi-a arătat că lucrurile pe care le-ați descris vor avea loc chiar înainte de încheierea timpului de probă. Vor avea loc tot felul de manifestări ciudate. Vor fi strigăte, muzică, tobe și dans. Simțurile ființelor raționale vor fi atât de confuze, încât nu se va mai putea avea încredere în ele pentru luarea unor decizii corecte. Iar faptul acesta va fi considerat a fi lucrarea Duhului Sfânt” (*Solii alese*, vol. 2, pp. 50, 51)

Ce este „încheierea timpului de probă”? Un exemplu de încheiere a timpului de probă a avut loc pe vremea lui Noe. Cu mult devotament, Noe a lansat ultimul său apel la adresa oamenilor, pentru ca aceștia să intre în corabie. După aceea, Noe și familia lui au intrat în corabie și un înger a închis ușa, și nimeni din afară nu a mai putut intra. Șapte zile mai târziu a venit potopul (vezi Geneza 7:10,16). Poate că unii oameni au crezut că vor mai putea intra în corabie dacă va ploua, dar era prea târziu.

Într-un mod asemănător, încheierea timpului de probă pentru oameni va avea loc cu puțin timp înainte de venirea lui Isus. Va avea loc o ultimă invitație făcută oamenilor, îndemnându-i să păzească Sabatul sfânt, să evite semnul fiarei și să scape de ultimele șapte plăgi înfricoșătoare. Muzica sacră și predicarea atentă îi vor ajuta pe oameni să ia decizia de a-L urma pe Hristos.

Dar Satana vrea să-i împiedice pe oameni să ia o astfel de decizie și va interveni cu un mesaj contrafăcut, însoțit de muzica pe care a inspirat-o – o muzică zgomotoasă, ritmată. Ascultătorii confuzi și amăgiți vor crede că are loc revărsarea Duhului Sfânt, dar în realitate va fi vorba de un spirit necurat. Când vor cădea plăgile, va fi prea târziu pentru pocăință.

În al doilea rând, muzica malefică se va face auzită la întâlnirile adventiste. „Decât să faceți lucrarea care mi-a fost arătată că a avut loc în adunările noastre de tabără din ianuarie, ar fi fost mai bine ca închinarea adusă lui Dumnezeu să nu fi fost însoțită niciodată de muzică” (*Solii alese*, vol. 2, p. 51).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Muzica instrumentală poate fi divină, iar Dumnezeu cu siguranță a urmărit lucrul acesta. La serviciul din sanctuar participau și cântăreți „care aveau trâmbițe și țimbale pentru cei ce sunau din ele și instrumente pentru cântări în cinstea lui Dumnezeu” (1 Cronici 16:42).

Instrumentele și stilurile muzicale dedicate unui serviciu de închinare la Dumnezeu sunt mult diferite de instrumentele și stilurile muzicale folosite pentru închinarea la demoni. Ritmurile de tobe hipnotice și senzuale sunt folosite pentru a chema diavoli în ceremoniile de închinare dedicate lor. Muzica zgomotoasă supraîncarcă simțurile și rățăcește mintea, făcând dificilă concentrarea. Muzica repetitivă face ca gândirea să nu mai fie necesară. Dumnezeu nu a autorizat niciodată acest tip de muzică în închinarea adusă Lui. O astfel de muzică poate hrăni emoțiile, dar reduce la tăcere vocea conștiinței.

Stilurile muzicale inspirate de demoni pot fi aplicate cuvintelor din imnurile sacre și la alte cântece spirituale, așa cum s-a întâmplat la acea întâlnire de tabără în care se căuta dobândirea „trupului sfințit”. După cum ingredientele nesănătoase pot fi adăugate la rețete sănătoase, tot la fel astfel de adăugiri transformă muzica sănătoasă într-una dăunătoare, iar ade-vărul lui Dumnezeu devine o minciună (vezi Romani 1:25). Ele distrug „impresia solemnă și serioasă care ar trebui să fie creată de o muzică sfântă” (*Solii alese*, vol.

3, p. 368). Ritmurile pop pot fi accentuate de tobe, tamburine, de chitare bas și alte instrumente. Melodia și armonia simplă se pot pierde prin sunete muzicale puternice și note dure, discordante; și acestea pot fi adăugate la orice muzică. Dumnezeu ne-a avertizat în mod explicit că aceste stiluri de muzică demonică se vor face auzite la unele întâlniri adventiste de ziua a șaptea – chiar înaintea încheierii timpului de probă.

Modalitatea prin care acest stil de închinare și muzică a fost adus la întâlnirile de tabără din Indiana a fost prin intermediul conducerii, cea care a susținut-o și a apărat-o. Dumnezeu spune că trebuie să fim conștienți că treziri false ca acestea vor avea loc din nou la întâlnirile noastre.

Cei care se predau complet lui Dumnezeu, cu un angajament neabătut de a asculta „orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4), sunt protejați de amăgirile vremurilor din urmă. „După cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori” (Psalmii 17:4).

Cel a cărui rugăciune stăruitoare zilnică este: „Nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău” (Matei

6:13) va fi ocrotit. Numai că redeșteptarea contrafăcută a lui Satana îi va înșela pe mulți. „Mulțimile vor jubila: «Dumnezeu lucrează în mod minunat!», când, de fapt, acționează un alt spirit” (*Tragedia veacurilor*, p. 475). Cei care sunt înșelați, la fel cum s-a întâmplat cu Eva, ne vor îndemna să le urmăm exemplul.

Când Isus era gata să fie răstignit, mulți dintre cei care strigau: „Răstignește-L!” nici măcar nu știau de ce strigau. Ei doar îi urmau pe toți ceilalți. Ceea ce nu știau ei era că urmau exemplul demonilor. Pilat a întrebat: „Dar ce să fac cu Isus, care Se numește Hristos?” (Matei 27:22). În acel moment, „mulțimea agitată a început să urle ca demonii. Chiar demoni în chip omenesc se aflau acolo, în mulțime, și ce altceva putea fi așteptat decât răspunsul: «Să fie răstignit?»” (*Viața*

lui Isus, p. 388). În același mod, sunt mulți astăzi care urmează mulțimea și nu au nicio idee de ce fac ceea ce fac. Dacă ar ști despre demonii implicați, ar asculta în continuare mulțimea? Nu e de mirare că Moise i-a avertizat pe israeliți: „Să nu te iei după mulțime ca să faci rău” (Exodul 23:2).

De ce să nu luăm chiar acum decizia de a nu asculta stilurile muzicale ce sunt pe placul lui Satana și care vor fi folosite la sfârșitul timpului pentru a înșela sufletele? De ce să nu ne hotărâm să cultivăm gustul pentru muzica de inspirație divină? Nu vrem să facem parte din grupul care acceptă o evanghelie contrafăcută și își dau seama de greșală doar când este prea târziu. Există unele profeții pe care noi nu vrem să le vedem împlinindu-se.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Cum intenționează Satana să distrugă eficiența întâlnirilor noastre religioase? _____
2. Ce caracteristici ale muzicii de la întâlnirea de tabără din Muncie au dezvăluit faptul că Duhul Sfânt nu era prezent? _____

3. Ce anume atrage demonii în chip omenesc la întâlnirile noastre? _____

SECȚIUNEA II

4. Ce este încheierea timpului de probă? _____
De ce vrea Satana să împiedice oamenii să ia hotărârea de a fi de partea adevărului chiar înainte de a avea loc încheierea timpului de probă? _____

5. Citiți 2 Cronici 29:25, Psalmul 98 și Apocalipsa 15:2,3. Unele biserici interzic toate instrumentele muzicale. Sunt instrumentele un acompaniament pentru muzica de inspirație divină? _____
Citiți Daniel 3:7,10,15; Apocalipsa 18:21,22. Închinarea la Satana include instrumente muzicale? _____
Care este diferența? _____

SECȚIUNEA III

6. Ce anume ne poate proteja de acceptarea doctrinelor false? 2 Timotei 3:13-17; Psalmii 119:9-11; 98-105 _____
E de ajuns să deținem și să citim Biblia? Iacov 1:21-25; Matei 7:24-27 _____
Ce altceva este necesar? _____
7. De ce vrea Satana să credem că muzica lui este creștină? _____

Miracole din viața mea

— a 45-a parte, de John N. Loughborough

Interesul crește

Întâlnirea de tabără de la Yountville s-a deschis pe data de 17 septembrie. Pe lângă cortul nostru de 18 m, se adunaseră alte 53 de corturi. Terenul pe care îl ocupaserăm a fost amenajat în stilul unui oraș, aleile fiind identificate sub denumirile de strada Adevărul Prezent, strada Lege și Ordine, strada Santa Rosa, strada Healdsburg etc.

(În publicația *Yolo*, de factură democratică, au fost publicate următoarele rânduri: „Ordinea și armonia cele mai perfecte au triumfat pe tot parcursul întâlnirii. Nu am văzut niciodată până acum o mulțime atât de mare de oameni fericiți și devotați. Emoția cea mai întâlnită a fost stăruința cea mai dedicată.”) În timpul unei întâlniri sociale care a durat 53 de minute, au fost prezentate 117 mărturii. Toate la subiect.

Întâlnirea de tabără din Yountville a avut o influență puternică asupra dezvoltării lucrării în California. Aici, M.J. Church, din Fresno, a acceptat mesajul și s-a angajat în promovarea lui în acea parte a țării. La o întâlnire, el a spus: „Construiesc un canal de irigare la King's River. Am patruzeci de bărbați angajați în serviciul meu, dar de acum înainte lucrarea pe care o facem se va opri în Sabatul Domnului.” După întâlnirea de tabără, ne-am mutat în Woodland, crezând că un climat mai uscat i-ar face mai mult bine soției mele, care pe atunci suferea de tuberculoză.

În 1873, sora Willis, din Santa Rosa, s-a mutat la Oakland, fiind nerăbdătoare să se întâmple ceva și acolo. Fratele Cronkite și-a mutat magazinul de pantofi la Oakland, iar fratele Tay și familia lui au acceptat adevărul. Toate aceste persoane au cerut să fie organizate întâlniri la Oakland, așa că am ținut primele întâlniri de acolo în datele de 25 și 26 octombrie, într-o sală de pe strada 1055, Broadway.

Pe data de 12 noiembrie, sora L.M. Hall, împreună cu două dintre fetele Walling, din Colorado, care urmau să locuiască în familia fratelui White, au venit în Santa Rosa și au locuit acasă la mine. Pe data de 28 decembrie, fratele și sora White au sosit din Colorado. În timpul acelei ierni, au lucrat printre diferite grupuri din California. La Napa, se lucra repede la ridicarea bisericii și ne pregăteam pentru inaugurarea ei, pe data de 4 aprilie. Predica a fost ținută de fratele White, iar soția lui a vorbit cu o mare ușurință în acea după-amiază înaintea unui public complet.

Puținii credincioși din Walla Walla, Washington, au cerut Conferinței Generale să le fie trimis un lucrător al Evangheliei. La adunarea de tabără din Yountville, oamenii noștri au votat să plătească cheltuielile unui pastor pentru Walla Walla, dacă îi permiteau să facă lucrare pentru două sau trei luni în California. Răspunzând chemării, fratele I.D. VanHorn și soția sa au

venit în Colorado pentru a-i însoți pe fratele și sora White în California. Pe data de 2 ianuarie 1874, fratele VanHorn m-a însoțit la Napa, unde am organizat întâlniri în weekend, în traseul nostru urmând apoi St. Helena și Woodland.

Aici, am aflat despre interesul profund pe care l-au stârnit întâlnirile organizate de fratele Canright la Watsonville. Dificultatea era că anumite probleme cu gâtul îi cereau să se odihnească și să solicite ajutor. El își dorea să vin să-l ajut imediat. Am fost în Watsonville de la data de 22 ianuarie până la data de 2 februarie. În această perioadă am primit o telegramă prin care eram chemat să mă întorc imediat la Woodland, deoarece problemele pulmonare ale soției mele se agravasera. După ce fratele Canright și-a revenit suficient pentru a putea continua, am plecat imediat spre casă. La Watsonville l-am întâlnit pe fratele Healey și pe sora lui, care primiseră adevărul în Minnesota și tocmai veniseră în California.

Fratele Van Horn a luat vaporul spre Portland, Oregon, în drum spre Walla Walla, unde a sosit la data de 23 aprilie 1874. Acesta și-a ridicat noul lui cort de 18 m în partea de sud-est a orașului, pe terenul deținut de Charlie Cabot. Deși Cabot era catolic, el a donat bucata de teren pe care fusese așezat cortul pentru ridicarea unei biserici. Mai mult, a făcut tot ce a putut pentru a promova cauza, a acceptat mesajul nostru și a oferit bisericii 60.000 de dolari.

Nu la foarte mare distanță de cort se găsea un fort cu o garnizoană de soldați, printre care se găsea un anume Alonzo T. Jones, un băiat din Ohio. În timp ce soldații ceilalți își petreceau timpul liber jucând cărți și practicând alte obiceiuri inutile, Jones studia cărțile de istorie. În timp ce cortul se ridica, Jones și alții au fost curioși să intre să vadă despre ce este vorba.

„Ce o să se întâmple aici? Un spectacol?”, au întrebat.

„Da”, a răspuns fratele VanHorn. „Intrați și o să vă arăt despre ce o să fie vorba”.

Fratele VanHorn a desfăcut o hartă profetică și a început să vorbească despre simbolurile ce reprezentau Babilonul, Medo-Persia, Grecia etc., referindu-se la fapte istorice. La prezentarea lui VanHorn, Jones adăuga informații suplimentare, arătând cât de familiarizat era cu aceste împărății antice.

Jones a participat la întâlniri, a ascultat cu atenție și apoi s-a alăturat adventiștilor de ziua a șaptea.

Conexiune istorică

De ce anume nu are nevoie adevărul

Domnul mi-a arătat că lucrurile pe care le-ați descris întâmplându-se în Indiana vor avea loc chiar înainte de încheierea timpului de probă. Vor avea loc tot felul de manifestări ciudate. Vor fi strigăte, muzică, tobe și dans. Simțurile ființelor raționale vor fi atât de confuze, încât nu se va mai putea avea încredere în ele pentru luarea unei decizii corecte. Iar faptul acesta va fi considerat ca fiind lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt nu Se descoperă niciodată prin astfel de metode și într-un asemenea vacarm. Aceasta este o invenție a lui Satana, cu scopul de a-și acoperi metodele ingenioase prin care anulează efectul adevărului curat, sincer, înălțător, înnobilitor și sfințitor pentru timpul acesta. Decât să faceți lucrarea care mi-a fost arătată că a avut loc în adunările noastre de tabără din ianuarie, ar fi fost mai bine ca închinarea adusă lui Dumnezeu să nu fi fost însoțită niciodată de muzică. Adevărul pentru timpul de acum nu are nevoie de nimic de acest fel în lucrarea de convertire a sufletelor. Vacarmul și zgomotele șochează simțurile și pervertesc lucrarea care, dacă ar fi organizată corect, ar putea să fie o binecuvântare. Puterile satanice se amestecă foarte bine cu zgomotul și gălăgia, pentru a produce un carnaval, iar acesta este numit apoi lucrarea Duhului Sfânt.

Când adunarea de tabără se încheie, nu își dau seama de binele care ar fi trebuit și ar fi putut să fie făcut prin prezentarea adevărului sfânt. Participanții la presupusa înviare spirituală rămân cu impresii care îi duc în rătăcire. Ei nu pot să spună ce au cunoscut mai înainte cu privire la principiile Bibliei.

Acest fel de închinare nu trebuie să fie deloc încurajat. Același fel de influență a pătruns în mijlocul nostru după data stabilită în 1844. Au avut loc aceleași manifestări. Oamenii au ajuns să fie exaltați și erau conduși de o putere despre care credeau că este puterea lui Dumnezeu.

Nu voi descrie toată istoria dureroasă, pentru că este prea mult. Totuși, în ianuarie, Domnul mi-a arătat că în adunările noastre de tabără vor fi introduse teorii

și metode greșite și că istoria trecutului se va repeta. M-am simțit foarte tulburată. Am fost îndrumată să spun că la aceste manifestări sunt prezenți demoni în chip de oameni, lucrând cu toată ingeniozitatea pe care o poate folosi Satana spre a face ca adevărul să fie dezgustător pentru oamenii inteligenți, că vrăjmașul a încercat să organizeze lucrurile în așa fel încât adunările de tabără, care au fost mijloacele de a le vesti mulțimilor adevărul soliei îngerului al treilea, să-și piardă puterea și influența.

Solia îngerului al treilea trebuie să fie vestită în cuvinte clare. Ea trebuie să fie păstrată liberă de orice urmă a teoriilor ieftine și nenorocite, inventate de oameni, care sunt pregătite de tatăl

minciunii și sunt deghizate la fel cum a fost șarpele cel strălucitor pe care Satana l-a folosit ca medium, ca să-i înșele pe primii noștri părinți. În felul acesta, Satana încearcă să-și pună amprenta pe lucrarea pe care Dumnezeu a dorit să

o scoată în evidență în toată curăția ei.

Duhul Sfânt nu are nimic de-a face cu o astfel de confuzie de zgomote și cu mulțimea de sunete, așa cum mi-a fost arătat în ianuarie. Dacă ar fi fost aleasă corespunzător, muzica ar fi fost laudă și onoare la adresa lui Dumnezeu, dar Satana lucrează în mijlocul gălăgiei și confuziei. El face ca efectul ei să fie asemenea mușcăturii otrăvitoare a șarpelui.

Lucrurile care s-au întâmplat în trecut vor avea loc și în viitor. Satana va face ca muzica să fie o capcană prin felul în care este aleasă. Dumnezeu îi cheamă pe cei din poporul Său, care au lumina în fața lor, în Cuvânt și în *Mărturii*, să citească, să se

“Duhul Sfânt nu are nimic de-a face cu o astfel de confuzie de zgomote.”

gândească și să fie atenți. Au fost date învățături clare și precise, pentru ca toți să le poată înțelege. Totuși o dorință mare după idei noi are ca efect apariția unor doctrine ciudate și nimicește în mare parte influența celor ce ar putea fi o putere spre bine, dacă și-ar păstra încrederea nezguduită de la început în adevărul pe care Domnul li l-a dat.

„De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-au primit o dreaptă răsplătire, cum vom

scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o...” (Evrei 2:1-3). „Luați seama dar, fraților, ca niciunul din voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: «Astăzi», pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început” (Evrei 3:12-14).

– *Solii alese*, vol. 2, pp. 50–53

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Descrieți muzica ce se va auzi chiar înainte de încheierea timpului de probă. _____

- Ce efect are muzica de felul acesta asupra ființelor raționale? _____

2. Ce anume nu face niciodată Duhul Sfânt? _____
3. De ce a inventat Satana acest tip de muzică? _____

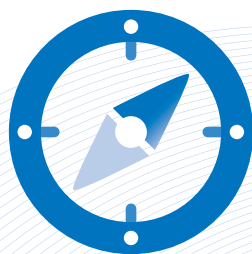
4. Ce înseamnă adevărul pentru timpul acesta? _____

5. Cine este prezent la demonstrații muzicale de felul acesta? _____
La ce anume lucrează cu toată ingeniozitatea lor? _____

6. Cum încearcă Satana să-și pună amprenta peste lucrarea lui Dumnezeu? _____

7. Ce efect va avea muzica atunci când este aleasă corespunzător? _____
8. Cum transformă Satana muzica într-o capcană? _____
9. Ce anume îl cheamă Dumnezeu pe poporul Său să facă? _____

10. Ce anume duce la apariția unor doctrine ciudate? _____

Capitole de credință

Margareta ofilită
de Brian Glass

AJUTAȚI-MĂ

Să-L cunosc pe Isus

Purta o margaretă galbenă ofilită, ca un cercel, la ureche. Avea buze lăsate acolo unde ar fi trebuit să aibă dinții din față. Privea cu nervozitate în jur, dar încrederea însoțitorului ei mai tânăr îi dădea siguranță, așa că a vorbit cu îndrăzneală.

„Am venit să iau un sirop dulce pentru tusea copilului meu.” Mama fără dinți arătă spre boțul de copil suspendat într-o pătură colorată, prinsă peste umăr.

„Vino la mine acasă și o să arunc o privire”, i-am spus, conducând-o spre cortul meu, aflat sub un mango uriaș, la câțiva pași de școală.

L-am examinat pe îndelete pe copilul de un an. Era subnutrit și sfrijit. I-am dat mamei niște medicamente și i-am explicat că ar trebui să aducă regulat copilul la vizită medicală, iar eu o să-l cântăresc și o să-i dau vitamine.

Mama înlăturase deja orice urmă de timiditate și a început să-mi spună și despre ceilalți copii ai ei. „Iar apoi este Runilin”, spuse cu o voce schimbată, după ce a făcut o pauză. Corpul i se încordă și, cu capul plecat, privi într-o parte și continuă, pronunțând silabele pe un ton încordat și chinuit. „Era destul de mare ca să alerge. Dar nu și acum... Dacă aș fi știut! Oh, mă simt îngrozitor.” Mama oftă cuprinsă de o suferință profundă.

„Nu înțeleg, mătușică. Ce încerci să-mi spui?”, am intervenit.

Fața i se strâmbă de durere în timp ce gesticulă în direcția văii. „E îngropată acolo, în grădina noastră. Mormântul încă e proaspăt. Oh”, suspină, „dacă aș fi știut că ai medicamente, ar fi trăit! Ai fost aici tot timpul... Dacă doar aș fi știut...”

Durerea ei mă cuprinse și am ascultat-o liniștit. M-am gândit la miile de oameni care, asemenea ei, nu erau informați, miile de locuitori din valea următoare și din cealaltă, de dincolo de ea. Mii de oameni din

*De pe Stânca mântuirii
Luminează-al vieții far!
El trimite raze-n lume
Și-al îndreptăririi har.*

*Dârză-i marea și-agitată,
Arca-i plină de drumeți...
Lăsați lămpile să ardă
Spre salvarea multor vieți!*

*Neagră-i noaptea necredinței,
Groaznic muge-al mării val!
Mii de ochi timid se-ndreaptă
Spre lumina de pe mal...*

*Frați iubiti, lumini aprindeți!
Căci vreun vas de valuri prins
Ar putea pieri pe-aproape
Dacă-n port e farul stins.*

întreaga lume, ale căror fețe se vor schimonosi cuprinse de remușcare când își vor da seama că exista ceva ce i-ar fi scutit de suferința și moartea celor dragi.

Numai că nimeni nu le-a spus încă, așa că suferința continuă. Nimeni nu le-a spus cum să se elibereze de boala și robia lui Satana. Nimeni nu a ieșit din zona de confort ca să lupte pentru ei. Prin urmare, bărbați și femei, bebeluși și copii destul de mari ca să alerge continuă să moară fără speranță.

Ce lucrare poate fi mai importantă decât să-ți pese de oamenii uitați? Ce ar putea fi mai actual decât să concepi planuri care să aducă speranță oamenilor care niciodată nu au avut parte de ea? Opriți-vă și

lăsați-vă impresionați profund de durerea locuitorilor acestor teritorii întinse din lume. Ce valoare are cariera sau planurile tale, chiar și viața ta, prin comparație cu nevoia lor uriașă?

În *Fullness of Joy* (Plenitudinea bucuriei), Eric B. Hare ne îndeamnă: „Mergeți, așadar, și dați-vă viața lucrând în ogorul marii nevoi a omenirii, căci «dacă grăunțele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă» (Ioan 12:24).”

Vă lansez acest îndemn: alegeți astăzi să vă trăiți viața și chiar să o jertfiți pentru a face o diferență veșnică pentru semenii. Oferiți-vă viața ca să aduceți speranță oamenilor care niciodată nu au avut parte de ea. Redescoperiți speranța când fețele schimonosite de suferință devin zâmbitoare, sigure de dragostea lui Dumnezeu și de făgăduința vieții veșnice.

CONTRA CURENTULUI

5 - 11 noiembrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Instruirea MUZICALĂ

Text de memorat | Psalmii 33:2-4

Lăudați pe Domnul cu harpa, lăudați-L cu alăuta cu zece coarde! Cântați-L o cântare nouă! Faceți să răsunе coardele și glasurile voastre! Căci Cuvântul Domnului este adevărat și toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie.

SECȚIUNEA I

În această lecție vom studia despre practica unui instrument. Fie că luați lecții de pian acasă, fie că studiați vioara cu un profesor într-un oraș din apropiere, cursurile muzicale pot fi o parte importantă a vieții voastre. Să aflăm ce spune Biblia despre aceasta.

Capacitatea de a cânta cu măiestrie la un instrument a fost întotdeauna un talent valoros. Dumnezeu ne-a transmis următorul îndemn: „Cântarea să fie însoțită de instrumente muzicale, folosite cu iscusință” (*Evanghelizare*, p. 181). După cum am văzut, muzicienii de la templu au fost aleși pentru priceperea lor.

Închinarea ar trebui să includă muzică sacră bine interpretată, prelegeri biblice de interes și mărturii personale. Acestea sunt concepute pentru a ne ajuta să acționăm după Biblie. Dar ca închinători care ascultă, avem și o responsabilitate. Trebuie să răspundem cu o hotărâre din ce în ce mai profundă și să-L urmăm pe Hristos fără rezerve. În caz contrar, cea mai bună formulă de închinare va fi lipsită de

sens. Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel: „Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc” (Ezechiel 33:32).

Ascultătorii lui Ezechiel îl vedeau ca pe un mijloc de distracție. Cu toate că le plăcea să-l asculte, nu erau interesați să-și schimbe viața.

Cunoști persoane care procedează la fel? Chiar și atunci când luăm lecții de muzică, este ușor să le savurăm și să îl apreciem pe profesor, dar să neglijăm temele practice. Asemenea oamenilor care l-au ascultat pe Ezechiel, unora le lipsește determinarea de a sfârși ce au început, iar cele mai bune sfaturi și cele mai bune lecții devin inutile.

“O formare corectă a vocii este o caracteristică importantă a educației și nu ar trebui neglijată.”

—*Patriarhi și profeți*, p. 594

DIN CUPRINS:

C-46

1 | Instruirea muzicală

5 | Dărnicia californiană

6 | Psalmistul îndrăgit al lui Israel

8 | O mișcare de schimbare

Primul aspect este că mulți oameni sunt câștigați de performanțele muzicale ale interpreților. Dar, pentru performanță, este nevoie de exercițiu. Doar în acest fel ajungi să cânti bine sau să ai o voce foarte plăcută. Al doilea aspect se bazează pe o observație generală. De obicei, interpreții faimoși, cu pricepere, sunt lăudați în mod frecvent. Și aceste aprecieri pot deveni o problemă.

Să luăm în considerare originea instrumentelor muzicale, așa cum este relatată în Biblie. Instrumentele muzicale au fost inventate la începutul istoriei omenirii. Jubal, fiu al primului poligam, a inventat instrumentele cu coarde și instrumentele de suflat. El era cunoscut ca „tatăl tuturor celor ce cântă cu alăuta și cu cavatul” (Geneza 4:21). Copiii fratelui său, Tubal-Cain, ar fi inventat instrumentele de aramă (vezi Geneza 4:22).

Este posibil ca Jubal să fi cântat la instrumente și pentru Adam, din moment ce a trăit la doar șapte generații după acesta. Este posibil să fi fost contemporan cu Adam mulți ani. Din păcate, Jubal nu făcea

parte din familiile credincioase. El era un descendent al lui Cain, care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a schimbat închinarea la Dumnezeu. Iar cei care au urmat exemplul lui Cain și-au folosit invențiile pentru a se onora pe ei înșiși în loc să-i dea slavă lui Dumnezeu.

De atunci, de multe ori s-a întâmplat ca interpreții de muzică cei mai pricepuți să trăiască de dragul aplauzelor și să le placă foarte mult să fie lăudați. Acesta este un stil de viață periculos și ar trebui evitat cu grijă de fiecare muzician creștin. Amintiți-vă că oamenii cărora le era frică să ia atitudine pentru Isus erau oameni cărora le păsa mai mult de ceea ce spuneau ceilalți decât de adevăr. „Ei au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu” (Ioan 12:43). În timp ce exersați și învățați să cântați vocal sau la un instrument, nu lăsați aplauzele și onoarea primite să vă stimuleze mândria. În sistemul lui Dumnezeu, muzicienii nu cântă cu scopul de a fi lăudați. Ei cântă ca să-L onoreze pe Dumnezeu și, în felul acesta, să-și schimbe viața.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Mândria corupe inima. Încă din primele zile, abilitatea de a cânta bine a fost folosită de Satana pentru a stimula mândria. Dumnezeu l-a creat pentru a fi un muzician frumos, dar el a ajuns să prețuiască excesiv frumusețea, priceperea și înțelepciunea sa glorioasă (vezi Ezechiel 28:13,17).

Povestea lui Lucifer ne învață că nu este greșit să fii frumos sau să fii înțelept. Și, în același mod, ne învață că nu este greșit să ne pricepem să cântăm. Dar viața îngerului căzut ne arată că aprecierile personale față de noi înșine nu sunt sigure. „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși” (Filipeni 2:3). (Vezi și Romani 12:3–5.)

Iată de ce Biblia nu consemnează multe lucruri bune făcute de oameni. Alegerea de a da onoare oamenilor nu conferă siguranță. „În Cuvântul Său, Dumnezeu nu a permis să se spună multe lucruri care să laude virtuțile celor mai buni oameni care au trăit pe pământ. Toate biruințele și faptele lor mari și bune au fost atribuite lui Dumnezeu. Numai El trebuia să primească slava, numai El trebuia să fie înălțat. El este totul în toate. Omul este doar un agent, un instrument slab în mâinile Lui. Puterea și excelența sunt toate ale lui Dumnezeu. Dumnezeu a văzut în om o dispoziție continuă de a se îndepărta de El, de a-L uita și de a se închina creaturii în locul Creatorului. Prin urmare, Dumnezeu nu a permis ca lauda omului să fie

înregistrată în paginile istoriei sfinte” (*Spiritul Profeției*, vol. 1, p. 380, în orig.).

Dacă ești muzician, principiile de mai sus sugerează nevoia de a conștientiza adevărata sursă a talentului muzical. Dacă cineva spune: „A fost o performanță uimitoare!”, ai putea răspunde spunând: „Lăudat să fie Dumnezeu! Mulțumesc.” Probabil că veți găsi propriul mod de a spune oamenilor că onoarea o merită Creatorul.

O modalitate prin care Satana încearcă să ne facă să fim mândri este comparația cu alții, cu oameni mai puțin talentați. Sau ne-ar putea face să fim invidioși pe cei care sunt mai pricepuți. Niciodată nu a fost o mișcare înțeleaptă să ne comparăm cu alții. Indiferent dacă asta ne-ar face să fim mândri sau invidioși, nu trebuie să o facem. „Negreșit, n-avem îndrăzneala să ne punem alături sau în rândul unora din aceia care se laudă singuri. Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se pun alături ei cu ei înșiși, sunt fără pricepere” (2 Corinteni 10:12).

Dar să presupunem că voi credeți că nu aveți nicio problemă cu mândria. Știți că Dumnezeu vă dă

priceperea și puterea de a interpreta. Vă place să-L onorați. Nu aveți gânduri înalte despre propria persoană și nici nu vă comparați cu alții. Asta e bine. Dar chiar și așa, ar fi înțelept să fiți atenți asupra acestui punct, deoarece tentația mândriei este reală întotdeauna. Pavel ne avertizează: „Cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10:12). „Vegheați și rugați-vă”, a avertizat Isus, „ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41).

Al treilea punct este că trebuie să muncim cât de bine putem. „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată

puterea ta!” (Eclesiastul 9:10). Fă tot ce poți pentru Creatorul tău. Dumnezeu așteaptă aceasta și merită totul. Așa cum David a devenit priceput în tinerețe, tot așa puteți și voi să ajungeți la un nivel mai înalt de competență, dacă îi veți cere lui Dumnezeu să vă sporească abilitățile și dacă vă implicați din toată inima în ce faceți. Dacă valorificați timpul exersând la un instrument sau luați lecții de cântat cu vocea, merită să faceți o lucrare bună care să-L onoreze pe Creator. După cum a spus Pavel: „Să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Probabil că sunteți prea tineri să vă gândiți la perioada când veți avea copii. Dar nu este prea devreme să aveți principii care vă pot ghida în familie. O idee importantă este următoarea: copiii nu ar trebui să înceapă lecțiile de muzică dacă sunt foarte mici.

Ellen White a scris despre problema practicii muzicale timpurii. Copiii nu ar trebui să studieze prea devreme, iar copiii nervoși ar trebui să-și amâne pentru mai târziu lecțiile de muzică. „Se obișnuiește trimiterea copiilor foarte mici la școală, cerându-li-se să învețe din cărți lucruri care le forțează mintea și, adeseori, să învețe muzică. În multe cazuri, părinții au posibilități limitate și este nevoie de un efort financiar căruia foarte greu îi fac față, dar ei consideră că trebuie făcut totul pentru a asigura această linie artificială de educație. Nu este înțelept. Copilul nervos nu trebuie supra-solicitat în nicio direcție și nu trebuie să învețe muzică până nu este bine dezvoltat din punct de vedere fizic” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 112).

Să înveți să cânti presupune muncă. Și la fel cum unele lucrări solicită partea inferioară a spatelui, în timp ce altele lasă urme pe palmele mâinilor, muzica ne poate uza nervii. Ellen White chiar i-a spus unui bărbat că meseria lui de a acorda pian ar putea fi un pericol pentru sănătatea nervilor lui slăbiți.

„Dacă ai putea lucra mai puțin, dacă ai putea obține o bucată de pământ și timp de un an să lucrezi în aer liber, departe de toate dilemele afacerilor, s-ar putea să-ți salvezi creierul și sufletul. Nu este înțelept, doar pentru că poți câștiga bani cu ușurință, să continui munca de acordare a pianelor, dacă acest lucru îți afectează sistemul nervos” (*Manuscript Releases*, vol. 3, pp. 351, 352).

Într-o lecție anterioară despre muzică și închinare, am învățat că muzica este un blestem teribil atunci când ia locul studiului Bibliei și al rugăciunii. Muzica este importantă și valoroasă, dar nu este viața sufletului. Iar practicarea ei nu trebuie să ia locul lucrurilor

mai importante, cum ar fi dobândirea abilităților esențiale pentru viață. „Sunt foarte multe fete care... au puține cunoștințe practice despre îndatoririle ce revin unei soții și mame. Ele pot citi și cânta la un instrument muzical, dar nu știu să gătească. Ele nu pot face o pâine bună, care este extrem de esențială pentru sănătatea familiei... Poziția de dactilografă (secretară), de croitoreasă sau de profesoară de muzică nu o poate egala ca importanță pe cea de bucătăreasă” (*Counsels on Diet and Foods*, p. 252).

Dacă nu îți plac sarcinile domestice din gospodăria sau curtea casei, ai putea fi tentat să evadezi în studiu, lectură, lucrând la proiecte pe computer sau exersând la instrumente muzicale. Dar, ca tineri, învățăm echilibrul dacă nu neglijăm îndatoririle neplăcute.

Principiile practicii muzicale sunt utile pentru toată viața:

- (1) Să facem tot ce putem mai bine, înțelegând că temperamentul sau talentul nu ne fac pe toți la fel de potriviți în activități precum arta, muzica și altele.

“Când permitem ca muzica să ia locul studiului și rugăciunii, atragem un blestem teribil.”

—*The Review and Herald*, 11 martie 1880

- (2) Asemenea abilități pot fi valoroase, dar e preferabil să nu acordăm atât de mult timp și atenție pentru abilitățile neesențiale, în detrimentul abilităților practice și necesare vieții de zi cu zi.
- (3) Nu ar trebui să ne petrecem timpul încercând să obținem o poziție socială, bogăție sau aplauze. Numai Dumnezeu merită lauda.

- (4) Să nu permitem niciunei activități să ne ia din timpul de rugăciune și studiu al Bibliei.
(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Ce instrumentiști erau aleși să cânte pentru acompanierea imnurilor din templu? 1 Cronici 25:7; Psalmul 33:3 _

Ce este important în muzica din biserică? _____

2. Citiți Geneza 4:21. Muzica interpretată la alăută și caval (flaut și harpă) își are originea în familia lui Cain. De ce acest lucru nu este o dovadă că muzica la flaut și harpă este greșită? 1 Samuel 10:5; Psalmul 150 _____

SECȚIUNEA II

3. De ce relatează Biblia o serie de greșeli făcute de Avraam și de alte personaje principale? _____

Enumerați oameni din Biblie cărora le-au fost înregistrate păcatele. _____

4. Interpreții sunt frecvent lăudați pentru abilitățile lor. Enumerați câteva modalități diferite prin care pot răspunde la aceste complimente, îndreptând laudele spre Dumnezeu. _____

SECȚIUNEA III

5. Citiți Ecclesiastul 9:10. Înseamnă acest lucru că practica muzicală ar trebui să ne ocupe mare parte din timp? _

Enumerați câteva îndatoriri care sunt mai importante decât practica muzicală. _____

Cum puteți hotărî care este perioada potrivită de timp pe care să o dedicați practicii muzicale? _____

Ai putea să exersezi muzica din toată puterea ta, chiar dacă ai doar 30 de minute de exersat în fiecare zi? _____

Miracole din viața mea

— a 46-a parte, de John N Loughborough

Dărnicia californiană

În numărul din 21 aprilie 1874 al *Review*, fratele White a propus ca pe coasta Pacificului să apară o revistă (*Signs of the Times*). În perioada aceea, plănuiserăm să organizăm întâlniri în Cloverdale și deja expediaserăm cortul de 18 m.

Când fratele și doamna White au venit să viziteze familia sorei Willis și pe cea a fratelui Tay, sora White i-a spus soțului ei: „Acesta este locul în care am văzut că ar trebui să înființăm ziarul.” Așa stând lucrurile, se părea că prezentarea adevărului în Oakland era un lucru de o mare importanță. Fratele White a hotărât imediat să-și mute bunurile casnice de la Santa Rosa aici. În timp ce se rugau pentru aceasta, au fost atât de impresionați să organizeze întâlnirile de cort aici, încât nu au putut dormi. Fratele White a pornit spre Alexander Valley, în apropiere de Healdsburg, traversând râul Russian ca să întâlnească echipa ce transporta cortul la Cloverdale. A ajuns tocmai la timp, iar cortul a fost pus în trenul spre Oakland. Cortul a fost ridicat pe un teren frumos în luna aprilie, iar întâlnirile au fost conduse de frații Canright și Cornell.

Duminică, 14 iunie, a fost o zi splendidă pentru un botez pe malul frumosului lac Merritt. Pe o stâncă la nouă metri deasupra țărmului s-au adunat între 1.500 și 2.000 de oameni, în timp ce pe apă pluteau numeroase bărci mici. Înainte de botez, fratele White a ținut o predică scurtă, serioasă și convingătoare despre lege și botez. Toți au ascultat cu cel mai mare respect, după care 23 de persoane au fost botezate.

Cât de bine îmi amintesc acea zi din Oakland, când ne-am adunat în camera fratelui Canright, având răsfirate pe podea paginile primului număr din *Signs*, proaspăt adus de la tipografie. Împreună cu familia White și familia Canright, ne-am închinat în rugăciune și am cerut binecuvântarea lui Dumnezeu pentru „noua revistă”. Fratele White s-a apucat de această acțiune cu teamă și neliniște, și totuși cu credință în Dumnezeu. Timpul a arătat că revista era exact ceea ce aveam nevoie. Până acum, mare este binele realizat prin acest mijloc.

Deoarece căldura verii din Woodland era prea mare pentru starea de slăbiciune a soției mele, ne-am vândut casa din Santa Rosa și ne-am mutat la St. Helena. Pe data de 24 septembrie, am ridicat cele două corturi de câte 18 m unul lângă altul, fiind despărțite doar de o pânză de legătură, pe

locul de tabără din Yountville. Am fost privilegiați să-l avem alături de noi pentru prima dată pe fratele George I. Butler, membru al comitetului Conferinței Generale. Din moment

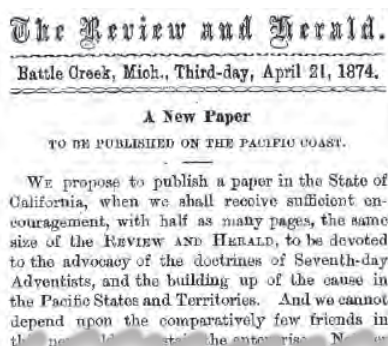
ce soția mea era nerăbdătoare să se bucure de întâlniri și simțea că aceasta ar putea fi ultima ei ocazie, am amenajat un cort pentru ea și sora ei chiar în spatele cortului de întâlnire, unde putea să se întindă pe pat și să asculte predicile.

Pe data de 11 octombrie, le-am spus oamenilor că dorința Conferinței Generale era să strângem 4.000 de dolari pentru a susține revista *Signs of the Times*. Prezența lui Dumnezeu s-a făcut simțită la întâlnire și, în câteva minute, fără niciun îndemn, s-au strâns 19.414 dolari. În după-amiaza

aceea urma să aibă loc o ședință pentru strângerea unui fond de 500 de dolari pentru întâlniri de tabără, dar cum de dimineață darurile au fost atât de bogate, am zis că nu mai cerem alți bani. Fratele T.M. Chapman a spus: „Încercați-ne și haideți să vedem dacă nu vom strânge fonduri pentru un cort și întâlniri de tabără.” A început cu 50 de dolari, iar în scurt timp s-a adunat o sumă de 1.616 de dolari. Aceasta a fost a treia și cea mai mare întâlnire de tabără organizată vreodată în California. În ultima zi, 49 de persoane au fost botezate în râul Napa, care curgea pe lângă tabără: printre oamenii care s-au botezat era și Knud Brorsen, care a devenit un pionier al Evangheliei în Norvegia.

Wesley Diggins, din San Francisco, a înaintat o cerere serioasă ca să montăm cele două corturi în orașul său. Am rezervat o bucată de teren pe bulevardul Golden Gate Ave și am dat startul întâlnirilor pe data de 16 octombrie. Fratele Butler a participat la ele până pe data de 1 noiembrie, când s-a întors în Michigan împreună cu fratele Cornell. În fiecare seară, erau prezente între 800 și 1.200 de persoane.

Lucrarea mea a fost asociată mai mult sau mai puțin cu fratele și sora White până în luna februarie, când din cauza sănătății precare a partenerei mele m-am întors acasă, la St. Helena. Am vorbit adunării de acolo în zilele de Sabat. Soția a murit în pace pe data de 24 martie. Doarme liniștită în cimitirul din St. Helena.

Conexiune istorică

Psalmistul îndrăgit al lui Israel

Cu secole înainte de venirea Mântuitorului lumii, tânărul David păzea turma de oi pe câmpiile întinse din Betleem. Acest păstor simplu a compus și a cântat propriile cântece, cu vocea sa tânără și plăcută, acompaniată de muzica harpei.

Domnul l-a ales pe David și i-a condus viața, dându-i ocazii ca să-și antreneze vocea și să-și cultive talentul pentru muzică și poezie. În viața lui solitară, Domnul îl pregătea pentru lucrarea pe care intenționa să i-o încredințeze în anii ce urmau să vină...

Păstorul singuratic de pe dealurile din Betleem a fost uluit de chemarea zorită a mesagerului care l-a anunțat că acasă la tatăl lui venise profetul și a trimis după el. Surprins, s-a întrebat care putea fi motivul pentru care profetul și judecătorul lui Israel dorește să-l vadă; totuși, fără să mai întârzie, s-a grăbit să meargă la altar. „Și el era cu păr bălai, cu ochi frumoși și față frumoasă.” Pe când Samuel se uita cu plăcere la păstorul frumos, cu aer bărbătesc și modest, glasul Domnului i-a vorbit, zicând: „Scoală-te și unge-l, căci el este! Samuel a luat cornul cu untdelemn și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David începând din ziua aceea și în cele următoare.” Profetul își îndeplinisese lucrarea rânduită și, cu inima ușurată, s-a întors la Rama.

Marea onoare acordată nu l-a făcut pe David să fie mândru. La fel de umil și de modest ca înainte de ungere, păstorașul se întoarce pe colinele din Betleem, păscând și păzind turmele tot așa de blând ca și mai înainte. Dar își compunea melodiile și cânta din harpă cu o nouă însuflețire. În fața ochilor săi se întindea o priveliște bogată în diverse frumuseți. Viile cu ciorchinii lor de aur străluceau în bătaia soarelui. Copacii pădurii, cu frunzele lor verzi, se unduiau în bătaia vântului. El privea soarele, care inunda cerul cu lumină, cum se ridica asemenea unui mire din odaia sa, bucurându-se ca un viteaz care pornește la drum. În fața lui se ridicau mândrele vârfuri ale dealurilor, înălțându-se spre cer; departe, se zăreau stâncile golașe, iar deasupra tuturor se întindea bolta cerului, albastră și plăcută. Dincolo de toate acestea era Dumnezeu.

Nu-L putea vedea, dar lucrările Lui oglindeau slava Sa. Descoperirile zilnice ale caracterului și ale

maiestății Creatorului umpleau inima tânărului poet de ardoare și de bucurie. Admirându-L pe Dumnezeu și lucrările Lui, însușirile minții și ale inimii lui David sporeau și se întăreau pentru lucrarea lui de mai târziu.

Lumina zilei care îmbrăca în aur pădurea și muntele, livezile și apele îi conduceau gândurile la Părintele luminii, de la care se coboară orice dar bun și desăvârșit. Ce mult mărea capacitatea mentală a simplului păstor o astfel de contemplare! Zilnic, el ajungea într-o comuniune tot mai intimă cu Dumnezeu. Sufletul său pătrundea adâncimi tot mai mari, pentru a afla noi subiecte care să-i inspire cântecul și să-i trezească harpa. Melodia bogată a glasului său se revărsa în aer și răsună pe dealuri, ca un răspuns la imnurile îngerilor din cer.

“Talentele sale – daruri prețioase de la Dumnezeu – erau folosite pentru a aduce slavă Dătătorului.”

David a continuat să se pregătească, în frumusețea și puterea anilor tinereții sale, pentru a ocupa o poziție înaltă între cei mai aleși oameni de pe pământ. Talentele sale – daruri prețioase de la Dumnezeu – erau folosite pentru a aduce slavă Dătătorului. Ocaziile de meditație și de introspecție l-au îmbogățit cu acea înțelepciune și evlavie care-l făceau plăcut înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor. În timp ce admira desăvârșirea Creatorului său, o înțelegere mai clară a lui Dumnezeu se deschidea înaintea minții sale. Subiectele neclare se luminau, greutățile se

lămureau, contrazicerile aparente se rezolvau și fiecare rază de lumină atrăgea noi expresii de admirație și tot mai dulci cântece de laudă, spre slava lui Dumnezeu și a Răscumpărătorului. Iubirea care-l anima, grijile care-l chinuiau, biruințele care-l însoțeau, toate erau subiecte ale cugetării sale active; și, privind la iubirea lui Dumnezeu în toate înălțările vieții sale, inima lui izbucnea într-o și mai vie adorare și recunoștință, glasul lui izbucnea într-o melodie tot mai vie, harpa sa răsună în imnuri tot mai voioase, iar păstorașul creștea din putere în putere, din cunoștință în cunoștință, deoarece Duhul Domnului era peste el.

– *Signs of the Times*, 8 iunie 1888

Cântările au fost introduse ca o parte obișnuită a serviciului religios, iar David a compus psalmi nu numai pentru a fi folosiți de preoți la serviciul sanctuarului, ci și pentru a fi cântați de popor în timpul călătoriilor către templu, cu prilejul sărbătorilor anuale. Influența exercitată în felul acesta a fost foarte cuprinzătoare și a adus ca rezultat eliberarea națiunii de idolatrie. Multe dintre popoarele vecine, văzând prosperitatea lui Israel, au fost făcute să gândească bine despre Dumnezeul lui Israel, care făcuse lucruri atât de mari pentru poporul Său.

– *Patriarhi și profeti*, p. 397

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Cu ce scop s-a ocupat Dumnezeu de circumstanțele vieții lui David? _____

2. În ce fel i-a afectat gândirea marea onoare ce i-a fost făcută lui David? _____

- În ce fel i-a afectat muzica? _____

3. Enumerați lucrurile văzute de David, care îi conduceau mintea spre Dumnezeu. _____

- Cum îl influențau toate acestea pe David? _____
4. Cum se dezvoltau capacitățile inimii și minții lui David? _____

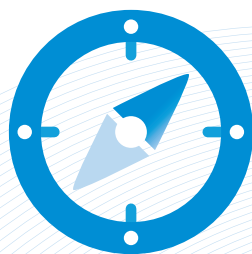
5. Cum și-a folosit David talentele muzicale? _____

6. Ce anume îl făcea să compună noi cântece de laudă? _____

7. Enumerați trei lucruri la care David medita. _____

8. Ce s-a întâmplat cu David pe măsură ce vedea dragostea lui Dumnezeu în manifestările providențiale din viața lui? _____

9. Ce influență a avut muzica compusă de David asupra practicilor idolatre ale israeliților? _____

Capitole de credință

O mișcare de schimbare

de Annemarie Freeman

Ajutați-mă

Să-L cunosc pe Isus

Ca să te simți bine, trebuie să bei băuturi alcoolice. Această perspectivă face parte din viziunea irlandeză asupra lumii.” Reclamele pentru alcool sunt peste tot în Irlanda, promovând o mare varietate de produse, toate promițând fericirea. Pentru a înțelege mai bine această viziune, iată trei experiențe de transformare ale prietenilor noștri irlandezi.

„O să te bucuri să afli că am renunțat la băutură”, ne spuse Stacy din vârful buzelor, mie și soțului meu, Jeff, la una din întâlnirile noastre. „Încercam să-mi înec durerea în alcool, dar mi-am dat seama în cele din urmă că îmi afecta mintea.”

Am fost încântați să auzim asta de la prietena noastră care, cu doar două săptămâni înainte își declarase, în mod public dragostea pentru vin. Schimbarea nu a fost nimic altceva decât un miracol. Cu câteva săptămâni înainte, Jeff a susținut o prezentare despre pericolul băuturilor alcoolice la adresa sănătății, vorbind despre modul în care îi afectează fizic pe oameni și cum le distruge relațiile. Mulți dintre cei ce ascultau au fost surprinși că un obicei atât de comun și larg acceptat în cultura lor le făcea de fapt rău. Prezentarea a fost urmată de o dezbatere aprinsă. Ne-am rugat ca Duhul Sfânt să binecuvânteze mințile prietenilor noștri irlandezi, să le arate adevărul și să-i conducă spre convertire.

După ce fiul ei în vârstă de 14 ani a murit în urmă cu doi ani, Stacy s-a simțit devastată. Cele două pahare pe care le bea pe seară au devenit opt sau nouă. Ca parte din procesul de vindecare, a început să alerge mult și să-i ajute pe alții, având grijă de femei paralizate și organizând un club local pentru oamenii în vârstă.

Întrucât Stacy nu mai bea băuturi alcoolice, a început să-și dea seama că se poate simți bine și fără acestea, ochii i s-au deschis și e capabilă să gândească cu o minte limpede. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt în viața ei.

O altă prietenă de-a noastră, Delores, ne-a spus că ani de zile a băut în fiecare seară un pahar de vin, deoarece doctorul i-a spus că îi face bine. A fost surprinsă să audă că beneficiile provin din struguri, nu din vin. După ce a auzit care sunt efectele dăunătoare ale

băuturilor alcoolice, și-a informat familia că de atunci înainte nu o să bea decât suc de struguri.

Edward a decis și el că nu mai are nevoie de băuturi alcoolice. Fiind în floarea vârstei, acesta a fost un pas mare pentru el și, la început, s-a luptat cu ideea. „Prietenii mei”, spune el, „devin tot mai neînțelepți și nu vreau deloc să mai merg la bar cu ei. Mă simt un pic singur și izolat deoarece sunt singurul care are capul limpede.” Din principiu, a ales să rămână sobru, deoarece vrea să aibă control asupra acțiunilor personale. Nu vrea să facă vreun lucru pe care să-l regrete,

asa cum au făcut prietenii lui. Edward înaintează în călătoria credinței și își încurajează prietenii să descopere că se pot simți bine și fără să bea băuturi alcoolice.

Am descoperit că există cinci factori-cheie pentru a promova schimbarea în cultura irlandeză, în care este împământenită industria și consumul băuturilor alcoolice. Mai întâi, trebuie să câștigăm dreptul de a ne face auziți, implicându-ne în viețile altor oameni. În al doilea rând, trebuie să avem grijă de alții în mod autentic, indiferent dacă sunt de acord cu noi sau nu. În al treilea rând, trebuie să ne luăm timp să construim legături puternice de prietenie și încredere. În al patrulea rând, și cel mai important, pentru ca schimbarea să aibă loc este nevoie ca puterea Duhului Sfânt să lucreze în inimile și mințile oamenilor. Al cincilea factor-cheie este că prietenii noștri au nevoie să-și împărtășească noua viziune despre viață și cu alți oameni din cultura lor.

Pe măsură ce acești trei prieteni irlandezi au impact asupra celor din jurul lor, rugați-vă ca să înceapă o mișcare pozitivă de schimbare care, în cele din urmă, să îi conducă pe ei și pe alții la o relație împlinită cu Creatorul lor.

**Mergeți la cei pierduți! Sunt frații voștri
Cei care pier în mormânt de păcat!
Plângeți cu cei greșiți, spuneți în noapte
Să știe toți că Isus i-a salvat!**

CONTRA CURENTULUI

12 - 18 noiembrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Cuvântul ÎN CÂNTEC

Text de memorat | Coloseni 3:16

Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.

SECȚIUNEA I

Mergând din camera de sus în grădina Ghetsimani, Isus a menționat câteva condiții pentru a primi răspuns la rugăciune. Una a fost aceasta: cuvintele Lui trebuiau să rămână în ucenici. „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15:7).

Una dintre cele mai eficiente modalități prin care cuvintele lui Hristos pot să rămână în noi este prin cântarea versetelor din Scripturi. Muzica Scripturii nu este singura modalitate de a păstra cuvintele lui Hristos în inimile noastre. Dar este una dintre cele mai eficiente. Pavel spune că atunci când cântăm cuvintele lui Dumnezeu, acele cuvinte trăiesc în noi „din belșug”. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră” (Coloseni 3:16).

Desigur, cuvintele Scripturii pot fi transpuse

în orice stil muzical. Dar, așa cum vasele sacre din sanctuar nu puteau să sfințească vinul Babilonului la sărbătoarea lui Belșatar, cuvintele sfinte nu pot sfinți muzica lipsită de sfințenie. Distincția dintre muzica sacră și cea profană este o parte importantă a educației religioase. În vechime, „arta melodiei sacre era cultivată cu sârguință în școlile profeților. Nu se auzea niciun vals frivol, niciun cântec superficial; ci psalmi sfinți și solemni de laudă la adresa Creatorului, înălțându-I numele și povestind minunatele Sale lucrări” (*Signs of the Times*, 22 iunie 1882).

Muzica Scripturii este un gen specific. În mod ideal, melodiile sunt ușor de învățat, iar ritmurile

“Sunt puține mijloace mai eficiente pentru fixarea cuvântului Său în memorie decât repetarea lui în versurile imnurilor. O astfel de cântare are o putere minunată.”

— *The Youth's Instructor*, 29 martie 1904

DIN CUPRINS:

C-47

- 1 | Cuvântul în cântec
- 5 | Altă întâlnire de tabără
- 6 | Cântând adevărul
- 8 | Invitația lui Elizabeth

sunt ca granitul de sub dealuri – stabil, dar neob-servat. Mult mai multe cântări pe baza versete-lor biblice urmează să fie scrise. Pe măsură ce con-templăm Scriptura și cău-tăm să ne aducem viața în

armonie cu sfaturile împărtășite, Duhul Sfânt ne poate inspira cântări noi (vezi Psalmii 40:3; 144:9).

Deseori, muzica sacră a fost una din modalitățile de manifestare a Duhului Sfânt. În timp ce unii oameni încearcă să-și înece grijiile îmbătându-se, creștinii reușesc fiind plini de Duhul lui Dumnezeu. De la El primim pace și bucurie și suntem încurajați în timp ce cântăm imnuri sacre. „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh. Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cân-tări duhovnicești și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului” (Efeseni 5:18,19).

Muzica sacră este o modalitate plăcută de a învăța și de a ne învăța unul pe celălalt. Psalmii 105:1,2 spune: „Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui! Faceți cunoscute printre popoare isprăvile Lui! Cântați, cân-tați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui!” Moise a folosit muzica în predarea învățăturilor lui. El „i-a îndemnat pe israeliți să pună pe melodie cuvintele Legii. Copiii mai mari cântau la instrumente, iar cei

“Multe întâmplări istorice și adevăruri importante au fost exprimate prin muzică.” —*The Youth's Instructor*, 21 mai 1903

mai mici mășăluiau, cântând în cor cântarea porun-cilor lui Dumnezeu. În anii de mai târziu, ei au pă-s-trat în memorie cuvintele Legii învățate în copilărie” (*Evangelizare*, p. 500).

Dacă le-am învățat, Duhul Sfânt va folosi acele cântări compuse pe baza versetelor biblice pentru a ne reaminti cuvintele lui Dumnezeu (vezi Ioan 14:26). Muzica sacră învățată în copilărie „este unul dintre cele mai eficiente mijloace de a impresiona inima cu adevărul spiritual. Deseori, când sufletul apăsător și gata să-și piardă nădejdea își aduce aminte de un îndemn al lui Dumnezeu – melodia de mult uitată a unui cântec din copilărie – ispitele își pierd puterea, viața capătă un nou sens și o nouă țință, iar curajul și bucuria sunt împărtășite și cu alte suflete!” (*Îndrumarea copilului*, p. 523, în orig.).

Când ne încurajăm astfel unul pe altul, propriile noastre gânduri devin mai profunde. În acest fel, viața noastră capătă mai mult sens.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Priviți din nou versetul 16 al capitolului 3 din Coloseni. Iată cum este tradus în presti-giosul lexicon Louw-Nida Greek: „Învățați-vă unii pe alții să cântați psalmi, imnuri și cântări sacre.”

Astăzi, ca și pe vremea lui Pavel, tinerii au adesea nevoie de instruire în privința muzicii potrivite. „Să se audă cântări alinătoare și curate în casă, și vor fi mai puține cuvinte de cenzură și mai multe de veselie, spe-ranță și bucurie. Să se cânte în școală, iar elevii se vor apropia de Dumnezeu, de profesorii lor și unii de alții” (*Îndrumarea copilului*, p. 523, în orig.).

Muzica sacră se potrivește cuvintelor sacre. Muzica zgomotoasă, confuză și cu ritmuri senzuale încu-rajează poftele trupești. Și orice încurajează firescul luptă împotriva Duhului. „Zic dar: umblați cârmu-iți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul, împotriva firii pământești; sunt lucruri potriv-nice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Galateni 5:16,17).

Comentariul lui Pavel despre această luptă este că o

parte din noi vrea să facă binele, iar cealaltă face răul. Cântecul spiritual ne ajută să ne supunem mai ușor legii lui Dumnezeu. Ele nu sunt exagerat de senti-mentale și nu sunt conduse nici de ritmul percuției. Practic, ele nu te încurajează să trăiești după emoțiile tale și nici să te supui poftelor. Aceste trei categorii – imnurile, psalmii și cântările spirituale – oferă o mare varietate de muzică sănătoasă. Am văzut anterior că gusturile noastre muzicale nu sunt de încredere. De asemenea, este util să ne amintim că și gusturile se pot adapta.

S-ar putea, de exemplu, să vă displacă modul în care sună imnurile religioase. Dar asta nu înseamnă că o să vă displacă întotdeauna acea melodie. Dacă vă veți hotărî să renunțați la muzica dăunătoare și să ascultați în schimb o muzică mai sănătoasă, gusturile voastre vor începe să se adapteze la calitatea superioară a noului

stil. Nu vă descurajați dacă acest lucru o să dureze ceva timp. Cu ajutorul lui Dumnezeu, având inima convertită, veți ajunge să disprețuiți muzica de inspirație demonică pe care poate că ați iubit-o cândva. Iar această schimbare a gusturilor este necesară dacă vrem să intrăm în cer. Fără această schimbare, nici măcar nu ne-am bucura de muzica îngerilor, dacă ni s-ar permite să ajungem acolo.

„Dacă nu primim religia lui Hristos, hrănindu-ne cu cuvântul lui Dumnezeu, nu vom avea dreptul să intrăm în cetatea lui Dumnezeu. Deoarece am trăit hrănindu-ne cu o hrană pământească și educându-ne gusturile ca să iubim lucrurile lumești, nu vom fi potriviți pentru curțile cerești; nu am putea aprecia atmosfera pură și cerească de acolo. Vocile îngerilor și muzica harpelor lor nu ne-ar mulțumi. Știința cerului

ar fi o enigmă pentru mintea noastră. Trebuie să fim înfometați și însetați după neprihănirea lui Hristos; avem nevoie să fim modelați prin influența transformatoare a harului Său, ca să fim potriviți pentru societatea îngerilor cerești. „Pentru a ne simți acasă în cer, trebuie să avem cerul înscris în inimile noastre încă de aici (*God's Amazing Grace*, p. 251).

„Într-o dependență umilă și recunoscătoare, cel care a primit o inimă nouă se bazează pe ajutorul lui Hristos. El dezvăluie în viața lui rodul neprihănirii. Cândva s-a iubit pe sine. Plăcerea lumească era plăcerea lui. Acum idolul lui este detronat, iar Dumnezeu domnește pe deplin. Păcatele pe care le-a iubit odată, acum le urăște. El merge ferm și hotărât pe calea sfințeniei” (*Ibid.*, p. 107).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Am observat într-o lecție anterioară că Dumnezeu iubește muzica. Din Scriptură aflăm ce fel de muzică Îi place. El a făcut Psalmii, cea mai lungă carte a Bibliei. De asemenea, a introdus cântece și în alte cărți ale Bibliei (vezi Deuteronomul 32, Isaia 5, Habacuc 3 și Apocalipsa 5:9,10). Chiar lui Dumnezeu Însuși Îi place să compună muzică și să cânte (vezi Țefania 3:17). Isus va sufla din trâmbiță (vezi 1 Tesaloniceni 4:16). Dumnezeu a conceput muzica pentru a fi o parte foarte plăcută a închinării în cer și pe pământ.

Este totuși posibil să cântăm muzică sacră – chiar și cântece puse pe versete din Scriptură – într-un mod care nu-i este plăcut lui Dumnezeu? Da! Ieremia a deplâns acest fapt: „Ce-i drept, ești aproape de gura lor, dar departe de inima lor” (Ieremia 12:2).

După cum am văzut într-o lecție anterioară, muzica plăcută lui Dumnezeu vine dintr-o inimă pe deplin consacrată Lui. Și când inimile noastre sunt curate, Dumnezeu se bucură de cântecele melodioase pe care I le cântăm. Lui îi place să vadă că mintea noastră se gândește la adevărul exprimat în cântec. Ca un părinte afectuos, Lui îi place să ne apropiem de El. Se bucură când ne agățăm de făgăduințele Sale într-o cântare de tip rugăciune.

Pavel spune: „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13:15). O astfel de muzică ne ajută să ne pregătim pentru a ne integra în cultura cerului. Când vom ajunge acolo, ni se va da un instrument muzical la care să cântăm în orchestra raiului, în corul cerului.

Ellen White ne-a văzut cântând pentru prima dată și a scris: „Îngerii au intonat cele dintâi acorduri, apoi toate vocile s-au înălțat în laudă, plină de mulțumire și fericire; și fiecare mână a atins cu dibăcie corzile harpei,

intonând o muzică melodioasă, în tonuri ample și desăvârșite” (*Căminul adventist*, p. 245).

„În cântările noastre de laudă, trebuie să ne străduim să ne apropiem cât mai mult cu putință de armonia corurilor cerești. Adesea, sunt îndurerată să aud voci neantrenate, care ating notele cele mai înalte, țipând literalmente cuvintele sfinte ale unui imn de laudă. Cât de nepotrivite sunt acele voci ascuțite, care zgârie auzul, pentru serviciul de închinare voios și solemn adus lui Dumnezeu. Doresc să-mi astup urechile, sau să fug din locul acela, și mă bucur când exercițiul acesta dureros se încheie” (*Evangelizarea*, p. 181).

Satana știe cât de plăcută este cu adevărat muzica raiului. După izgonirea lui (Apocalipsa 12:7-9), în mod special i-a lipsit muzica. Poate că în primul Sabat petrecut în afara cerului „a rămas uimit de noua sa stare. Fericirea lui dispăruse... Sosise ceasul cântecelor vesele și fericite de laudă înălțate lui Dumnezeu și Fiului Său drag. Satana condusesese corul ceresc. Intonase prima notă; atunci toată oștirea îngerească se unise cu el și sunete de muzică glorioasă răsunaseră în cer în onoarea lui Dumnezeu și a Fiului Său iubit. ... Unde se află acum? Nu este totul un vis oribil? A fost dat afară din cer? Nu se vor mai deschide niciodată porțile

cerului ca să-l primească? Se apropie ceasul închinării, când îngerii strălucitori și sfinți se închină înaintea Tatălui. El nu se va mai uni cu ei în cântecul ceresc” (*Scrieri timpurii*, pp. 24, 25 în orig.). Simțind pedeapsa primită, el încearcă acum să ne împiedice și pe noi să experimentăm bucuria muzicii cerești.

Dar nu trebuie să fim privați de muzica sacră în această lume a păcatului. Lui Dumnezeu îi place să ne audă cum interpretăm cântări simple și melodioase pe

baza versetelor din Scriptură. Duhul le folosește pentru a ne învăța, pentru a ne întări și pentru a-i încuraja pe alții. Dacă vom cânta mai des cuvintele frumoase ale Scripturii, vom putea spune împreună cu David: „Orânduiri Tale sunt prilejul cântărilor mele în casa pribegiei mele. Noaptea îmi aduc aminte de Numele Tău, Doamne, și păzesc Legea Ta” (Psalmii 119:54, 55).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Ce ne poruncește Dumnezeu să facem cu legea Sa? Iosua 1:7,8; Psalmii 1:1,2 _____

Ce anume ne poate ajuta să facem aceasta? Psalmii 119:54,55 _____

2. Dacă ai fi fost elev în școlile profeților, ce fel de muzică ai fi învățat să cânti? _____

Ce fel de muzică nu ar fi fost predată în școlile acelea? _____

3. Când ascultăm muzică, trebuie să ascultăm doar muzică bună. Însă a asculta melodii interpretate de alții nu e la fel de important ca acțiunea noastră personală de a cânta. De ce? Efeseni 5:19,20 _____

SECȚIUNEA II

4. Să presupunem că ați fost obișnuiți să mâncați nesănătos și v-ați bucurat la maximum de asta. Cum veți învăța să apreciați alimentația sănătoasă? _____

Cum am putea, în același fel, să ne schimbăm gusturile muzicale? _____

De ce este important acest lucru? _____

5. Ce tip de muzică ne ajută să ne pregătim pentru cultura cerului? _____

SECȚIUNEA III

6. Scrieți câteva cuvinte care descriu stilurile muzicale practicate de îngeri. _____

7. Căutați la sfârșitul cărții de *Imnuri creștine* un index tematic sau căutați după anumite cuvinte în secțiunea de imnuri a aplicației MyBible. Studiați temele și găsiți corespondența cu versetele biblice.

8. Verificați dacă în ediția română a cărții de imnuri, se află un verset biblic sub titlul cântării. Citiți versetul din Biblie și apoi cuvintele imnului, făcând conexiunea între cele două.

Miracole din viața mea

— a 47-a parte, de John N. Loughborough

O altă întâlnire de tabără

Pe data de 14 aprilie, membrii din conducerea bisericii din San Francisco s-au întâlnit acasă la sora J.L. James, iar sora White ne-a povestit ce i s-a arătat în viziune. Ea a declarat că San Francisco va avea întotdeauna nevoi misionare și a insistat asupra importanței de a construi o casă de închinare. Pentru acea biserică săracă, lucrul acesta părea ca un pas făcut în întuneric, dar dacă ei ar fi început să miște lucrurile, providența lui Dumnezeu ar fi deschis calea, iar costul s-ar fi acoperit în întregime.

Știind care este situația financiară a acelor membri, construirea unei biserici de 10 pe 24 de metri părea într-adevăr un „salt în întuneric”, ținând cont că doar lotul de teren costa 6.000 de dolari.

Numai că am găsit o bucată de teren pe strada Laguna, care costa 4.000 de dolari. Apoi, o soră a promis 1.000 de dolari dacă și-ar fi vândut locul, iar peste două săptămâni l-a vândut pentru această sumă, peste prețul pe care îl evaluase. „Dacă Domnul spune că trebuie făcut, El va deschide calea”, a spus un frate care nu își dădea seama cum ar putea fi construită o biserică. În curând a primit 20.000 de dolari din vânzarea unei proprietăți și a donat 1.000 de dolari. Biserica a fost ridicată cu 14.000 de dolari, inclusiv prețul terenului, dintre care jumătate au fost plătiți înainte de a fi terminată. Apoi, districtul școlar a închiriat camerele de jos cu 75 dolari/lună în următorii doi ani.

La întâlnirea de tabără de la Yountville, din 1877, cântecele păsărilor din frumosul nostru crâng i-au determinat pe mulți oameni să participe în zori la întâlnirile matinale. Aceasta a fost prima întâlnire de tabără în care am folosit o orgă la serviciul de cântare. J. Edson White a intermediat utilizarea gratuită a unei orgi bune de la un comerciant din San Francisco, permițându-i acestuia să afișeze pentru public o carte de vizită cu numele și adresa lui. Din moment ce s-au găsit câteva persoane care s-au împotrivit folosirii muzicii instrumentale la închinarea publică, am citit Psalmul 150 la prima întâlnire. „Lăudați-L cu sunet de trâmbiță, lăudați-L cu alăuta și harpa! Lăudați-L cu timpane și cu jocuri, lăudați-L cântând cu instrumente cu coarde și cu...” Ajungând la următorul cuvânt, am rostit încet pe litere „O-R-G-Ă”. Apoi, am făcut următoarea remarcă: „Cum acesta este chiar cuvântul ce se găsește pe spatele acestei cutii, chiar la următoarea

întâlnire de astăzi vom scoate orga și vom lăuda pe Domnul cu ea, așa cum El ne-a spus să facem.”

La încheierea întâlnirii, buna noastră soră Rowland, din Scoția, mi-a spus: „Ești ca scoțianul care credea că-I aduce laude Domnului cu toată puterea Lui.” În fine, în ziua aceea am început să folosim orga, ceea ce a adus o îmbunătățire hotărâtă a serviciului de cântare. La întâlnirea din dimineața următoare, mi-am expus gândurile despre remarcă sorei Rowland, și anume „să-I aducă laude Domnului cu toată puterea lui”. „Este nevoie doar de orgă pentru a face asta”, am spus. „Mintea trebuie să fie concentrată la muzică; ochii trebuie să fie la note; picioarele trebuie să apese pedalele; degetele trebuie să atingă clapele; iar vocea trebuie să cânte cântecul de laudă; deci ai un om care-I aduce laude Domnului cu toată puterea lui.”

Când întâlnirea s-a încheiat, sora Rowland mi-a spus zâmbind: „Ei bine, voi veni cu tine în continuare.” La următoarea întâlnire ținută dimineața devreme, ea a fost prima care a vorbit. „Frați și surori, care credeți că a fost primul meu gând când m-am trezit azi dimineață? Ei bine a fost acest verset care spune că tot ce are suflare să-L laude pe Domnul, iar următorul gând a fost să mă întreb de ce atunci nu Îl lăudăm pe Domnul cu instrumente de suflat?” După acestea, nu am mai avut parte de opoziție în ce privește achiziția de instrumente muzicale.

Întâlnirea de tabără a fost un succes garantat și am asistat la un botez impresionant. Printre candidați s-au numărat unii care au parcurs distanțe lungi de 480 de kilometri, venind din Nord, iar alții, din Sud. Asociația Școlii de Sabat a fost organizată avându-l pe J.E. White ca președinte. Cam în această perioadă am început să folosim o tablă pentru a ilustra subiectele pentru Școala de Sabat, iar Mary White, soția lui W.C. White, s-a ocupat de această problemă cu seriozitate și eficiență.

Conexiune istorică

Cântând adevărul

Cuvintele acestea [cântarea lui Moise] le-au fost repetate tuturor israeliților și au alcătuit un cântec intonat adesea în tonuri înalte și melodioase. În înțelepciunea lui, Moise le-a prezentat adevărul prin cântec, pentru ca, prin intermediul melodiei, să se familiarizeze cu el și să fie întipărit în mintea tuturor oamenilor din popor, tineri și bătrâni.

Pentru copii era important să învețe cântecul, pentru că el le vorbea, avertizându-i, ținându-i în frâu, muștrându-i și încurajându-i. Cântecul era o predică neîntreruptă.

– Ellen G. White, *Evangelizarea*, p. 178

Pe tot parcursul călătoriei lor prin pustie, multe lecții prețioase le-au fost întipărite în minte prin intermediul cântărilor. Când Dumnezeu i-a salvat de armata faraonului, toată mulțimea israeliților s-a unit într-un cântec de triumf. Refrenul voios a răsunat până departe în deșert și peste undele mării, iar munții au purtat mai departe ecoul cuvintelor de laudă: „Cântați Domnului, căci și-a arătat slava” (Exodul 15:21). Acest cântec a fost repetat de multe ori în timpul călătoriei, înviorând inimile și aprinzând credința peregrinilor. Din poruncă divină, cântările exprimau legea dată pe Sinai, cu promisiuni ale favorii divine și amintirea eliberării Sale minunate, și erau acompaniate de instrumente, oamenii ținând pasul în timp ce vocile li se uneau în laudă. În acest fel, mintea nu se mai gândea la greutatea drumului, spiritul impetuos se calma, principiile adevărului se consolidau în memorie, iar credința se întărea. Astfel de acțiuni în comun cultivau ordinea și unitatea, iar oamenii dezvoltau o legătură mai strânsă cu Dumnezeu și unii cu alții.

– Ellen G. White, *Educație*, p. 19

Pentru ca adevărurile acestea să se imprime și mai bine în mintea tuturor celor prezenți, marele conducător le-a îmbrăcat în versuri sfinte – cântecul acesta nu era doar istoric, ci și profetic. În timp ce relata purtarea minunată a lui Dumnezeu față de poporul Său din veacurile trecute, le prefigura marile întâmplări ale viitorului și biruința finală a celor credincioși când Domnul Hristos Se va arăta din nou în putere și mărire. I s-a poruncit apoi poporului să învețe această

istorie profetică și să o înscrie în mintea copiilor și nepoților. Trebuia să fie cântată de adunare când participau la serviciul divin și repetată în timpul lucrului de peste zi. Datoria părinților era să imprime atât de bine cuvintele acestea în mintea receptivă a copiilor lor, încât să nu fie uitate niciodată.

– Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 261

După cum israeliții, călătorind prin pustie, își înveseleau pașii cu acordurile cântărilor sfinte, tot astfel Dumnezeu îi îndeamnă pe copiii Săi de astăzi să aducă un spirit de bucurie în peregrinarea lor prin viață. Puține mijloace sunt mai eficiente pentru a fixa în memorie cuvintele Sale ca repetarea lor prin cântec. Un asemenea cântec are o putere extraordinară: supune firile aspre și necultivate, înviorează gândirea, trezește compasiunea, favorizează armonia în acțiune și izgonește tristețea și presimțirile sumbre care distrug curajul și slăbesc puterile. Cântarea este unul dintre cele mai eficiente mijloace de a imprima în inimă adevărurile spirituale.

– Ellen G. White, *Educație*, pp. 85, 86

Închinați-vă lui Dumnezeu în fiecare seară și dimineață alături de copiii voștri, citind Cuvântul Lui și cântându-i laude. Învățați-i să repete legea lui Dumnezeu. În privința poruncilor, israeliții au primit următoarele indicații: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” În consecință, Moise i-a învățat pe israeliți să cânte cuvintele legii. În timp ce copiii mai mari cântau la instrumente, cei mai mici mergeau în marș, cântând laolaltă cântecul poruncilor lui Dumnezeu. În anii următori, ei au păstrat în minte cuvintele legii pe care le-au învățat în copilărie. Dacă pentru Moise a fost esențial să încorporeze poruncile în cântece sacre, astfel încât copiii să poată învăța să cânte legea verset cu verset în

timp ce mășăluiau prin pustiu, cât de esențial este în acest moment să îi învățăm pe copiii noștri Cuvântul lui Dumnezeu! Să venim în ajutorul Domnului, învățându-i pe copiii noștri să țină poruncile la literă. Să facem tot ce ne stă în putere pentru ca muzica să fie auzită în casele noastre, ca Dumnezeu să poată intra. Alungați discordia ciondănelilor și îngrijorărilor. Nu permiteți patimilor să iasă la suprafață. Părinții creștini vor înlătura orice trăsătură inacceptabilă de caracter, învățând zilnic de la Marele Învățător să-și educe copiii cu înțelepciune, crescându-i în frica și musturarea Domnului.

– *The Review and Herald*, 8 septembrie 1904

În copilărie, adolescență și tinerețe, Isus a întâmpinat cuvintele nehibzuite și pătimișe, precum și cuvântările acuzatoare și necredincioase cu cântări melodioase și plăcute. Când a fost atacat de critici, vocea I se înălța în cântec.

– *The Youth's Instructor*, 4 aprilie 1901

Isus a pus tact și voie bună în lucrarea Sa. Se cere multă răbdare și spiritualitate pentru a introduce religia Bibliei în viața de familie și în activitatea zilnică, pentru ca în ocupațiile vremelnice ochiul să poată rămâne ațintit numai la mărirea lui Dumnezeu. Și în această privință, Hristos a fost un exemplu. El n-a fost niciodată atât de împovărat de griji lumești încât să nu aibă timp să Se ocupe de lucrurile cerești. Deseori Își exprima bucuria inimii cântând psalmi și melodii cerești.

Deseori, locuitorii din Nazaret Îi auzeau vocea înălțându-se în laude și mulțumiri către Dumnezeu. El întreținea legătura cu cerul prin cântec, iar când tovarășii Săi se plângeau de oboseala muncii, erau înviorați de sublimele melodii ieșite de pe buzele Sale. Imnurile Sale de laudă păreau că îi izgonesc pe îngerii cei răi și, asemenea fumului de tămâie, umpleau locul cu mireasmă. Mentea ascultătorilor Săi era transportată din exilul ei pământesc spre căminul ceresc.

– Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 35

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. De ce era important pentru copiii poporului Israel să învețe cântarea lui Moise din Exodul 15:1-18? _____

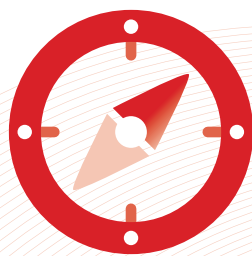
2. Ce anume exprimat în cântec era de inspirație divină? _____

- Când cântau israeliții aceste cântece? _____
- Care era efectul asupra lor? _____

3. Cum plănuiește Dumnezeu ca poporul Său de astăzi să-și facă mai plăcută viața de pelerini? _____
- Ce putere transformatoare are o astfel de muzică? _____

4. Cum îi ajută muzica sacră pe părinți să asculte de porunca dată în Deuteronomul 6:5-7? _____

5. Enumerați câteva moduri prin care muzica sacră i-a fost de folos lui Isus? _____

Capitole de credință

Invitația lui Elizabeth

de Karin Erickson

AJUTAȚI-MĂ

Să-L cunosc pe Isus

Elizabeth are douăzeci și unu de ani și este cea mai mare dintre cei șapte frați ai ei. În copilărie, ea mergea la biserica evanghelică împreună cu părinții ei, Duaba și Kapiyato. Biserica nu a atras-o, iar când a devenit suficient de mare pentru a alege singură, a refuzat să mai meargă.

Chiar și când am invitat-o împreună cu sora mea Johanna să vină la biserică, ea a refuzat. „Doamne”, am început să mă rog, „te rog adu-o pe Elizabeth la biserică”. În cele din urmă a început să vină, dar destul de rar. Cu toate acestea, Duhul Sfânt începea să lucreze asupra inimii ei.

Elizabeth era o fată neobosită; a călătorit cu un grup de oameni într-un oraș mic unde a obținut un loc de muncă, lucrând ca menajeră în magazinul unui comerciant chinez. Cu toate că părinții ei erau bucuroși că avea un loc de muncă, adeseori erau îngrijorați. Orașul era un loc lumesc cu multe ispite. Sora ei, Elsie, se ruga des ca Dumnezeu să o ferească de alegeri greșite care să-i ruineze viața.

Într-o zi, am văzut-o pe Elizabeth mergând pe drumul din sat. Tocmai se întorsese din oraș. Am salutat-o și am întrebat-o dacă avea să se întoarcă în oraș în curând. Mi-a mărturisit că nu vrea să meargă înapoi. „Înțeleg acum că orașul este un loc plin de întuneric”, a spus.

Adeseori m-am rugat lui Dumnezeu să o facă pe Elizabeth să-L vadă ca pe prietenul ei. Oare ar trebui să-i propun să studiem Biblia împreună? Câteva luni mai târziu, am simțit un impuls puternic că trebuie să fac ceva pentru Dumnezeu. „Doamne, te rog, dă-mi ceva de făcut pentru Tine”, m-am rugat. În acel Sabat, văzând-o pe Elizabeth la biserică, i-am spus imediat: „Elizabeth, vrei să facem studii biblice?”

„Da, vreau!”, mi-a răspuns după o clipă de gândire. „Dar mai întâi vreau să știu un lucru. Vrei să mă înveți cum să mă rog? Niciodată nu m-am simțit în largul

meu rugându-mă, așa că Elsie a început să mă învețe cum să o fac. Dar acum a plecat la școala cu internat și n-am pe nimeni altcineva care să mă învețe.”

„Desigur”, i-am spus încântată. „Hai să studiem mâine despre rugăciune!”

După câteva săptămâni de studii biblice, Elizabeth s-a dus în avalul râului cu niște prieteni, pentru două săptămâni, ca să facă sago. La întoarcere în Kotale, mi-a spus despre un vis pe care l-a avut. Ceva malefic o vâna în vis. A alergat la o casă, iar cineva din casă a chemat-o să intre pentru a fi în siguranță. Mai târziu, s-a aventurat până la un arbore din curtea din spate. Privind sus în copac, m-a zărit pe mine! „Elizabeth”, i-am spus, „vino să mănânci din fructul acesta! Este atât de delicios!” În visul ei, eu m-am întins spre ea și am ajutat-o să urce în copac.

Elizabeth a înțeles că visul acesta este un mesaj de la Dumnezeu. A simțit că vocea blândă ce

o chema să intre în siguranța casei era Duhul Sfânt, care o invita să vină la Isus. Fructele din arbore erau binecuvântările venite în urma studierii Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu îi arăta că o voi ajuta să urce până la locul unde putea să primească binecuvântările Lui. Nu-i așa că e uimitor cum lucrează Dumnezeu?

**Vă cheamă Hristos, voia Lui să-mpliniți,
Acum, la al milei hotar!
În brazdele lumii, speranță să fiți,
Să duceți solia de har!**

**Porniți, lucrători ai Cuvântului sfânt,
Sfidați provocări și necaz;
A Lui e puterea pe-ntregul pământ,
Al Lui este brațul viteaz!**

**Să nu ocoliți nicio palmă de loc,
Vestiți adevărul oricui!
Prin valuri de mare sau flăcări de foc,
Purtați steagul dragostei Lui!**

© 2015 Adventist **Frontier Missions (AFM)**. Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a solicita revista lunară gratuită, plină cu povestiri misionare interesante de pe „linia de front”, și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei în rândurile celor la care nu s-a ajuns, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

19 - 25 noiembrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Evangheliștii CÂNTĂREȚI

Text de memorat | Faptele apostolilor 16:24,25

Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița dinăuntru și le-a băgat picioarele în butuci. Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu, iar cei închiși îi ascultau.

SECȚIUNEA I

Cetatea macedoneană Filipi a fost una importantă în zilele lui Pavel (vezi Faptele apostolilor 16:12). Filip al II-lea, tatăl lui Alexandru cel Mare, a fondat-o și a fortificat-o pentru a controla minele de aur din apropiere și un drum antic strategic. Minele de aur au continuat să ofere orașului o mare bogăție.

La câteva secole după înființare, Filipi a fost locul bătăliei finale din războiul civil roman ce a urmat asasinării lui Iulius Caesar. Victoria de aici a deschis calea ca Octavian să devină împărat roman. Octavian este mai bine cunoscut cu numele de Caesar Augustus, conducătorul roman din vremea când s-a născut Isus.

Având o climă temperată, a fost preferată ca loc de retragere pentru soldații care terminau serviciul militar. Cetatea a fost descrisă ca o Romă în miniatură, fiind guvernată de doi ofițeri militari numiți de Senatul roman. Deși Filipi era o cetate complet păgână, fără nicio sinagogă evreiască, un grup de

femei de acolo păzeau Sabatul și se adunau săptămânal în afara agitației urbane, pentru a se închina în liniște lângă micul râu Gangites. Când Pavel, Sila, Luca și alții din echipa lor au ajuns în Filipi, s-au alăturat acestui grup. Pavel a fost invitat să vorbească la întâlnirea femeilor, și ele ascultau cu atenție mesajul. Lidia a continuat să studieze cu echipa lui Pavel și, la puțin timp, s-a botezat cu întreaga familie. Ea era foarte ospitalieră și și-a pus casa la dispoziția misionarilor.

Nu toate femeile din Filipi au primit atât de ușor mesajul Evangheliei. Era o femeie stăpânită de demoni care a adus multe necazuri orașului. Ea a

“ Când cântă, vocea omenească melodioasă inspiră emoții adânci. Prin eforturi hotărâte, cel ce învață va dobândi o capacitate de a vorbi și de a cânta care va exercita o influență puternică în câștigarea de suflete pentru Hristos. ”

— *Evanghelizare*, p. 504

DIN CUPRINS:

C-48

1 | Evangheliștii cântăreți

5 | Chemat în Anglia

6 | Puterea cântecului evlavios

8 | Ziua plantării orezului

început să-i urmărească zi de zi pe Pavel și ai lui când aceștia mergeau să predice adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Ea se ținea după ei strigând: „Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii” (Faptele 16:17). Tulburarea provocată de ea distrăgea atenția oamenilor și discredită Evanghelia. Demonii care o controlau îi înșelau pe oameni, chiar dacă cuvintele lor erau adevărate: mulți au fost făcuți să creadă că oamenii care vorbeau cu Duhul și puterea lui Dumnezeu erau stăpâniți de același spirit ca acest emisar al Satanei.

Pavel a așteptat cu răbdare până când Duhul Sfânt l-a inspirat să spună: „În Numele lui Isus Hristos, îți poruncesc să ieși din ea” (versetul 18). Demonul a părăsit-o imediat pe femeie, iar ea a rămas tăcută, dar sănătoasă. Locuitorii au văzut că Dumnezeul lui Pavel era mai puternic decât demonii.

SECȚIUNEA II

Dregătorii din Filipi erau conducători nedrepti. Fără niciun proces legal, fără să le permită lui Pavel și lui Sila să se apere, fără să cerceteze măcar dacă Pavel era cetățean roman, dregătorii au trecut de partea populației și au poruncit ca Pavel și Sila „să fie bătuți cu nuiele” (Faptele apostolilor 16:22). Această pedeapsă este foarte dureroasă, iar rănilor rezultate se vindecă între o săptămână și o lună. Plus că lasă cicatrici permanente.

După această bătaie publică, cei doi bărbați au fost băgați într-o zonă de maximă securitate a închisorii. Cu toate că paznicul le-a văzut rănilor proaspete, umflate și însângerate, i-a tratat pe Pavel și pe Sila cu o severitate răutăcioasă, prinzându-le picioarele în butuci de lemn, astfel ca să nu găsească nicio poziție confortabilă. Era imposibil să doarmă, era imposibil să predice. Dar bărbații puteau totuși să se roage, să înalțe laude și să cânte. Și ce program muzical a fost acela! În timp ce-și uneau vocile în armonie, probabil că și îngerii li s-au alăturat în cântec.

Ceilați prizonieri, temnicerii și paznicul auziseră deținuți blestemând și înjurând. Auziseră plânsete, gemete și tânguiri. Dar n-au mai auzit cântece până atunci. Până și paznicul cel aspru s-a simțit mișcat când

Femeia a devenit o urmașă a lui Hristos.

Deși femeia stăpânită de demoni crease probleme, ea făcuse și bani din afaceri oculte. Stăpânilor ei, înfricoșați „că s-a dus nădejdea câștigului lor”, li s-au alăturat și alții din oraș, interesați să facă bani din ocultism. Ei „l-au prins pe Pavel și pe Sila și i-au târât în piață la autorități” (versetul 19).

În conformitate cu legea romană, acțiunea gloatei era ilegală, dar pe Paul și Sila „i-au dat pe mâna dregătorilor”, acuzându-i că încalcă legea. „Oamenii aceștia ne tulbură cetatea; sunt niște iudei care vestesc niște obiceiuri pe care noi, romanii, nu trebuie nici să le primim, nici să le urmăm” (versetele 20, 21).

Dar această lovitură aparentă primită în Filipi avea să fie până la urmă o mare victorie a Evangheliei.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

s-a dus să se culce având sunetul melodiilor în urechi. Pavel și Sila erau cu adevărat niște evangheliști muzicali.

Dumnezeu a auzit cântecele și a poruncit să aibă loc o misiune de eliberare. „Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu, iar cei închiși îi ascultau. Deodată, s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa că s-au clătinat temeliiile temniței. Îndată, s-au deschis toate ușile și s-au dezlegat legăturile fiecăruia” (Faptele apostolilor 16:25,26).

Lanțurile bine prinse de podeaua stâncii s-au rupt. Pereții au început să se miște, dărâmând porțile. Prizonierii puteau evada, însă Pavel i-a instruit să rămână pe loc. Prin intermediul acelui program muzical de la miezul nopții, prizonierii învățaseră să-i respecte pe Pavel și Sila. Ei au recunoscut cutremurul ca venind de la Dumnezeul lui Pavel și i-au urmat instrucțiunile.

„Temnicerul s-a deșteptat și, când a văzut ușile temniței deschise, a scos sabia și era să se omoare, căci credea că cei închiși au fugit. Dar Pavel a strigat cu glas tare: «Să nu-ți faci niciun rău, căci toți suntem aici»” (versetele 27, 28).

“Cântecul este o armă pe care o putem folosi întotdeauna împotriva descurajării. Pe măsură ce ne deschidem inima pentru lumina prezenței Mântuitorului, vom avea sănătate și binecuvântările Sale.”

—*The Ministry of Healing*, p. 254

Chemând un slujitor să aducă o lumină, temnicerul a descoperit că Pavel spusese adevărul. Prizonierii erau toți în continuare în celulele lor! Ajungând la chilia din fundul închisorii, el „s-a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila” (versetul 29). Și-a dat seama că le datorează viața. Cântecul lor spusese povestea Evangheliei. Cântecul lor dezvăluie pacea pe care și el și-o dorea. Toți temnicerii și prizonierii au ascultat cu atenție când paznicul a întrebat: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (versetul 30). Muzica făcuse introducerea pentru predică.

Și ce predică a fost aceea! Pavel și Sila au răspuns:

„Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit, tu și casa ta” (versetul 31). Ei au spus povestea simplă a Evangheliei în timp ce „i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui, cât și tuturor celor din casa lui” (versetul 32).

După ascultarea predicii, paznicul le-a slujit. „Temnicerul i-a luat cu el chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor și a fost botezat îndată, el și toți ai lui” (versetul 33). Și apoi a făcut ceva nemaiauzit. I-a scos din închisoare și i-a dus în casa lui, unde „le-a pus masa și s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu” (versetul 34).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Deși s-ar putea să nu fim bătuți cu nuiile sau înlănțuiți în butuci, avem oportunități de a-i influența pe alții prin cântec. „Mari au fost binecuvântările primite de oameni ca răspuns la cântecul de laudă!” O astfel de muzică este „creată pentru a îndrepta gândurile la teme înalte și nobile, pentru a inspira și înălța sufletul” (*Educație*, pp. 162, 167). „Vorbește, roagă-te și cântă despre Hristos cel răstignit, iar inimile se vor înduioșa și vor fi câștigate” (*Maranatha*, p. 105).

Muzica are un mare potențial. Știința și arta muzicii trebuie înțelese pe deplin. Nu e de mirare că studiul muzicii a ocupat un rol important în școlile profetilor! El poate transforma atât indivizii, cât și grupurile. „Un asemenea cântec are o putere extraordinară: supune firile aspre și necultivate, înviorează gândirea, trezește compasiunea, favorizează armonia în acțiune și izgonește tristețea și presimțirile sumbre care distrug curajul și slăbesc puterile” (*Educație*, p. 86).

Într-o închisoare primitivă din Filipi, un concert de seară a reușit toate aceste lucruri. A supus natura necivilizată și necultivată a paznicului, a temnicerilor și a prizonierilor. Le-a stimulat gândurile și le-a stârnit simpatia față de Pavel și Sila. I-a permis lui Pavel și lui Sila să-i unească pe prizonieri în decizia de a rămâne în celulele lor. Și pe măsură ce continuau să cânte, sentimentele firești de anxietate și descurajare au fost înăbușite.

Și noi putem învăța să valorificăm puterea unică a muzicii. Când vă aflați într-o întâlnire cu idei divergente, dacă aveți ocazia, sugerați o melodie. Selectați un cântec cu o armonie bogată. Într-un mod inconștient, acesta atrage oamenii laolaltă și „promovează armonia”.

„Lucrarea muzicală are putere. Elevii care știu să cânte, clar și melodios, cântările dulci ale Evangheliei pot face mult ca evangheliști muzicali. Ei vor afla multe ocazii pentru a-și folosi talentul dat de Dumnezeu, ducând muzică și lumină în multe locuri singuratic, întunecate de necazuri,

cântând aceluia care rar au privilegiul de a participa la adunare” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 413, 414).

Tinerii pot utiliza muzica drept instrument eficient ca să ajungă la o clasă superioară. „Intrați în casele celor bogați, ca și în casele celor săraci, și, îndată ce se ivește ocazia, întrebați: V-ar plăcea să vă cântăm imnuri ale Evangheliei? Apoi, după ce inimile vor fi înmuiate, se poate ivi ocazia pentru a înălța câteva cuvinte de rugă, cerând binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu vă vor refuza mulți. O astfel de slujire înseamnă adevărată lucrare misionară” (*Idem*, p. 414). Când oferiți studii biblice „în locuri unde adevărul nu este cunoscut... adunați-i pe toți cei care vor veni... Luați Biblia și lăsați-L pe Dumnezeu să vorbească direct din Cuvântul Său. Dacă există doar un mic număr de oameni prezenți, ei pot citi un «așa zice Domnul», fără a face mare paradă și fără să manifeste cine știe ce entuziasm; citiți doar și explicați adevărul simplu al Evangheliei; cântați și rugați-vă împreună cu ei” (*The Review and Herald*, 29 septembrie 1891).

Cei implicați în vânzarea și distribuirea literaturii sacre pot folosi și puterea cântecului pentru a câștiga suflete. La fel ca Pavel și Sila, puteți merge doi câte doi. Astfel de „colportori pot ajunge la o clasă de oameni ce nu poate fi atinsă” în adunările publice de evanghelizare. „Din familie în familie, ei poartă mesajul adevărului. Astfel, ei intră în strânsă legătură cu oamenii și găsesc multe oportunități de a vorbi despre

Mântuitorul. Aceștia să cânte și să se roage cu cei care devin interesați de adevărurile pe care trebuie să le transmită. Ei să spună familiilor cuvintele lui Hristos

și se pot aștepta să aibă succes” (*Lucrarea colportorului*, p. 38, în orig.).

(Vezi întrebările de reflecție de la Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. De ce s-au înfuriat atât de tare oamenii din Filipi pe Pavel și Sila? Faptele apostolilor 16:19 _____

Explicați problema lor. Exodul 20:17; 1 Timotei 6:10; Faptele apostolilor 20:33 _____

2. Citiți Faptele apostolilor 16:20,21. De ce credeți că oamenii care încalcă legea sunt repede pregătiți să-i acuze pe alții că încalcă legea? _____

SECȚIUNEA II

3. Citiți Faptele apostolilor 16:25. Ce ar face majoritatea oamenilor după ce sunt grav bătuți cu nuiiele? _____

Ce anume este neobișnuit în comportamentul lui Pavel și Sila? _____

Care a fost urmarea faptului că Pavel și Sila au cântat? Faptele apostolilor 16:30-34 _____

4. David a manifestat același tip de credință ca Pavel și Sila când a fugit și s-a ascuns de Saul în peșteră. Citiți 1 Samuel 22:1,2 și Psalmul 57, pe care l-a scris acolo, și spuneți în ce mod se aseamănă aceste istorii. _____

5. Ați cântat vreodată imnuri ce întăresc credința când ați fost descurajați? _____

Dacă nu, încercați! Căutați în cartea de imnuri trei cântări ce sunt arme bune împotriva descurajării. _____

SECȚIUNEA III

6. Cum poți fi evanghelist muzical în familia ta? _____

7. Analizați citatul din cartea *Educație* de la p. 86. Numiți cinci efecte muzicale produse în închisoarea din Filipi. _____

8. Citiți *Patriarhi și profeți*, pp. 36, 37 (în orig.). Ce ne învață această relatare despre puterea cântecului sacru? _____

Ce alte exemple din Scriptură sau din viața proprie ilustrează puterea muzicii sacre? _____

9. Dați un exemplu de un „imn alinător”. _____

Cum ar trebui cântat? _____

10. Ce vă spun următoarele versete despre utilizarea muzicii în lucrarea de evanghelizare? Psalmii 18:46-49; 51:10-15; 108:1-4 _____

Studiu suplimentar: *Evanghelizare*, pp. 493–512; *Solii alese*, vol. 2, pp. 242, 243

Miracole din viața mea

Chemat în Anglia

— a 48-a parte, de John N. Loughborough

Încă din primăvara anului 1874, fratele James White a început să-mi vorbească despre plecarea în Anglia. Nu mi-am dat seama foarte bine de ce îmi vorbea despre asta decât după cinci ani petrecuți în California. Fratele Cornell mi-a explicat: „Într-una dintre prezentările ei, am auzit-o pe sora White spunând că, dacă fratele Loughborough se va dovedi credincios, eforturile lui vor fi solicitate în Anglia.

În timp ce locuiam cu fratele White în vechea clădire de pe strada Lafayette Road, unde se făcea hidroterapie, într-o după-amiază de Sabat ne-am urcat pe munte ca să avem o sesiune de rugăciune. Acolo, înconjurați de arbuști și tufișuri, amândoi am fost impresionați foarte clar în privința datoriei noastre. Starea de sănătate a soției mele lăsa impresia că va părăsi curând lumea aceasta. Dețineam o casă la Santa Rosa, dar nu putea locui acolo din cauza ceții persistente. Domnul ne-a dat amândurora impresii puternice. Fratele White a fost convins să ceară colectarea unei sume de bani la întâlnirile de tabără din Est pentru *Sign of the Times*. De asemenea, am avut parte și eu de o mică perspectivă privind viitorul.

M-am ridicat de pe genunchi când am terminat rugăciunea. „Totul este limpede despre datoria pe care o ai în Est”, i-am spus fratelui White. „Am fost impresionat ca de o voce slabă ce-mi spunea să vând locul din Santa Rosa, dar să nu cumpăr nimic în altă parte. Lucrarea ta va fi făcută în multe locuri, așa că nu trebuie să fii legat de un singur loc.” Mi-am scos de îndată casa la vânzare, iar în două săptămâni am primit o propunere pentru suma pe care o doream.

Din acel moment, fratele White a menționat ocazional că trebuie să începem o lucrare în Anglia, sugerându-mi că ar trebui să merg. În primăvara anului 1878, s-a dus din nou la Battle Creek și de acolo mi-a scris să părăsesc California și să vin la Conferința Generală ce urma să aibă loc acolo în luna octombrie, iar ei vor vota să mă duc în Anglia. Am răspuns prezentând opt motive pentru care nu mi se părea indicat să fac o astfel de mișcare chiar atunci. Cele mai importante au fost acestea: în primul rând, aici, lucrarea de abia începuse în mai multe locuri și trebuia finalizată, iar în al doilea rând am făcut observația că, dacă ar fi să merg în Anglia, aveam nevoie de cel puțin un an pentru a studia obiceiurile englezești, astfel încât să am o oarecare înțelegere când ajungeam acolo.

White mi-a răspuns scurt în doar două propoziții ce au eliminat cele opt motive pentru care nu voiam să merg în anul acela: „Dacă mai stai un an pentru a finaliza ceea ce

crezi că este la început, o să descoperi că vor fi și mai multe lucrări ce vor trebui terminate. În ceea ce privește studiul obiceiurilor englezești și adaptarea ta în Anglia, cel mai bun loc este chiar acolo, pe teren, unde vezi obiceiurile cu ochii tăi.” Totuși, încă nu-mi era clar ce să fac. După ce petrecusem zece ani în California și asistasem la dezvoltarea lucrării de la început, nu-mi era ușor să renunț.

După ce m-am întors de la întâlnirea de tabără din Oregon, în luna iulie din 1878, am petrecut două zile pline la Oakland, transportând cortul și accesoriile către Reno, Nevada, unde acceptasem să organizez întâlniri în cort. Pe data de 17 am luat trenul spre Reno. Am arătat biletul controlorului, apoi m-am întins căutând odihna de care aveam mare nevoie, înălțând o rugăciune și cerând lumină în privința plecării în Anglia. După o oră, m-am trezit de parcă m-ar fi scuturat cineva, numai că nu era nimeni în apropiere. Apoi mi-a venit viu în minte gândul: „Pune-ți în vânzare bunurile casnice și fă aranjamente să pleci în Anglia.” Deși aceste lucruri păreau contrare rațiunii, mintea mea era liniștită.

I-am scris partenerii mele [soția lui Loughborough murise, iar el se recăsătorise] din Oakland, spunându-i să lase vânzarea lucrurilor noastre în mâna Providenței — să le pună în vânzare, iar dacă se vindeau, urma să luăm asta drept dovadă că datoria noastră era să mergem la Conferința Generală. O zi mai târziu, un frate care urma să se căsătorească în curând a cumpărat totul, în afară de cărțile și hainele noastre.

La Reno, cu ajutorul fratelui Ferguson, ne-am ridicat cortul într-un loc central și am început întâlnirile pe data de 21 iulie. În fiecare seară, cortul se umplea cu până la 500 de persoane curioase. Sora White, aflată în drum spre Est, s-a oprit la Reno și, pe data de 30 iulie, a transmis un mesaj serios despre nașterea din nou, pe baza textului din 1 Ioan 3:1: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!”

Printre cei care au acceptat solia au fost două persoane care își făcuseră primele idei despre credința noastră chiar la prima noastră întâlnire de cort din Battle Creek, din anul 1854.

Conexiune istorică

Puterea cântecului evlavios

Cântecul de laudă este atmosfera cerului; iar când cerul vine în contact cu pământul, există muzică și cântare – „mulțumiri și cântări de laudă”.

Deasupra pământului nou-creat, așa cum fusese conceput, frumos și nepătat, sub aprobarea lui Dumnezeu, „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”. Tot așa, inimile omenești, în rezonanță cu cerul, au răspuns la bunătatea lui Dumnezeu cu cântări de laudă. Multe din evenimentele istoriei omenești au fost legate de cântări.

Istoria cântecelor din Biblie sugerează din plin avantajele acestora. Muzica este adesea pervertită pentru a sluji scopurilor răului și devine astfel un agent ademenitor. Folosită însă în mod corect, este un dar prețios de la Dumnezeu, menit să ridice gândurile către teme înalte și nobile, să inspire și să înalțe sufletul. După cum copiii lui Israel, călătorind prin pustie, își înveseleau pașii cu acordurile cântărilor sfinte, tot așa Dumnezeu îi îndeamnă pe copiii Săi de astăzi să aducă bucurie în peregrinarea lor prin această viață. Există doar puține mijloace mai eficiente pentru fixarea cuvintelor sfinte în memorie decât repetarea lor prin cântare. O asemenea cântare are o putere minunată: puterea de a supune firile aspre și necultivate; de a înviora gândirea și de a trezi compasiunea, de a promova armonia în acțiune și de a izgoni tristețea și sentimentele sumbre care nimicesc curajul.

Este unul din mijloacele cele mai eficiente de a impresiona inima cu adevărul spiritual. Cât de adesea se întâmplă ca sufletul sufocat și gata să se lase pradă deznadejzii să-și amintească un cuvânt al lui Dumnezeu – vreun cântec uitat de mult, din copilărie – iar ispitele își pierd puterea, viața capătă un nou sens și un nou scop, iar curajul și bucuria sunt împărtășite și altor suflete!

Nu ar trebui să se piardă din vedere niciodată valoarea cântecului ca mijloc de educație. Să se audă cântece în familie, din cele gingașe și curate, și atunci vor fi mai puține cuvinte de critică și mai multă voioșie, speranță și bucurie. Să se audă cântece la școală, iar elevii vor fi aduși mai aproape de Dumnezeu, de profesorii lor, și mai aproape unul de altul.

Ca parte a serviciului divin, cântarea este tot atât de mult un act de închinare precum este rugăciunea.

Într-adevăr, multe cântări sunt rugăciuni. Dacă este învățat să-și dea seama de aceasta, copilul se va gândi mai mult la sensul cuvintelor pe care le cântă și va fi mai maleabil sub puterea acestora.

În timp ce Răscumpărătorul nostru ne duce către pragul veșniciei, care strălucește de slava lui Dumnezeu, putem recunoaște tema de laudă și recunoștință care vine de la corul ceresc din jurul tronului; iar când eco-ul corului îngeresc se aude în căminele noastre pământești, inimile vor fi atrase mai mult spre inter-preții cerești. Părtășia cu cerul începe pe pământ. Aici luăm tonul de laudă al cerului.

– *The Youth's Instructor*, 29 martie 1904

Nu există cuvinte pentru a descrie pe deplin bogata binecuvântare a închinării adevărate. Când ființele omenești cântă cu sufletul și cu mintea, cântăreții cerești preiau firul melodiei și se alătură în cântarea de recunoștință. Cel care a revărsat asupra noastră toate darurile pentru a fi împreună-lucrători cu Dumnezeu așteaptă ca slujitorii Lui să-și cultive vocea, astfel încât să poată vorbi și cânta încât toți să poată înțelege. Nu de volum ridicat este nevoie, ci de o intonație clară, o pronunție corectă și o rostire distinctă. Toți să-și ia timp pentru cultivarea vocii, astfel încât slava lui Dumnezeu să fie cântată în tonuri clare și blânde, nu cu asprime sau cu țipete stridente, care zgârie urechea. Capacitatea de a cânta este darul lui Dumnezeu; să fie, așadar, folosit spre slava Sa.

La întâlniri, să fie alese anumite persoane care să ia parte la lucrarea muzicală. Muzica vocală să fie acompaniată de instrumente muzicale mănuite cu pricepere. Noi nu trebuie să ne împotrivim folosirii instrumentelor muzicale în lucrarea noastră. Această parte a serviciului de închinare trebuie să fie condusă cu grijă, deoarece, prin cântare, Îi aducem laudă lui Dumnezeu. Cântarea nu trebuie să fie întotdeauna interpretată doar de câțiva. Ori de câte ori este posibil, să se alătore întreaga comunitate.

– Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, pp. 121, 122

Interesul față de cultivarea vocii trebuie să fie mult mai mare decât se manifestă, în general, în prezent. Studenții care au învățat să cânte cântările religioase plăcute, într-o modalitate melodioasă și clară, pot să facă mult în calitate de evangheliști care au daruri muzicale. Ei vor găsi multe ocazii favorabile de a-și folosi talentul pe care li l-a dat Dumnezeu, ducând muzica melodioasă și razele de soare în multe locuri singuratic și întunecate de păcat, în neazuri și suferințe, cântându-le aceluia care au avut rareori privilegiul de a participa la serviciile din biserică.

Studenți, mergeți „la drumuri și la garduri”. Străduiți-vă să ajungeți atât la cei bogați, cât și la cei din clasele sociale mai umile. Intrați în casele celor bogați și ale celor săraci, iar când aveți ocazia, întrebați: „V-ar plăcea să cântăm? Am fi bucuroși să-L lăudăm pe Dumnezeu cântând împreună cu voi.” Astfel, inima oamenilor este sensibilizată și se deschide calea pentru a înălța câteva cuvinte de rugăciune, cerând binecuvântarea lui

Dumnezeu. Nu vor fi multe persoane care să vă refuze. O astfel de slujire este o adevărată lucrare misionară. Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să fie convertit și să învățăm să ne angajăm cu seriozitate în efortul misionar. El ne va binecuvânta în această slujire dedicată altora și vom vedea mântuirea Lui.

– *The Review and Herald*, 27 august 1903

Cântecul este unul dintre cele mai eficiente mijloace de a îmbunătăți adevărul spiritual din inimă. Adevărat, prin cuvintele cântărilor sacre, izvoarele pocăinței și credinței au fost desigilate.

– *The Review and Herald*, 6 iunie 1912

Cântecul melodios, care vine din multe inimi, cu versuri clare și distincte, constituie unul dintre mijloacele lui Dumnezeu în lucrarea de salvare a sufletelor.

– Ellen G. White, *Evanghelizare*, p. 178

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce se întâmplă când cerul vine în contact cu pământul? _____
Gândiți-vă la dorința, sau lipsa acesteia, de a cânta cântări sacre. Ce spune aceasta despre conexiunea voastră cu cerul? _____
2. Ce devine muzica atunci când este pervertită ca să slujească scopului răului? _____

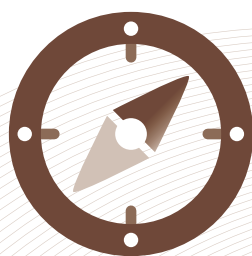
3. Ce se întâmplă când muzica este folosită corect? _____
4. Care este unul dintre mijloacele cele mai eficiente de a impresiona inima cu adevărul spiritual? _____

5. Ce se va întâmpla când vom cânta cu blândețe cântări curate în căminele noastre? _____

6. Dar în școli? _____
7. Ce se va întâmpla când vom realiza că multe cântări sunt de fapt rugăciuni? _____

8. Ce se întâmplă când cântăm din inimă, fiind atenți la mesajul versurilor? _____

9. De ce anume este nevoie în loc de cântat zgomotos? _____
10. Cum puteți folosi imnurile în lucrarea misionară? _____
11. Prin ce mijloace sunt desigilate izvoarele pocăinței și credinței? _____

Capitole de credință

Ziua plantării orezului

de Kari Wixwat

AJUTAȚI-MĂ

Să-L cunosc pe Isus

Dimineța a început răcoroasă în bătaia unui vânt slab. Este momentul meu preferat al zilei. *Astăzi va fi o zi bună*, m-am gândit. Ziua plantării orezului! Mi-am înghițit rapid micul dejun cu orez rece și m-am pregătit de plecare.

Am privit-o pe prietena mea, Janti, și pe mama ei cum înhamă vacile la căruță. Apoi am încărcat sacii mari cu sămânță de orez și am pornit într-un ritm lent, anevoios.

M-am uitat în jurul meu, fiind cocoțată în vârful unui sac de orez. Auzeam vântul fremătând printre copaci, păsările cântând și mormăitul lui Janti, îndemnând vacile să înainteze. Vorbea cu mama ei, iar eu mă bucuram de intonațiile din vocea lor, ce se undulau precum colinele din jurul nostru în lumina dimineții. Timpul de o oră, cât am făcut până la câmp, s-a scurs pe negândite.

Când dădeam încărcătura jos, l-am văzut pe Thame, soțul lui Janti, ascuțind capetele a două bețe lungi ca pe niște creioane uriașe. Apoi, împreună cu un vecin, au început să pășească încet în susul și josul câmpului, înfigând capetele ascuțite în pământ până când întregul câmp a ajuns să fie ciuruit de găuri.

Noi, femeile și copiii, am umplut bucăți de bambus cu sămânță de orez și ne-am aliniat pe câmp ca să începem plantarea. Întinam și turnam sămânță în mâini, lăsând să cadă câte patru sau cinci grăunțe în fiecare gaură, iar apoi le astupam cu țărână folosind capetele bețelor de bambus. Pe măsură ce lucram câmpul, atmosfera se umplea de râsete. Majoritatea comentariilor erau îndreptate spre mine: „Ha ha! Știe cum să planteze orez!”, „Ha ha, o *pnong* americană!” Ei râdeau și râdeam și eu împreună cu ei, înveselindu-ne munca, de altfel plictisitoare.

La prânz, ne-am oprit și am mâncat împreună ceva care, bineînțeles, includea orez. După prânz, am terminat de plantat o mică parcelă neterminată, după care am luat-o la pas spre sat, împreună cu vecinii. După

ce toată lumea a făcut duș, ne-am adunat laolaltă să mâncăm masa de orez de seară și să ne bucurăm de și mai multe râsete.

Câteva zile mai târziu, am privit câmpia plantată și am văzut ceva ca o pâclă verde acoperind pământul.

Creștea orezul! Simțeam o mare satisfacție să văd că, pe câmpul lucrat din greu, creșteau acum plante.

Viața oamenilor *pnong* se învâрте în jurul orezului. Aceștia lucrează intens la îndepărtarea zonei de junglă, la aratul câmpiilor și la plantatul orezului, precum și la udatul, culesul și treierarea lui. Ei mănâncă orez în fiecare zi – la micul dejun, la prânz și la cină. În

limba *pnong* sunt două cuvinte pentru a mânca: *cha*, care înseamnă „gustare”, și *chong*, care înseamnă „să mănânci orez”. Când întâmpini pe cineva, spui: „Ai mâncat orez azi?” Semnificația întrebării s-ar traduce prin: „Ai luat masa azi?”

În timp ce reflectam la acestea, mi-a venit brusc în minte imaginea lui Isus și a Păinii vieții, cu o claritate mai mare ca oricând. Pentru poporul *pnong*, Isus este Orezul vieții.

Chiar în dimineța următoare, citeam din cartea *Viața lui Iisus* la devoțional, iar pasajul următor mi-a atras atenția: „A mânca trupul și a bea sângele lui Hristos înseamnă a-L primi ca Mântuitor personal, crezând că El ne iartă păcatele și că suntem făcuți desăvârșiți în El. Admirând iubirea Lui, stăruind asupra ei, sorbind-o, devenim părtași ai naturii Sale. Ceea ce e hrana pentru corp trebuie să fie Hristos pentru suflet... Trebuie să ne hrănim cu El, să-L primim în inimă, astfel ca viața Lui să devină viața noastră. Iubirea Lui, harul Lui trebuie să fie asimilate.”

Pretutindeni cu Isus eu merg voios,
Trec cu El prin văi de lacrimi bucurios.
Fără El pe-acest pământ nu-s bucurii,
Lângă Domnul însă, grija va pieri.

Apărat de Isus, sigur eu mă simt;
Orișunde merg cu El în pace sunt.

Pretutindeni cu Isus cel adorat!
Oamenii mă uită, dar El niciodat!
De s-ar duce totul în adânc de mări,
Domnul mă salvează din orice-ntâmplări!

CONTRA CURENTULUI

26 noiembrie -
2 decembrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Cât despre NEGHINĂ...

Text de memorat | 1 Timotei 5:24,25

Păcatele unor oameni sunt cunoscute și merg înainte la judecată, iar ale altora vin pe urmă. Tot așa și faptele bune sunt cunoscute; și cele ce nu sunt cunoscute nu pot să rămână ascunse.

SECȚIUNEA I

De la intrarea păcatului în lume, Satana a încercat să se infiltreze în poporul lui Dumnezeu și să-l distrugă. În fiecare generație, el a căutat să introducă în biserică teorii și practici false.

Cain a fost primul care a încercat în mod deschis să schimbe metoda de închinare a lui Dumnezeu (Geneza 4:3,5). De-a lungul secolelor, au avut loc și alte manifestări nepotrivite în ritualurile de închinare. Câteodată, conducătorii indulgenți nu reușeau să reziste valului răului. De exemplu, Aron a permis închinarea la vițelul de aur (Exodul 32:4). Uneori, conducătorii nesinceri veneau cu inovații acceptate de urmașii lor. Acest lucru s-a întâmplat când împăratul Ieroboam a promovat închinarea la un vițel de aur (1 Împărați 12:28). Alteori, conducătorii sinceri și eficienți au interpretat greșit instrucțiunile lui Dumnezeu și au dus poporul în eroare, așa cum s-a întâmplat cu Ghedeon (Judecătorii 8:27).

Pavel a avertizat cu privire la creștinismul contrafăcut care urma să se manifeste după moartea sa (Faptele apostolilor 20:30). Și această profeție s-a împlinit ulterior, când creștinii au abandonat Sabatul biblic și au adoptat închinarea la idoli, chiar în primele secole.

Lupta lui Satana împotriva adevărului va continua până la sfârșitul timpului; nu vom fi imuni față de astfel de pericole în viitor. Dumnezeu ne-a lăsat această istorie ca un avertisment (1 Corinteni 10:11,12). Nu e de mirare că Petru a atras atenția: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.”

“Domnul Hristos a învățat cu claritate că oamenii care continuă să păcătuiască în mod vizibil trebuie să fie separați de biserică, dar nu ne-a încredințat nouă lucrarea de a judeca motivațiile și caracterul oamenilor.”

— Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 44

DIN CUPRINS:

C-49

1 | Cât despre neghină...

5 | Noi începuturi

6 | Crescând împreună până la vremea secerișului

8 | Mărturia lui Fia

Ultima recomandare primită de la Ellen White conține un avertisment. „Sunt însărcinată să spun oamenilor noștri că sunt unii care nu își dau seama că diavolul are metode după metode pe care le duce la îndeplinire într-un mod neașteptat. Agenții lui Satana vor inventa modalități de a transforma sfinții în păcătoși” (Ms 1, 1915).

Isus a evidențiat atacurile lui Satana în interiorul bisericii printr-o pereche de pilde. Un fermier a semănat semințe ce au căzut pe patru feluri de sol: la marginea drumului; pe sol pietros; pe un teren spinos și cu buruieni; pe pământ bun. Semințele reprezentau adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 8:11). Strategia lui Satana de a împiedica germinarea semințelor este ilustrată prin ascultătorii cu inima împietrită și indiferenți. Metoda lui de a distruge mugurii este comparată cu ascultătorii superficiali din solul pietros. Tactica lui de a distruge lăstarii este arătată prin terenurile spinoase ale celor ce sunt absorbiți de lucrurile acestei lumi (Marcu 4:15-19).

Isus și-a încheiat pilda astfel. „O altă parte a căzut în pământ bun și a dat rod: un grăunte a dat o sută,

altul, șaiszeci și altul, treizeci” (Matei 13:8). Astfel, s-a ridicat o întrebare în mintea ascultătorilor: De unde această diferență dramatică în randamentul unui sol bun? De ce același sol a produs doar de treizeci de ori într-o zonă și de o sută de ori în alta?

Isus a răspuns la această întrebare cu o altă pildă despre solul fertil. El a detaliat ce s-a întâmplat cu pământul după ce sămânța bună a fost semănată în el. „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat” (versetele 24, 25). Deoarece Satana nu a putut împiedica recolta, el a căutat să scadă randamentul ei, plantând în secret neghină.

La început, nimic nu părea să se fi schimbat. Curând au apărut muguri și recolta părea strălucitoare, purtând promisiunea a numeroase plante sănătoase. Dar, pe măsură ce recolta a început să apară, neghina a devenit evidentă. Servitorii fermierului s-au întrebat de unde a apărut neghina și ce trebuia făcut.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Poate că temându-se să nu fie învinuiți pentru apariția neghinei, „robii stăpânului casei au venit și i-au zis: «Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină?»” (Matei 13:27).

Stăpânul cunoștea însă adevărata sursă a neghinei și le-a explicat slujitorilor săi despre semănătura inamicului său. Slujitorii erau nerăbdători să se întoarcă pe câmp și să smulgă neghina, dar stăpânul le-a interzis să facă acest lucru, explicând: „«Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea»” (Matei 13:29). Valoarea fiecărui fir de grâu era atât de mare, încât stăpânul nu era dispus să riște să piardă nici măcar unul.

Apoi stăpânul le-a dat servitorilor săi câteva instrucțiuni importante, dar greu de urmat. „Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: «Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu»” (versetul 30).

Unii dintre servitori trebuie să se fi întrebat de ce stăpânul ar spune: „Lăsați-le să crească amândouă împreună.” Pare a fi o metodă proastă de administrare a situației. Neghina ar diminua recolta, crescând în jurul grâului și consumând hrană valoroasă din sol. Numai că neghina arată ca grâul imediat când răsare, iar slujitorii nu ar fi fost capabili să facă distincția între cele două tipuri de plante. „Păcatele unor oameni sunt

cunoscute și merg înainte la judecată, iar ale altora vin pe urmă” (1 Timotei 5:24). Neghina face parte din această a doua clasă.

Bineînțeles, omul care a semănat sămânța cea bună este Isus (Matei 13:57). El și-a semănat câmpul, care este biserica Sa aflată în lume (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 43). Cum secerișul reprezintă sfârșitul lumii, această parabolă ne ajută să înțelegem condiția bisericii la sfârșitul timpului (Matei 13:40). De asemenea, ne dezvăluie metoda lui Dumnezeu de a curăța biserica.

Parabola lui Hristos ne arată că „totuși în biserică

“Din cauza vrăjmașiei față de Hristos, Satana răspândește semințele lui rele printre semințele bune ale Împărăției.”

— Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 43

vor veni dezbinări. Se vor dezvolta două grupări. Grâul și neghina cresc împreună pentru seceriș. Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, lucrarea se va dezvolta, va fi tot mai profundă și mai serioasă. Toți aceia care conlucrează cu Dumnezeu vor lupta cât se poate de stăruitor pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna” (*Solii alese*, vol. 2, p. 152).

„În biserică sunt membri mântuiți și pierduți, și acest lucru va fi adevărat până la vremea secerișului. Gândul că suntem fie un fir de grâu, fie unul de neghină, care crește și se coace în cadrul bisericii, ar trebui să ne trezească. Dar cele două nu pot fi identificate cu exactitate până când nu se vor arăta roadele la timpul secerișului (Matei 7:16–20).

Unii oameni par să creadă că, dacă ajung membri ai bisericii, toate așteptările lor vor fi împlinite și vor

cunoaște numai oameni curați și desăvârșiți. Ei sunt zeloși în credința lor și, când văd greșelile membrilor din biserică, spun: «Noi am părăsit lumea ca să nu mai avem nicio legătură cu caracterele rele, dar răul este prezent și aici.» Apoi, asemenea slujitorilor din parabolă, se întreabă: «Cum a apărut neghina?» Nu trebuie să cădem în descurajare din această cauză, pentru că Domnul nu ne-a dat motive să credem că biserica este desăvârșită. Cu tot zelul nostru, nu vom reuși să schimbăm biserica luptătoare într-o biserică la fel de curată ca biserica triumfătoare” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 86).

Atât grâul, cât și neghina vor crește laolaltă până la vremea secerișului.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Hristos a folosit o serie de simboluri pentru a descrie cele două grupuri de oameni din biserică la vremea sfârșitului. Grâul și neghina sunt, de asemenea, denumite oi și capre, fecioare înțelepte și neînțelepte, zidari înțelepți și nechibzuiți, slujitori înțelepți și netreb-nici, precum și nuntași cu sau fără haine de nuntă. Aceste descrieri variate subliniază pur și simplu aspecte diferite ale acelorași două mari grupuri.

Indiferent de denumire, cele două categorii de credincioși sunt separate prin felul cum răspund la Cuvântul lui Dumnezeu. Grâul îi reprezintă pe cei care ascultă de învățătura lui Dumnezeu și o urmează în puterea Lui. Cei care sunt neghină mărturisesc credința în Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu reușesc să-l asculte. Despre acest grup, Isus spune: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8). Închinarea, rugăciunile și laudele lor sunt doar o formalitate nerecunoscută de Dumnezeu.

Neghina a fost plantată în biserică „în timp ce oamenii dormeau”. În limbajul Bibliei, oamenii care dorm sunt oameni ce nu veghează în ispite și nu se roagă (Marcu 14:37). În momentele noastre de neatenție, prin metode neașteptate, eroarea se înfinge în inimile noastre fără ca noi să ne dăm seama (*Viața lui Iisus*, p. 379, în orig.).

Când nu veghem, Satana va planta semințe de îndoielă și eroare. Eva ar fi fost în gardă dacă ar fi văzut un înger de lumină, dar nu a bănuțit că Satana este deghizat în șarpe și ea „a dormit” în timp ce ar fi trebuit să fie alertă. Satana are mașinării bine puse la punct ca să planteze semințe nebănuite, pentru că le maschează cu o etichetă creștină – muzică, materiale de lectură, teatru, educație sau cuvintele celor pe care îi admirăm

și în care avem încredere. Cu toate acestea, semințele lui Satana ne atrag mai aproape de lume și ne îndepărtează de Cuvântul lui Dumnezeu. Ucenicii dormeau în timp ce Satana semăna neghină în ogorul inimii lor. „Iuda era foarte mult apreciat de ceilalți ucenici și avea o mare influență asupra lor” (Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 377).

„Și astfel, într-un mod foarte religios și în aparență foarte înțelept, el prezenta problemele într-o lumină diferită de aceea în care le prezentase Domnul Hristos, alăturând cuvintelor Lui un înțeles pe care El niciodată nu-l dăduse. Sugestiile lui ațâțau totdeauna dorințe ambițioase după realizări pământești, îndepărtându-i astfel pe ucenici de la lucrurile importante cărora aceștia trebuiau să le acorde atenția cuvenită. Neînțelegerile cu privire la cine să fie mai mare între ei erau în mare măsură generate de Iuda” (*Idem*, p. 379).

Iuda a fost înșelat să creadă că de fapt promova cauza lui Hristos, aliindu-se în secret cu preoții și gardienii templului (*Idem*, pp. 380, 381; Luca 22:4). Astfel, el a ajuns să facă parte din grupul de dușmani declarați ai lui Hristos. Iuda s-a trădat și pe sine când L-a trădat pe Isus, pentru că aceasta era vremea secerișului, când roadele lui s-au arătat tuturor.

Și acesta este destinul tuturor firelor de neghină. La seceriș, ei își vor expune ura față de Dumnezeu și

dragostea față de lume. Ei vor fi adunați laolaltă în mănunchiuri cu dușmanii declarați ai adevărului.

„Un mare număr de credincioși... care n-au fost sfințiți prin ascultare de adevăr vor renunța la poziția exprimată și vor trece în rândurile opoziției. Alăturându-se lumii și împrumutând atitudinea ei, au ajuns să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 627).

La fel ca în cazul lui Iuda, micile compromisuri făcute zilnic i-a făcut să ia această decizie fatală.

Să ne hotărâm prin harul lui Dumnezeu să fim fire de grâu, sfințiți zilnic prin ascultarea de adevăr.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Chiar dacă Satana atacă biserica din afară, el încearcă să se infiltreze și în interiorul acesteia. Cum face asta? Matei 13:24,25; 2 Timotei 3:1-5 _____
2. „Satana se străduiește să introducă în biserică invidie, suspiciuni și presupuneri rău intenționate” (*Manuscript Releases*, vol. 13, p. 128).
Cum se manifestă invidia? _____
Dar suspiciunile? _____
Dar presupunerile rău intenționate? _____
Cum pot fi evitate aceste rele? _____

SECȚIUNEA II

3. Citiți Matei 18:15-17, 1 Corinteni 5:11 și 1 Timotei 5:20. Indică oare parabola despre neghină că nu ar trebui să existe o formă de disciplină în biserică? _____ Care este diferența dintre o buruiiană care trebuie smulsă și o neghină care trebuie să rămână în biserică? _____
4. Care sunt cele două grupuri de păcătoși descriși în 1 Timotei 5:24 _____
În ce fel aceste două grupuri de păcătoși arată că ne este imposibil să identificăm corect neghina? _____

SECȚIUNEA III

5. Hackerii caută acces la informații importante și secrete din computere, pentru a fura date valoroase sau pentru a corupe sistemul de operare. Ei au cel mai mare succes când cei care au acces curent la computer sunt neglijenți. În ce fel îi putem preda lui Satana accesul la mințile noastre? _____
6. Citiți Amos 3:3. Cum este adunată neghina în mănunchiuri? Cum sunt expuși cei loiali în vremea sfârșitului? _____
7. Ce anume înțelegem din parabola neghinei despre modul înțelept în care Hristos s-a ocupat de răzvrătirea lui Lucifer? Vedeti *Parabolele Domnului Hristos*, p. 72 (în orig.). _____

Studiu suplimentar: *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 70–75 (în orig.); *Viața lui Iisus*, pp. 293–295; 716–722 (în orig.)

Miracole din viața mea

— a 49-a parte, de John N. Loughborough

Noi începuturi

După ce m-am întors la Oakland, pe data de 21 august, am petrecut două zile transportând corturi, cărți și alte lucruri pentru întâlnirea noastră de tabără de la Yountville. Pentru întâlnire nu am putut apela decât la lucrătorii noștri de la conferință, dar oamenii noștri au răspuns pozitiv.

Pe data de 5 septembrie, ne-am luat rămas-bun de la prietenii noștri din acea parte a statului și ne-am grăbit să ajungem la întâlnirea de tabără din King's County, ținută lângă Lemoore. M-am dus imediat la Oakland și am expediat corturile și proviziile la camping. Am ajuns la Lemoore în ziua de Sabat, la timp ca să predic de la ora 11 dimineța și apoi în tabără după-amiaza.

Ca urmare a lucrării constante și a călătoriilor, obosisem atât de mult încât în dimineța zilei de 11 septembrie, după aproximativ 25 de minute de predică, am leșinat la amvon. Fratele Healey a terminat slujba în timp ce frații m-au dus la cortul meu ca să mă recuperez. În ziua de Sabat, au fost botezați 25 de candidați în canalul de irigații, nu departe de tabără. După ce ne-am întors la Oakland, ne-am pregătit pentru călătoria la Michigan.

La Conferința Generală s-a luat în considerare oportunitatea extinderii lucrării în Marea Britanie; pe data de 14 octombrie s-a votat să fie trimis să fac lucrare acolo. După ce am petrecut câteva săptămâni în New York și Massachusetts, am părăsit South Lancaster în direcția Boston pe data de 10 decembrie 1878, așteptându-ne să navigăm spre Anglia pe *Homer*, un vas aparținând liniei de transport Warren. Domnul O'Hara, agentul, ne-a întâmpinat pe vas afirmând despre căpitan că refuză să mai ia un pasager. „Dar”, a continuat, „dacă sunteți de acord, vă vom transfera gratuit pe vasul *Nevada*, ce aparține liniei de transport Williams and Guion, și veți pleca mâine din New York.”

În providența lui Dumnezeu, am navigat către un punct aflat la aproximativ 40 m distanță de debarcaderul folosit pe 24 iunie 1868, în misiune spre California. Călătoria noastră la Liverpool a durat puțin peste douăsprezece zile. În unele zile, oceanul era foarte agitat din cauza furtunilor puternice ce avuseseră loc cu câteva ore înainte de trecerea noastră. Luni, în data de 30 decembrie, am ajuns cu bine la Southampton. Despre nava cu aburi *Homer*, pe care ne așteptam să navigăm de la început, nu s-a mai auzit nimic după ce a părăsit portul din Boston. Se presupune că s-a scufundat într-o furtună și a ajuns pe fundul oceanului.

În curând am găsit drumul spre casa lui Henry Cavill. Această familie evlavioasă s-a bucurat foarte mult să ne vadă și, în câteva minute, fratele William Ings s-a întors de la lucrarea sa misionară. A doua zi am închiriat pentru iarnă o casă din cărămidă cu cinci camere („Stanley Cottage”) și am aranjat ca fratele Ings să stea cu noi.

Prima mea predică am ținut-o la Shirley Hall în prima duminică seară de după sosirea noastră în Anglia. În ciuda ceții și a întunericii ce i-a făcut pe unii să rătăcească pe drum, am avut o audiență de 150 de persoane, care au acordat o atenție deosebită profeției din Daniel 2. Am ținut o serie de predici aici și patru persoane au acceptat adevărul.

Când a venit primăvara, am cumpărat un cort de 18 m și l-am ridicat în suburbia orașului Southampton. Am început întâlnirile de pe data de 18 mai. Pentru 40 de dolari, am achiziționat o orgă cu o tonalitate excelentă și am folosit-o pentru a spori interesul întâlnirilor. Cam în această perioadă a sosit domnișoara Maud Sisley din Elveția și s-a unit cu grupul nostru, ca lucrătoare biblică și colportoare. La încheierea întâlnirilor, au fost 30 de persoane care au semnat angajamentul de a păzi toate poruncile lui Dumnezeu. Pe data de 3 august am început serviciile în casa „Ravenswood”. Tocmai mă mutasem în această clădire spațioasă care avea un mare hol.

La primul nostru botez din Southampton, (8 februarie 1880), șase suflute dornice au fost scufundate în apă. În luna iunie am montat cortul în Romsey, la 13 km de Southampton, iar fratele Andrews a venit din Elveția ca să mă ajute în măsura în care îi permitea sănătatea. Cu ocazia aceasta au fost câțiva care au acceptat adevărul. Până la data de 2 iulie 1881, am botezat 29 de persoane la Southampton.

Pe data de 9 august, inimile ni s-au întristat cu totul de primirea unei telegrame în care eram informați despre moartea dragului nostru frate White și că înmormântarea urma să aibă loc în următorul Sabat (pe data de 13 august). În ziua înmormântării, am vorbit din Apocalipsa 14:13. Am povestit despre lucrarea intensă susținută de fratele White în trecut. Domnul l-a trecut la odihnă până la sosirea Celui care dă viață.

Conexiune istorică

Crescând împreună până la vremea secerișului

Fie ca orice creștin sincer care are legătură cu școlile noastre să se hotărască să fie un slujitor credincios pentru cauza lui Hristos și să ajute pe orice student să fie credincios, curat și sfânt în viață. Fie ca toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu să caute să-i câștige pe aceia care încă nu L-au mărturisit pe Hristos.

În fiecare zi, ei pot exercita prin rugăciune o influență tăcută și pot să colaboreze cu Domnul Isus Hristos, mai-marele misionarilor din lumea noastră. Fie ca orice suflet – bărbat, femeie – să crească în ce privește desăvârșirea caracterului și consacrarea, în curăție și sfințenie, și să trăiască numai pentru slava lui Dumnezeu, astfel încât dușmanii credinței noastre să nu poată triumfa. Să fim atât de legați unii de alții în credința noastră cea sfântă, încât influența noastră unită să poată fi cu totul de partea Domnului și să contribuim la transformarea aceloră cu care venim în contact. Să fie evident faptul că aveți o legătură vie cu Dumnezeu și că sunteți plini de curaj pentru slava Mântuitorului, căutând să cultivați orice trăsătură de caracter prin care Îl puteți onora pe El; prin dragostea lui Hristos se va exercita o putere constrângătoare pentru a-i atrage și pe alții pe drumul trasat de Domnul pentru cei răscumparați. Când studenții din școlile noastre vor învăța să iubească voia lui Dumnezeu, ei vor descoperi că acest lucru nu este greu.

Dacă studenții văd defecte de caracter la alții, să fie mulțumiți că își dau seama de aceste defecte, și astfel se pot feri de aceștia. Veți vedea, fără îndoială, oameni care nu învață să fie blânzi și smeriți ca Domnul Isus, dar căroră le plac etalarea, lucrurile deșarte, ușuratică și lumești. Singurul remediu pentru aceștia este să privească la Domnul Isus și, studiind caracterul Său, vor ajunge să disprețuiască tot ce este deșert și frivol, slab și dăunător. Caracterul Domnului Hristos este plin de răbdare, bunătate, îndurare și iubire nețărmurită. Contemplând un astfel de caracter, ei se vor ridica mai presus de starea josnică în care au fost modelați, care i-a făcut să fie nesfinți și lipsiți de iubire. Ei vor spune: „Nu am stat împreună cu persoane ușuratică și nici cu cei fățarnici.” Ei își vor da seama că „cel care umblă cu cei înțelepți va fi înțelept; însă prietenia nebunilor este vătămătoare”.

Fie ca toți cei care caută să trăiască o viață creștină să nu uite că biserica luptătoare nu este biserica biruitoare. În biserică se găsesc și oameni firești. Ei trebuie mai degrabă compătimiți decât învinovați. Biserica nu trebuie judecată pentru că susține astfel de persoane, deși ei se găsesc în rândul membrilor ei. Dacă biserica i-ar exclude, chiar aceia care au socotit că este vinovată pentru prezența lor acolo ar învinovați biserica pentru că i-a trimis în valul lumii; ei ar pretinde că aceia au fost tratați neîndurător. S-ar putea ca în biserică să fie unii oameni reci, mândri, aroganți și necreștini, însă nu trebuie să vă întovărășiți cu ei. Sunt mulți care au o inimă caldă, care sunt altruști, se sacrifică și care, dacă li s-ar cere, și-ar da chiar și viața pentru a salva suflete. Domnul Isus a văzut răul și binele din biserică și a spus: „Lăsați-le să crească împreună până la seceriș.”

Nimeni nu trebuie să fie neghină, deoarece nu orice plantă din câmp este grâu. Unii care protestează împotriva adevărului o fac pentru a-și liniști conștiința care-i condamnă, care se simte vinovată. Chiar și aceia care acum luptă împotriva stăpânirii vrăjmașului au greșit uneori sau au făcut rău. Răul domină asupra binelui atunci când noi nu ne încredem cu totul în Hristos și nu Îl primim înăuntrul nostru. Atunci apar deficiențe care nu s-ar vedea dacă noi am avea credința care lucrează prin iubire și curăță sufletul.

Noi nu suntem obligați să ne alegem ca prieteni pe aceia care resping dragostea lui Dumnezeu, dovedită prin faptul că L-a dat pe singurul Său Fiu pentru lumea noastră, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16). Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu nu își vor alege ca prieteni pe vrăjmașii lui Dumnezeu. S-a pus întrebarea: „Să-i ajutăm pe cei necredincioși și să-i iubim pe cei care Îl urăsc pe Domnul?” Preferați voi să vă asociați cu cei nereligioși și cei necredincioși, și nu cu cei ce ascultă de

“Nimeni nu trebuie să fie neghină deoarece nu orice plantă din câmp este grâu.”

poruncile lui Dumnezeu? Preferați să vă despărțiți de cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și să vă așezați cât mai departe de sursa de lumină? Voi doriți să mențineți în biserică o atmosferă de curăție și credință și să formați

niște caractere bazate pe principii, precum lemnul de esență tare.

Creștinii nu aleg și nici nu cultivă societatea celor necreștini. Dacă Domnul v-a dat o menire în lume, asemenea lui Iosif și Daniel, atunci vă veți ține tari în mijlocul ispitelor. Însă în lumea noastră nu veți găsi niciodată un loc unde să fie prea multă lumină. Așadar, cât este de primejdios să vă asociați cu aceia care iubesc întunericul mai mult decât lumina și nu vor să vină la lumină, ca să nu le fie mustrate faptele!

– *The Review and Herald*, 16 ianuarie 1894

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. În primele două paragrafe sunt enumerate câteva lucruri pe care ar trebui să le facă un creștin sincer. Alegeți unul dintre acestea, care vă lipsește, și spuneți cum puteți începe să-l practicați. _____

2. Când vom descoperi că nu este greu să împlinim voia lui Dumnezeu? _____

3. Ce ar trebui să facem când vedem defecte de caracter la alții? _____

4. Care este singurul remediu pentru cei care sunt lumești? _____

5. Căutați „luptător” și „biruitor” în dicționar. Din ce fel de biserică facem noi parte în ziua de azi? _____
În ce mod afectează acest lucru felul în care ne raportăm la alți membri ai bisericii? _____

6. Este nevoie să deveniți neghină doar pentru că sunt persoane nepocăite în biserică? _____

7. Când este binele dominat de rău? _____

Când se manifestă deficiențele caracterului? _____

8. Scrieți câteva principii după care trebuie să vă alegeți prieteni. _____

Capitole de credință

Mărturia lui Fia

de Christopher Sorensen

AJUTAȚI-MĂ

Să-L cunosc pe Isus

O tânără pe nume Fia a început să frecventeze biserica noastră din Surin. Ea a crescut constant în călătoria ei alături de Isus. Mai întâi, a slujit pe post de lider muzical la Școala de Sabat, iar acum este instructor asistent în departamentul nostru de tineret. Aș dori să vă împărtășesc mărturia ei simplă și încântătoare.

Trecând de la islam la budism, și apoi la creștinism, Fia a parcurs o călătorie religioasă uimitoare. Când era o tânără, bunica și tatăl ei musulman au dus-o la moschee. După ce părinții Fiei au divorțat, familia mamei ei a dus-o la templele budiste unde aducea jertfe de mâncare și participau la incantații pentru obținerea de merite.

Într-o zi, o mătușă a venit în vizită și a început să le vorbească despre Isus. Ea i-a dat lui Noot, mama Fiei, o Biblie. Numai că Fia nu era interesată de creștinism. În plus, bunicul ei era foarte bolnav în perioada aceea și trebuia să aibă grijă de el. Nu avea timp să viziteze bisericile creștine. A doua zi după ce bunicul ei a murit, Fia a coborât și și-a găsit mama citind Biblia. Nu a trecut mult și mama ei i-a spus: „Să mergem să vizităm o biserică creștină!”

„Vorbești serios?”, a întrebat-o Fia consternată, întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu mama ei. Fără entuziasm, Fia a acceptat să meargă cu ea. Au mers de mai multe ori la biserică, dar nu în fiecare duminică, pentru că uneori Fia avea prea multe teme.

Cam după un an, o altă mătușă a venit din nou în vizită și le-a spus lui Noot și Fiei că a găsit o comunitate cu învățături bazate pe Biblie și care păzea toate poruncile lui Dumnezeu. Ea le-a invitat să meargă la o biserică adventistă pentru a experimenta personal cele relatate. Așa că mătușa, Noot și Fia au participat împreună la serviciul divin pentru câteva Sabate. Noot a fost foarte impresionată și a decis că va rămâne și va lucra cu sora ei care locuia în Sakeow. Fia a rămas cu o altă mătușă în Surin și și-a continuat studiile. În curând, Noot a sunat-o și i-a spus despre biserica adventistă din Surin și a încurajat-o să meargă. La început, Fia nu a acționat conform dorințelor mamei ei, dar în cele din urmă ne-a vizitat și și-a găsit căminul spiritual.

Când am întrebat-o pe Fia ce a convins-o că Dumnezeu este real, ea a răspuns: „Ei bine, după moartea

bunicului meu, familia noastră a trecut printr-o serie de probleme grave. Mătușile mele creștine ne-au spus că atunci când suferim și avem probleme, ar trebui să ne rugăm și să-I cerem lui Dumnezeu să ne ajute. La început nu ne-am rugat cu adevărat, dar mătușa mea s-a rugat pentru noi, iar viețile noastre s-au îmbunătățit! Știu că Dumnezeu ne-a ajutat.

Apoi a început să-mi crească o tumoare pe vârful limbii și mă durea îngrozitor. Doctorul nostru nu mai văzuse așa ceva. Mi-a recomandat o biopsie pentru a determina dacă era sau nu cancer. Mama mea, fiind proaspăt credincioasă pe vremea aceea, avea doar o credință slabă și nu asistase niciodată la un miracol. Prietenii creștini au sfătuit-o să postească și să se roage, așa că ea a făcut întocmai. Două zile mai târziu, m-a întrebat care e situația tumorii de pe limbă și mi-am dat seama că aceasta a dispărut. Slavă Domnului!

Un alt miracol de care îmi amintesc este modul în care Dumnezeu m-a scos dintr-un anturaj prost. Vedeți, acolo unde locuiesc eu, elevii rămân în același grup în timp ce trec dintr-un an de studiu în altul. Mulți dintre copiii din grupa mea de clasele a VIII-a și a IX-a erau renumiți pentru că beau, fumau și aveau o moralitate îndoielnică. Dar pe măsură ce se apropia timpul să dăm testele de admitere la programele din clasele superioare, am început să mă rog: «Doamne, dacă vrei să intru la programul de matematică și de știință și să scap de acești colegi de clasă, te rog ajută-mă să trec examenul de admitere.» Și știi ce? Dumnezeu a răspuns rugăciunii mele! Am trecut și am fost acceptată în program și am fost mutată din grupul acela. Când am văzut rezultatele testului, am fost atât de fericită, încât am plâns. Îi mulțumesc lui Dumnezeu; dacă aș fi rămas blocată între ei, mă îndoiesc că aș fi astăzi copilul lui Dumnezeu.”

CONTRA CURENTULUI

3 - 9 decembrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Anul EVREIESC

Text de memorat | Leviticul 23:28,29

Să nu faceți nicio lucrare în ziua aceea, căci este Ziua Ispășirii, când trebuie făcută ispășire pentru voi înaintea Domnului Dumnezeului vostru. Oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimicit din poporul lui.

SECȚIUNEA I

În majoritatea țărilor și culturilor există un gen de festival al recoltei. Statele Unite și Canada, de exemplu, au sărbători naționale numite Ziua Recunoștinței. Aceste zile libere sunt momente în care ne bucurăm de binecuvântările pe care ni le-a dat Dumnezeu și mai ales de felul în care El a făcut să prospere grădinile și câmpiile noastre.

Când vă bucurați de Ziua Recunoștinței, gândiți-vă la următorul lucru: Israel avea trei sărbători ale recoltei în fiecare an. În consecință, aveau trei ocazii să-și arate recunoștința. Asta pentru că aveau parte de trei recolte – două primăvara și una toamna.

În timpul a ceea ce numim iarnă, ei plantau orz și grâu (și alte culturi de iarnă), care erau gata de recoltare în primăvară. Prima dată se cocea orzul, acesta fiind primul motiv de a-și manifesta recunoștința. Grâul se făcea mai târziu și era al doilea motiv de mulțumire. Apoi, primăvara, plantau alte culturi care se recoltau toamna, momentul celei de-a treia producții.

Israelii din vremea lui Iosua celebrau sărbătorile date de Dumnezeu prin zile sfinte. Și la fel ca altarul, sanctuarul și jertfele, aceste zile sfinte erau pline de simboluri și informații despre marele plan de mântuire al lui Dumnezeu.

Prima zi sfântă era Paștele, în prima lună a anului religios evreiesc (Deuteronomul 16:1).

Sărbătoarea Pascală le reamintea oamenilor de eliberarea din robia egipteană. Dar era și o profeție despre moartea lui Isus și despre modul cum El ne va elibera de păcatele noastre. Foarte interesant este faptul că Isus a fost răstignit în ziua de Paște, când se aducea jertfa de seară (Marcu 15:34–38). Cu alte

„Domnul a văzut că aceste adunări erau necesare pentru viața spirituală a poporului Său. Oamenii aveau nevoie să lase deoparte griile lumești pentru a avea comuniune cu Dumnezeu și pentru a contempla realitățile nevăzute.”

— Mărturii pentru biserică, vol. 6, p. 40

DIN CUPRINS:

C-50

1 | Anul evreiesc

5 | În jurul globului

6 | Sărbătorile educative

8 | Ești creștină?

cuvinte, Paștele a arătat ziua exactă din an când Isus a fost jertfit pentru noi!

După Paște, avea loc Sărbătoarea Azimelor, o sărbătoare de șapte zile care începea a doua zi după Paște (Leviticul 23:5,6). Pâinea nedospită mâncată în timpul acestei sărbători reprezenta modul în care Isus avea să-și sacrifice propriul trup fără păcat pentru noi.

Aceste două sărbători își au paralela în serviciul Sfintei Cine de astăzi. Bem sucul de struguri pentru a ne aminti de sângele lui Hristos adus ca jertfă. Mâncăm pâine nedospită pentru a ne aminti cum viața fără păcat a lui Hristos, sacrificată pentru noi, trebuie să devină parte din noi. De asemenea, ne arată că trebuie să ne îndepărtăm de păcatele noastre. „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat, căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit pentru noi” (1 Corinteni 5:7).

Prima zi a Sărbătorii Azimelor era un sabat ceremonial. În ziua următoare, cea de-a doua a sărbătorii, evreii legănau în aer un snop copt (Leviticul 23:7-11). Această primă mică recoltă îi reprezenta pe cei care au înviat la moartea lui Hristos (Matei 27:50-53; *Viața lui Isus*, pp. 785, 786, în orig.). Acești oameni speciali erau asemenea unei mostre din marea recoltă ce va avea loc la sfârșitul timpului.

SECȚIUNEA II

Următoarele luni ale calendarului evreiesc erau luni lucrătoare, fiind o perioadă dedicată cultivării cerealelor. Toate culturile necesitau atenție. Nu existau pesticide. Buruienile și insectele trebuiau îndepărtate manual. Terenul trebuia pregătit. Erau multe de făcut pentru toată lumea. Sfârșitul secerișului era perioada cea mai aglomerată dintre toate. Era vremea secerișului.

Secerișul era o perioadă plină de bucurie, iar Israel celebra trei sărbători, toate într-un interval de aproximativ trei săptămâni. Ce reprezentau aceste sărbători ale recoltei? Nu trebuie să ghicim. Isus Însuși ne-a spus: „Secerișul este sfârșitul lumii; iar secerătorii sunt îngerii” (Matei 13:39, KJV). Aceste sărbători au fost concepute ca să ne învețe despre evenimentele de la sfârșitul timpului (*Tragedia veacurilor*, pp. 399, 400, în orig.).

Prima dintre sărbătorile de toamnă era Sărbătoarea Trâmbițelor. O trâmbiță îi chemase pe israeliți să asculte pe Dumnezeu rostind legea Lui (Exodul 19:13). „În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o zi de odihnă vestită cu sunet de trâmbițe și o adunare sfântă” (Leviticul 23:24). La această sărbătoare, care era și un sabat ceremonial, atenția poporului era îndreptată

“În poporul Israel, sărbătorile au constituit un important mijloc de educație.” —*Educație*, p. 41

Următoarea zi sfântă avea loc în luna a treia a anului religios evreiesc. Aceasta purta denumirea de Sărbătoarea Rusaliilor, sau Sărbătoarea Săptămânilor, și era momentul când era adunată recolta de grâu. Simbolic, reprezintă marea recoltă de suflete ce va avea loc sub revărsarea Duhului Sfânt. Numărând din ziua în care grâul era legănat în aer, în a cincizecea zi avea loc Sărbătoarea Cincizecimii. În această zi, Duhul a fost revărsat asupra credincioșilor din camera de sus (Faptele apostolilor 2:1,41).

Calendarul de primăvară al lui Dumnezeu este o profeție uimitoare despre timp, care s-a împlinit la sfârșitul vieții lui Isus și odată cu apariția bisericii creștine. Calendarul de toamnă al lui Dumnezeu este la fel de uimitor.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

spre Ziua Ispășirii, care se apropia, când poporul era chemat la pocăință, iar preoții citeau oamenilor legea (Neemia 8:1–8).

Sărbătoarea Trâmbițelor este profetică. La sfârșitul timpului, înainte ca marea Zi a Ispășirii să înceapă în sanctuarul ceresc, Dumnezeu avea să trimită un mesaj care să atragă atenția poporului Său asupra timpului judecății, ce va veni în curând. „Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării! Căci vine ziua Domnului, este aproape!” (Ioel 2:1). Această lucrare importantă a fost îndeplinită de William Miller și de mulți alții, în timp ce predicau în anii dinainte de 1844 (Apocalipsa 14:6,7). Următoarea sărbătoare era Ziua Ispășirii – cea mai solemnă zi din calendarul evreiesc. Aceasta era singura zi în care marele-preot intra în Locul Preasfânt. În

timp ce era acolo, oamenii care așteptau trebuiau să-și smerească sufletul înaintea lui Dumnezeu. Se hotăra destinul lor ca indivizi și ca popor.

Toți cei care nu reușeau să participe la lucrarea serioasă de cercetare a inimii și de mărturisire a păcatelor erau pierduți. „Oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimicit din poporul lui” (Leviticul 23:29).

Această zi era o prefigurare a ceva ce urmează să aibă loc în viitor. Chiar dacă puteau cădea în orice zi a săptămânii (cum ar fi ziua de naștere), multe dintre zilele sfinte pe care le-am menționat până acum erau tratate la fel ca Sabatul săptămânal. Pavel a numit aceste zile sfinte anuale „zile de sabbat, care sunt umbra lucrurilor viitoare” (Coloseni 2:16,17).

De exemplu, Ziua Ispășirii simboliza judecata care are loc acum în cer. În timp ce celelalte zile sfinte erau

sărbători, Ziua Ispășirii era o zi de post. Ea ne învață despre importanța de a îndepărta păcatele din viața noastră și de a fi biruitori.

Învingătorii reprezintă oamenii din jurul sanctuarului în Ziua Ispășirii, care își mărturiseau păcatele și aveau încredere în mila lui Dumnezeu. Când marele-preot ieșea din templu, se bucurau cu toții. Fuseseră eliberați de vină; păcatele lor fuseseră iertate; iar odată cu alungarea țapului ispășitor, păcatele „erau considerate ca fiind îndepărtate pentru totdeauna de oameni” (*Tragedia veacurilor*, p. 420, în orig.).

Dar această zi uimitoare nu era ultima zi sfântă din anul evreiesc. Cea mai plăcută sărbătoare urma să vină – Sărbătoarea Corturilor.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Ultima sărbătoare din anul evreiesc primise mai multe nume – Sărbătoarea Corturilor, sau a Strângerii Roadelor. Acest festival avea loc la sfârșitul anului religios evreiesc. Atunci se ținea o săptămână de recunoștință, o perioadă de reflecție asupra binecuvântărilor pe care Dumnezeu le oferise de-a lungul anului. La această bucurie participau și servitorii, iar binecuvântările recoltei erau împărțite cu călătorii, văduvele și orfanii (Deuteronomul 16:13–15).

Ca o amintire a peregrinării lor prin pustie, evreii se adunau în adăposturi pe care le construiau din crengi și frunze de copaci (Leviticul 23:40). De aceea a fost numită Sărbătoarea Corturilor. Cei care locuiau în Ierusalim își puneau corturile pe acoperișuri și dormeau acolo. Vizitatorii le ridicau pe străzi, în curtea templului, în zonele împădurite sau oriunde găseau spațiu. Pe parcursul săptămânii, diferitele ceremonii din templu le reaminteau evreilor de evenimente care au avut loc în timpul celor patruzeci de ani de rătăcire prin pustiu a strămoșilor lor (versetele 42, 43).

Această sărbătoare finală nu privea doar înapoi, la rătăcirea prin pustiu, ci îndrepta privirea și către a doua venire. Moise a numit sărbătoarea aceasta, a „Strângerii Roadelor”. El le-a spus israeliților că trebuia ținută „când vei strânge de pe câmp rodul muncii tale” (Exodul 23:16). Noi putem fi rodul pe care Hristos îl va strânge la sfârșitul lumii. Isus a explicat simbolistica secerișului din Biblie. „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31).

Această sărbătoare ne amintește că timpul nostru pe acest pământ este scurt. Dificultățile și încercările noastre vor dura cel mult câțiva ani. Trăim pe pământ

în trupul nostru, pe care Biblia îl numește cort (2 Petru 1:13). Cât de curând se va termina viața noastră! Cât de curând, Isus va veni și va da sfinților Săi un trup nou, glorios! (Filipeni 3:21). Atunci, domnia păcatului va face parte din trecut. Pentru veșnicie, cei mântuiți se vor bucura de desfătările pământului reînnoit.

Ce zi va fi aceea când oamenii care au murit în Hristos vor învia, iar cei vii vor fi schimbați într-o clipire de ochi! Acest corp muritor va fi înlocuit cu un corp nou. Corpurile noastre actuale au fost făcute „puțin mai prejos decât îngerii” (Evrei 2:7). Dar vom lăsa acest cort în urmă, iar noile noastre trupuri vor fi egale cu ale îngerilor (*The Review and Herald*, 24 februarie 1874).

An după an, pe măsură ce israeliții au călătorit către și de la sanctuar pentru sărbători, au avut timp să se gândească la lecțiile spirituale oferite de semănat și seceriș. Au avut timp să mediteze asupra semnificației ritualurilor și festivalurilor din sanctuar, care urmau să-i învețe adevăruri importante și să le dea perspective clare asupra planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Și pentru noi este important să ne facem timp să medităm la ele. Există noi descoperiri pe care le puteți face. „Semnificația sistemului religios iudaic din Vechiul Testament încă nu este pe deplin înțeleasă. În

ceremoniile și simbolurile acestui sistem religios sunt ascunse adevăruri vaste și profunde” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 86). Pe acest pământ putem avea doar o introducere, căci „subiectele cu privire la mântuire

vor ocupa inima, mintea și vorbirea celor mântuiți de-a lungul veacurilor nesfârșite” (*Ibid.*, p. 87).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Care sunt cele trei sărbători de primăvară și cum s-au împlinit ele în perioada nou-testamentară?

SECȚIUNEA II

2. Care sunt cele trei sărbători de toamnă și ce evenimente din viitor simbolizează ele?

SECȚIUNEA III

3. Citiți Leviticul 23:3. După menționarea Sabatului săptămânal din ziua a șaptea, capitolul ia în discuție mai multe sabate ceremoniale, care puteau să cadă în orice zi a săptămânii. Câte sunt enumerate în capitolul acesta? ____

Citiți Coloseni 2:16,17. Cum puteți să fiți siguri că în aceste versete Pavel nu vorbește despre Sabatul săptămânal, de ziua a șaptea? ____

4. Deși Hristos a fost crucificat, mulți evrei cercetează zi și noapte semnificația Paștelui în Vechiul Testament. De ce nu reușesc să înțeleagă? *Viața lui Iisus*, p. 775 în orig. ____

5. Faceți o diagramă a calendarului anual evreiesc, cu cele șase sărbători religioase din Leviticul 23 și împlinirea fiecăreia dintre ele.

Miracole din viața mea

În jurul globului

— a 50-a parte, de John N. Loughborough

La înființarea misiunii noastre în Marea Britanie am întâmpinat dificultăți pe care nu le-am trăit în America. Aici, bogații ascultau persoana care le vorbea și săracilor. În mare parte, am făcut lucrare printre negustori, meseriași și muncitori. Muncitorii săraci, dintre care majoritatea erau analfabeți, dădeau dovadă de o ignoranță crasă.

La lorzi, nobili și cei înstăriți se părea că nu puteam ajunge nici măcar prin lucrarea colportorilor, deoarece conacele lor sunt înconjurate de ziduri înalte, iar porțile mari de fier sunt încuiate și baricate; nu puteai să intri decât dacă aveai o scrisoare de recomandare din partea cuiva care făcea parte din aceeași clasă socială. Sperând să găsim persoane iubitoare de adevăr printre cei bogați, am apelat la singura modalitate posibilă de a ajunge la ei, și anume, le-am trimis materiale de citit. Chiar și așa, Domnul a revărsat binecuvântarea Sa și ne-am bucurat din toată inima să vedem că au existat unii care au acceptat lumina în ciuda încercărilor.

În vara anului 1879, când a venit J.N. Andrews la noi din America, a venit însoțit de nepoata lui, Edith Andrews, și de Annie Oyer, care mergeau la Basel, în Elveția, să ajute la lucrarea misionară. Întrucât casa noastră era destul de mică, am găsit un loc de cazare pentru Edith și Annie la un vecin din apropiere, la domnul Nippard, cu care fratele Ings legase o oarecare relație în timp ce distribuia broșuri.

Domnul Nippard și familia lui au fost prietenoși cu fetele noastre. În timp ce fratele Ings studia Biblia cu el, acesta din urmă era însetat după adevăr și și-a exprimat dorința de a face tot ce putea pentru a fi de ajutor, deși nu vedea limpede drumul spre păzirea Sabatului. El era proprietarul unui vas, având legătură cu *Peninsular and Oriental*, o companie care își trimitea vasele cu aburi din Southampton către 80 de porturi maritime din Indiile de Est și Vest, Africa și America Centrală.

Într-o zi, domnul Nippard i-a spus fratelui Ings: „Pot să te ajut să trimiți materiale tipărite în alte porturi. Puneți-mi la dispoziție documente către agenții din porturile de interes. Anexați o scrisoare prin care cereți să fie predate oricui ar putea fi interesat. Astfel, vă puteți trimite publicațiile în porturi din întreaga lume.”

I-am ascultat sfatul. În acel moment primeam săptămânal din America 1.000 de exemplare din *Signs of*

the Times Am făcut un catalog cu revista aceasta, broșuri și lucrări în alte limbi, apoi am atașat o scrisoare în care ceream să fie răspândite doar broșurile și să ne informeze dacă se cereau și alte materiale tipărite. Deși am primit răspunsuri din Africa de Sud, din Guyana Britanică și din alte porturi, de abia după 24 de ani am aflat cum fusese primit un pachet cu revista *Signs of the Times* la Cape Haitien, în Haiti. Agentul, nefiind interesat de religie, a trimis revistele unui pastor baptist, care le-a împărțit membrilor bisericii lui. Printre cei care le-au primit s-a numărat un jamaican pe nume Henry Williams. După ce le-a citit, el și soția lui au început să țină Sabatul. Deși au fost sever persecutați și, la un moment dat, au fost nevoiți să se refugieze pentru siguranța lor în munți, au rămas credincioși.

Timp de 20 de ani, doar ei au ținut aprinsă lumina adevărului despre Sabat. Apoi, în 1904, au atras atenția unui director de școală, care a simțit că mesajul celui de-al treilea înger răspundea rugăciunilor sale. El a scris o lucrare în care mărturisea de ce a părăsit catolicismul și s-a alăturat adventiștilor. Eforturile lui au fost încununare de succes și au pregătit calea pentru misiunea adventistă pe insulă.

În perioada 1 ianuarie 1879–10 octombrie 1883, lucrătorii noștri din Anglia au vizitat 49.140 de familii și de vase, au distribuit 84.887 de cărți și broșuri și au vândut cărți în valoare de aproape 3.000 de dolari. O sută de oameni au îmbrățișat adevărul.

După ce am aranjat ca lucrarea din Anglia să fie gestionată de alții, am plecat împreună cu familia mea din Liverpool spre New York, în data de 10 octombrie 1883, cu vasul cu aburi *City of Rome*.

(Notă: Fratele Loughborough și-a petrecut următorii câțiva ani vizitând întâlniri de tabără, întărind lucrarea din zona Pacificului de Nord și California și slujind ca președinte al Conferinței din California, timp de un mandat.)

Conexiune istorică

Sărbătorile educative

În educația poporului ales, se vede clar că o viață care Îl are în centru pe Dumnezeu este o viață completă. El caută să împlinească orice nevoie omenească; El caută să dezvolte orice aptitudine pusă în om.

Dumnezeu, Autorul oricărui lucru frumos, El Însuși un iubitor al frumosului, a avut grijă să satisfacă în copiii Săi iubirea de frumos. A luat măsuri, de asemenea, pentru împlinirea nevoilor lor sociale prin relații plăcute și devotate, care cultivă în om compasiunea și care luminează și îndulcesc viața.

Ca mijloc de educație pentru israeliți, un loc important îl ocupau sărbătorile. În viața de zi cu zi, familia era atât școală, cât și biserică, părinții învățându-i pe copii atât în domeniul laic, cât și în cel religios. De trei ori pe an însă, erau stabilite perioade de comuniune și închinare publică. Aceste adunări s-au ținut mai întâi la Silo, apoi la Ierusalim. Nu era obligatorie decât prezența taților și a fiilor, dar nimeni nu dorea să piardă aceste ocazii și, pe cât posibil, participau toți membrii familiei, iar împreună cu ei, bucurându-se de ospitalitatea lor, participau și străinii, leviții și săracii.

Călătoria la Ierusalim, în stilul simplu și patriarhal, înconjurată de frumusețea primăverii, bogăția verii sau recoltele coapte ale toamnei, era o încântare pentru toți. De la bătrânii cu părul nins până la copilași, fiecare venea cu darul său de recunoștință ca să se întâlnească cu Dumnezeu în locașul Său cel sfânt. În timpul călătoriei, copiilor li se povesteau experiențele trecutului, povestiri pe care și tinerii, și vârstnicii încă le iubeau atât de mult. Se intonau cântecele care le învioraseră peregrinarea prin pustie. Poruncile lui Dumnezeu erau transpuse pe melodii și, însoțite de influența binecuvântată a naturii și a unor relații pline de amabilitate, erau fixate pentru totdeauna în memoria multor copii și tineri.

La Ierusalim luau parte la ceremoniile slujbei pascale: adunarea de seară, bărbații cu mijlocul încins, cu încălțăminte în picioare și cu toiagul în mână, masa luată în grabă, mielul, pâinea nedospită și ierburile amare și repovestirea, într-o tăcere solemnă, a scenei cu sângele vărsat, cu îngerul care adusese moartea

și ieșirea grandioasă din țara robiei. Toate acestea erau de așa natură încât să stârnească imaginația și să impresioneze inima.

Sărbătoarea Corturilor, sau serbarea recoltei – cu darurile aduse din roadele livezii sau ale câmpului, cu ritualul de a locui, pentru o săptămână, în colibe din frunze, cu adunările ei, cu serviciul comemorativ sacru și generoasa ospitalitate față de slujitorii lui Dumnezeu, leviții care slujeau în sanctuar, și față de copiii Lui, străinii și cei sărmani –, insufla în toate mințile recunoștința față de Acela care încununase anul cu bunătatea Sa și ai cărui pași vărsaseră belșugul. În fiecare an, israeliții pioși petreceau în acest fel o lună întreagă. Era o perioadă liberă de muncă și griji și aproape în întregime consacrată educației, în adevăratul sens al cuvântului...

Împărțindu-le israeliților pământ, Dumnezeu le-a oferit și lor, ca și locuitorilor Edenului, ocupația cea mai propice pentru dezvoltare – îngrijirea plantelor și a animalelor. O altă măsură care viza educația lor a fost suspendarea lucrărilor agricole la fiecare al șaptelea an, când pământul era lăsat necultivat, iar ceea ce răsărea liber le rămânea celor săraci. În acest fel, ei aveau ocazia să studieze mai mult, să se întâlnească unii cu alții, să se închine împreună și să manifeste

“A luat măsuri, de asemenea, pentru împlinirea nevoilor lor sociale prin relații plăcute și devotate, care cultivă în om compasiunea și care luminează și îndulcesc viața.”

generozitate, care era atât de adesea uitată din pricina trudei și a grijilor vieții...

Faptul că Îi consacrau lui Dumnezeu a zecea parte din orice profit, fie din livadă, fie din roadele câmpului, din cirezi sau din turme, din munca intelectuală sau din cea fizică, și că puneau deoparte o a doua zecime pentru ajutorarea celor săraci și pentru alte scopuri umanitare avea rolul de a le reaminti constant că Dumnezeu este proprietarul a toate câte sunt și că ei aveau ocazia să fie canale prin care binecuvântările

Sale să se reverse și asupra celorlalți. Acest tip de educație viza eliminarea oricărei manifestări egoiste și dezvoltarea unui caracter generos și nobil. Cunoașterea lui Dumnezeu era sursa, comuniunea cu El în studiu și în muncă era mijlocul, iar asemănarea cu El în caracter era scopul educației israeliților, educație pe care Dumnezeu le-o dădea părinților, iar aceștia o transmiteau copiilor lor.

– Ellen G. White, *Educație*, pp. 20, 21

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce se vedea în educația poporului ales? _____

2. Cum trebuia să fie familia în viața obișnuită? _____
Care erau datoriile părinților? _____
3. Ce li se povestea copiilor evrei în timpul călătoriei la sărbătorile anuale? _____

- Ce rol avea muzica în călătoriile acestea? _____

4. Cum stârnea imaginația sărbătoarea pască și cum impresiona inima? _____

5. În ce fel Sărbătoarea Corturilor insufla recunoștință față de Dumnezeu? _____

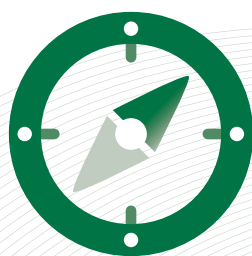
6. Cât timp consacra în fiecare an o familie de israeliți pioși educației religioase prin intermediul sărbătorilor? _____

7. Care era scopul renunțării la muncile agrare o dată la fiecare șapte ani? _____

8. Discutați despre cele două zecimi dăruite de israeliți. _____

- Ce a avut tendința de a păstra viu în mintea oamenilor și pentru ce a fost adoptat acest obicei? _____

9. Care era sursa, mijlocul și scopul educației israeliților? _____

Capitole de credință

Esti creștină?
de Joelle Thea

Ajutați-mă

Să-L cunosc pe Isus

Big fregventează ca studentă cursul meu de conversație în engleză. Porecla ei nu provine de la statura ei – ea fiind o femeie de talie medie –, ci de la statutul ei de întâi născut în familie. În prima săptămână de curs, am observat că era ceva diferit la Big.

Majoritatea oamenilor de pe aici adoră să petreacă, să bea și să mănânce preparate picante și carne. Big evită petrecerile pentru că nu îi place atmosfera. Îi place să mănânce mâncare sănătoasă și nu bea băuturi alcoolice. Face exerciții fizice în mod regulat, îi place să îngrijească plantele de afară, iar acasă la ea are o grădină de plante aromatice.

M-am întrebat dacă Big era creștină, dar nu am întrebat-o. La fel ca atunci când predai în școlile publice din Statele Unite, nici în această țară nu se cade ca un profesor să inițieze discuții despre credință în clasă, așa că doar am continuat să dau informații despre viața mea pe măsură ce răspundeam întrebărilor elevilor.

Într-o după-amiază, în timp ce stăteam la biroul meu făcând ultimele pregătiri pentru curs, a intrat Big. După ce s-a așezat și și-a scos cărțile pentru curs, s-a întors către mine și a întrebat: „Doamna profesoară, sunteți creștină?” Surprinsă de întrebarea ei directă, i-am spus pur și simplu că sunt, apoi am întrebat-o de ce o interesează. Mi-a spus un pic despre ea.

Fratele ei, care este pastor în State, a încurajat-o să se intereseze despre creștinism. De atunci, a petrecut mult timp gândindu-se la creștinism. „Vreau să aflu mai multe despre Dumnezeu”, mi-a spus. Apoi m-a întrebat ceva care m-a surprins și mai mult: „Unde mergeți la biserică? Pot să vin și eu?” Am stabilit unde și când să ne întâlnim în dimineața de Sabat.

Pe când ieșea din clasă după oră, Big s-a întors către mine și a spus: „Sunt atât de norocoasă că vă am ca prietenă și că pot învăța despre creștinism de la dumneavoastră!”

În dimineața de Sabat, Big aștepta la punctul nostru de întâlnire. Își pregătise chiar și mâncare pentru masa de părtășie. Am participat la serviciul divin în limba engleză, deoarece a vrut să-și verifice cunoștințele de engleză. Când a început predica, i-am dat Biblia mea în limba ei și am ajutat-o să găsească versetele în Scriptură. Din momentul în care i-am pus Biblia în mâini

și până la sfârșitul slujbei, a fost complet absorbită de carte, căutând versetele despre care vorbea predicatorul, comparându-le și răsfoind paginile din jur. După serviciul divin, mi-a spus că i-a plăcut foarte mult primul pasaj citit. „Are multe lecții pentru viața mea”, a spus.

A început Școala de Sabat și, în loc să iasă afară pentru slujba în limba engleză, așa cum plănuiserăm, Big a rămas lipită de scaunul ei, citind Biblia. La patru ore după ce a intrat pentru prima dată în biserică, după două servicii divine și o oră de Școală de Sabat, a închis în cele din urmă cartea și mi-a dat-o înapoi. „Am primit o Biblie acum câteva zile, dar nu am citit-o”, a spus. „Nu mi-am dat seama cât de multe informații utile are pentru toate aspectele vieții. Vezi, aici este un pasaj despre căsătorie. Este plină de informații utile! Această carte este grozavă! M-am întrebat întotdeauna de ce creștinii au atât pace și fericire în viața lor. Acum știu. Este datorită Bibliei. Vreau să-mi citesc Biblia în fiecare zi.”

Este o mare bucurie pentru mine să știu că Dumnezeu se poate folosi de mine, o simplă ființă umană, ca să atingă viața unuia dintre copiii Săi, care nu-L cunoaște încă. De aceea am renunțat la o viață pe care o iubeam în State și am venit aici. Ce responsabilitate este, dar și ce binecuvântare să poți trăi pentru El!

Ce se va întâmpla cu dorința lui Big de a citi Biblia și de a învăța despre creștinism și despre Dumnezeul creștinilor? Vă rog să vă rugați pentru ea și pentru ceilalți elevi ai mei, în fața cărora dau mărturie prin exemplul vieții mele. Rugați-vă să pună întrebări și ca Dumnezeu să-mi dea cuvintele necesare ca să le întorc inimile către El.

© 2015 Adventist **Frontier Missions (AFM)**. Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a solicita revista lunară gratuită, plină cu povestiri misionare interesante de pe „linia de front”, și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei în rândurile celor la care nu s-a ajuns, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

10 - 16 decembrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

UN avertisment RESPINS

Text de memorat | 1 Corinteni 1:21

Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.

SECTIUNEA I

În viziune, apostolul Ioan a văzut un înger zburând pe cer și strigând: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” (Apocalipsa 14:8). Ce înseamnă acest mesaj?

În anii 1830 și la începutul anilor 1840, un fermier baptist pe nume William Miller a fost invitat să predice în multe biserici diferite. El a propovăduit solia primului înger: „A venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7).

Deși a călătorit prin toată regiunea Noua Anglie, predicând aproape în fiecare seară, el nu a putut să predice în toate bisericile care l-au invitat să țină prelegeri. Mulțimile au ieșit să-l audă predicând pe Miller. Mulți dintre cei care l-au ascultat și-au predat viața lui Dumnezeu. Bisericile au crescut, iar cei care se îndepărtaseră de creștinism reveneau la credință. Unii proprietari de magazine de băuturi alcoolice și-au închis magazinele. Numărul celor care mergeau

la biserică a crescut. A fost o perioadă a căutării și înviorării creștinismului în America. Dar la începutul anilor 1840, bisericile au început să-și închidă porțile în fața mesajului advent. Solia primului înger răsunase în întreaga lume, anunțând apropiata revenire a lui Hristos și avertizându-i pe oameni să se teamă de Dumnezeu și să-L onoreze în calitate de Creator. La început, a existat o curiozitate generală față de mesaj; dar cum mesajul chema la o reformă radicală în viață, a întâmpinat rezistență și respingere tot mai multă.

Pastorii au fost adesea primii care s-au opus mesajului. Ei au început să-și folosească influența pentru a-l înăbuși.

“Așadar, conținutul soliei celui de-al doilea înger îi este vestit lumii din nou de celălalt înger, care luminează pământul cu slava lui. Soliile acestea sunt reunite în una singură, ca să le fie prezentate oamenilor în zilele finale ale istoriei pământului.”

—Soliile alese, vol. 2, p. 154

DIN CUPRINS:

C-51

1 | Un avertisment respins

5 | Visele europene devin realitate

6 | O cale deloc ușoară

8 | Rose

Confesiunile și revistele religioase au devenit din ce în ce mai ostile. Miller a fost acuzat în mod fals că este un fanatic și că predica pentru faimă și avere. Cei care au crezut solia primului înger au fost marginalizați în propriile lor biserici și, pe măsură ce respingerea devenea tot mai răspândită, mulți au fost expulzați. Un pastor evlavios, pensionar, care proclama mesajul, a primit acest ultimatum: „Nu mai proclama mesajul sau îți vei pierde pensia.”

Până în vara lui 1844, toate confesiunile majore s-au întors împotriva mesajului lui Dumnezeu și a devenit din ce în ce mai clar că aceste denominațiuni constituiau acum Babilonul. Când a fost evident că diferitele biserici creștine deveniseră ostile ideii revenirii lui Hristos, cei care predicaseră cu entuziasm solia primului înger au trebuit să anunțe cu tristețe solia celui de-al doilea înger: „A căzut, a căzut Babilonul.”

Babilonul este folosit în profeția biblică pentru a reprezenta răzvrătirea organizată și opoziția față de Dumnezeu. Termenul „Babilon” se referă în special la organizațiile religioase care resping și se opun legii lui Dumnezeu. Babilonul este plin de confuzie, deoarece acceptă orice idee, religie sau filozofie eronată. Babilonul urăște în mod deosebit adevărul pentru timpul actual. Când respingem adevărul prezent, ne alăturăm

Babilonului. Când acceptăm și sprijinim adevărul prezent, părăsim Babilonul.

Cu mult înainte de 1844, Biserica Catolică se opusese apelului de pocăință lansat de reformatori. Astfel, ea făcea parte din Babilon de secole. Dar în 1844, bisericile protestante au fost cele care au respins cu fermitate chemarea lui Dumnezeu la pocăință. Acestea au luptat tot mai mult împotriva adevărului despre judecată și despre a doua venire a lui Hristos. Adventiștii spuneau: „Pregătiți-vă; vine judecata!”, dar bisericile protestante răspundeau: „Fiți calmi. Lucrurile vor merge din ce în ce mai bine. Vin ani de pace.” Ele au respins mesajul de avertizare al lui Dumnezeu.

Solia celui de-al doilea înger: „A căzut, a căzut Babilonul”, a anunțat această respingere a adevărului. În loc să-i vadă pe cei care proclamau adevărul ca fiind prietenii lor, cei care respingeau mesajul credeau că predicatorii adventiști erau dușmanii lor. Pavel le-a spus galatenilor: „M-am făcut oare vrăjmașul vostru pentru că v-am spus adevărul?... Și cum s-a întâmplat atunci că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum” (Galateni 4:16,29).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I)

SECȚIUNEA II

Când comparăm mesajul celui de-al doilea înger cu celelalte două, iese în evidență ceva surprinzător. Mesajul celui de-al doilea înger pare mai liniștit. Este singurul dintre cele trei care nu este anunțat cu „glas tare”.

Primul înger a spus „cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Lui” (Apocalipsa 14:7). Al doilea înger a urmat spunând: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” (versetul 8). Al treilea înger i-a urmat și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei...” (versetul 9).

Proclamarea celui de-al doilea înger a început într-un mod mai liniștit. Fructul respingerii necesită timp pentru a ajunge la maturitate și a se manifesta. Doar după rezultate putem judeca adecvat (Matei 7:16). Oamenii și organizațiile care nu primesc adevărul vor fi întotdeauna deschiși erorii. Fără protecția pe care o dă adevărul, erorile, asemenea buruienilor, cresc în număr și în nocivitate. Rele din ce în ce mai mari sunt acceptate și, ulterior, promovate. Neprihănirea întâmpină rezistență, iar în cele din urmă va fi numită rău și va fi persecutată.

Pe măsură ce fructul se dezvoltă tot mai mult, mesajul celui de-al doilea înger va crește într-un crescendo numit Marea Strigare. Marea Strigare va fi ultimul apel, cel mai zgomotos și mai urgent dintre mesajele celor trei îngeri. Până în momentul descris ca fiind Marea Strigare, bisericile vor fi pline de doctrine false și vor accepta cele mai grosolane păcate.

„După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte»” (Apocalipsa 18:1,2). Ieremia ne dă o idee despre ce înseamnă închisoarea păsărilor în profeție. „Cum se umple o colivie de păsări, așa se umplu casele lor prin vicleșug; așa ajung ei puternici și bogați” (Ieremia 5:27). Chiar dacă bisericile apostate din Babilon sunt mari și bogate, religia lor se bazează pe ipocrizie și înșelăciune. Observați

cum descrie Pavel starea finală a lumii religioase: „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni” (1 Timotei 4:1,2).

Pentru fiecare adevăr există un număr aproape infinit de minciuni. Pentru că nu are adevărul ca standard, Babilonul este plin de numeroase crezuri contradictorii. Aceste biserici așa-zise creștine se vor uni în cele din urmă pe baza erorilor pe care le au în comun. Aceste biserici nou-unite vor experimenta o înviorare de scurtă durată, însoțită de semne supranaturale.

Demonii care înșală și unesc conducătorii bisericilor cu doctrine false („vinul” în limbaj profetic) caută, de asemenea, să înșele și să unească conducătorii popoarelor prin minuni. „Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg” (Apocalipsa 16:14).

Marea majoritate a oamenilor vor fi înșelați de doctrinele false și de miracole. Statul va sprijini financiar

“Aplicarea planurilor lui Satana va aduce persecuția asupra poporului lui Dumnezeu. Dar slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu nu trebuie să se teamă de finalul conflictului.”

—*Solii alese*, vol. 2, p. 375, în orig.

instituțiile bisericești și le va impune o formă de credință prin puterea armată. Acesta este chipul fiarei.

Profeția numește această unire coruptă a bisericii cu statul „curvie” (Apocalipsa 14:8). Când se va întâmpla acest lucru, va începe persecuția fără vreo opreliște.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Persecuția finală a poporului lui Dumnezeu va avea loc în întreaga lume. Isus a spus: „Veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu” (Matei 24:9). Cei care resping legea lui Dumnezeu îi vor denunța pe cei care onorează Sabatul biblic, declarându-i „dușmani ai legii și ordinii, care dau la o parte restricțiile morale ale societății, provocând anarhie și decădere și atrăgând pedepsele lui Dumnezeu asupra pământului” (*Tragedia veacurilor*, p. 608). La fel ca împăratul Ahab, prin lucrarea pe care o vor face îi vor acuza pe slujitorii lui Dumnezeu și îi vor persecuta (1 Împărați 18:17).

Nu putem face nimic împotriva adevărului, ci doar pentru adevăr (2 Corinteni 13:8). Însă amenințarea acestui atac asupra poporului lui Dumnezeu îl purifică. „Când furtuna se apropie, un mare număr de credincioși care și-au declarat credința în mesajul îngerului al treilea, dar care n-au fost sfințiți prin ascultare de adevăr, vor renunța la poziția exprimată și vor trece în rândurile opoziției” (*Tragedia veacurilor*, p. 627). În timp ce mulți conducători admirați și prezentatori talentați vor pleca, bărbați umili se vor ridica și nu doar că le vor ocupa locurile, dar mesajul lor va continua să fie proclamat cu o putere și mai mare.

În plus, persecuția va dezvălui adevăratul spirit și ipocrizia acestor biserici babiloniene, care cer acceptarea iubitoare și tolerarea păcatului. Și așa cum furtuna persecuției alungă adventiștii falși, aceeași furtună îi va scoate din Babilon pe cei cu inima cinstită. „Dar când posibilitatea impunerii păzirii duminicii va

genera din ce în ce mai multă agitație, evenimentul atât de îndelung negat și necrezut va fi văzut apropiindu-se. Atunci mesajele celor trei îngeri vor avea efectul pe care nu l-au putut avea înainte” (*Idem*, p. 624).

Poporul lui Dumnezeu va suporta ultima perioadă de persecuție (Apocalipsa 6:11). Unii vor fi amendați. Alții vor fi exilați. Unii vor fi închiși, iar alții, înrobiți. (*Tragedia veacurilor*, p. 626). Acest episod va arăta valoarea persecuției – adevărul va fi proclamat în tribunale, închisori și țări unde sfinții sunt exilați. Prin acest mijloc, Dumnezeu va ajunge la suflete care altfel nu ar fi putut fi atinse. Unii dintre persecutorii lor, precum Saul din Tars, se vor converti.

Inimile se încăpățânează ori de câte ori resping adevărul prezent. Apostolul Pavel a spus: „Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu” (Romani 2:5). „Nu

vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și seceră” (Galateni 6:7). Acele persoane și națiuni care vor persecuta poporul lui Dumnezeu și care nu se vor pocăi vor suporta consecințe grave. Isus a spus: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25:40). După ce Nero a semnat decretul de execuție a apostolului Pavel, Dumnezeu a poruncit ca și Nero să fie executat (*Faptele apostolilor*, p. 496). Uciderea lui Iacov de către regele Irod și încercarea de asasinare a lui Petru au fost urmate de uciderea lui Irod de către Dumnezeu (Faptele 12:23). În această persecuție

finală a poporului lui Dumnezeu, locuitorii nelegiuiți ai acestei lumi vor trece limita dintre îngăduința lui Dumnezeu și judecata Lui dreaptă.

Așa cum Dumnezeu milostiv i-a trimis lui Lot un avertisment special să fugă din Sodoma înainte de a fi distrusă, Dumnezeu trimite un avertisment final poporului Său aflat încă în Babilon. „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămadit și au ajuns până în cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apocalipsa 18:4,5).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Evidențiați procesul prin care bisericile protestante au ajuns să facă parte din Babilon. _____

SECȚIUNEA II

2. De ce solia celui de-al doilea înger se va auzi din ce în ce mai tare până va ajunge să fie în cele din urmă o mare strigare? _____

3. Descrieți Babilonul în momentul mării strigări. _____

4. Ce reprezintă păsările în parabola lui Isus? Matei 13:3,4,19 _____
Ce paralelă vedeți între Ieremia 5:27 și Apocalipsa 18:1,2? _____

SECȚIUNEA III

5. Cum puteți ști dacă persecuția vă va întări sau dacă vă va convinge să vă abandonați credința? _____
6. Gândiți-vă la faptul că mulți oameni talentați vor părăsi biserica din cauza persecuției. De ce este, așadar, periculos să ne încredem în oameni, în loc să urmăm Cuvântul lui Dumnezeu? _____

7. Care sunt avantajele bisericii în timpul persecuției? _____

8. Care sunt cele două motive pentru care Dumnezeu îi cheamă pe oameni să iasă din Babilon? _____

Miracole din viața mea

— a 51-a parte, de John N. Loughborough

Visele europene devin realitate

În timpul iernii din anii 1895 și 1896, în multe nopți visam că sunt în Scandinavia cu frațele Lewis Johnson, unde participam la întâlniri de tabără. Acum, în timp ce scriu aceste lucruri, nu vreau să vă fac să visați, ci să arăt că Domnul uneori ne învață și în acest fel.

În perioada aceea aveam deja un district desemnat, totuși îmi doream înțelepciune în privința aceasta. De asemenea, mi se ceruse să scriu o carte care să fie tradusă în limbi străine, așa că m-am gândit că poate în acest fel aș putea să merg în Scandinavia. Am visat că particip la întâlniri de tabără, iar prima era ținută într-o clădire în loc de corturi.

„Unde sunt corturile voastre?”, am întrebat în vis. Ei au răspuns: „Avem o sală confortabilă în oraș, unde vom ține întâlnirile.”

„Dar unde sunteți cazat?”

„Oh, este mai încolo în direcția aceea; e un loc foarte bun.”

Am visat după aceea că particip la o a doua întâlnire de tabără, dar mergând într-acolo am constatat că nici aceasta nu era o întâlnire de tabără. „Nu am putut găsi niciun loc pentru o tabără”, mi s-a spus. Am intrat apoi într-o casă de adunare și am constatat că era construită cu scânduri puse vertical în loc de orizontal. Apoi am visat că merg la o a treia întâlnire cu o ambarcațiune care, după ce a navigat de colo-colo printr-un canal îngust, a ajuns la un canal de apă mai larg, urmat de o fâșie de pământ de unde dădeai în alt lac, după care ajungeai la biserica unde a avut loc întâlnirea.

Când am participat la ședințele consiliului din primăvara lui 1896 și s-au făcut aranjamente în privința organizării, nu s-a zis niciun cuvânt despre plecarea mea în Scandinavia, așa că mi-am spus: „O să scriu cartea pe cât de bine pot.” La puțin timp după aceea a sosit o scrisoare de la fratele O.A. Olsen, în care acesta spunea: „Vrem să mergeți în Scandinavia. Vei face asta? Fratele Johnson vrea să vii, pentru că el crede că au nevoie de mărturia ta. Am trimis vorbă celorlalți membri ai comisiei. Ce părere ai?” Ei bine, i-am scris despre visele mele, apoi am adăugat: „Dacă este voia Domnului, sunt dispus să plec.”

Am plecat din New York pe data de 27 mai și am ajuns la Southampton în șapte zile. După ce am petrecut două zile la Londra, ne-am dus la Göteborg, un

oraș din Suedia, unde ne-am întâlnit cu sora Wahlberg. De aici, ne-am continuat drumul spre Eskilstuna, unde am ajuns pe data de 9 iunie; mai târziu ni s-a alăturat și fratele E.J. Waggoner.

Am anunțat că întâlnirile de tabără vor avea loc în Eskilstuna, Suedia, în Fredrikstad, Norvegia, și în Copenhaga, Danemarca. Când am sosit la Eskilstuna, am început să caut tabără, dar nu am văzut-o nicăieri. În întâmpinare ne-a ieșit un frate și am întrebat: „Unde este tabăra?” El a răspuns: „Nu avem tabără.” „Dar am anunțat că va fi așa”, am spus. „Da”, căzu el de acord, „dar nu avem nicio tabără.” Când am întrebat despre locul de cazare, mi-a arătat locul cu degetul și, iată-l, era așa cum îl văzusem în vis! Nu m-am gândit prea mult la vis până când am ajuns în sala de ședințe, care mi s-a părut că arată la fel ca un loc pe care îl mai văzusem înainte. „Ei bine, este în regulă”, i-am spus fratelui Johnson. El mi-a răspuns: „Eram sigur că Domnul dorea să vii aici, pentru că nu mă puteam gândi la altceva.”

Când am sosit la Fredrikstad, am întrebat la fel ca mai înainte unde este cortul? „Nu am găsit niciun loc unde să-l ridicăm”, mi-au răspuns. După aceea am ajuns la casa de adunare și am observat că era construită cu scânduri verticale, atât la exterior, cât și la interior. Interesându-mă, am aflat că fusese făcută din lemne care mai târziu au fost acoperite cu scânduri, arătând exact cum văzusem în vis.

În timp ce eram la Fredrikstad, a sosit o scrisoare de la fratele Ottosen. El spunea că vom merge la Longde și voia ca eu și frații Waggoner și Johnson să mergem cu el într-o călătorie pe apă. Cu o zi înainte de întâlnirea din Copenhaga, am făcut tocmai o astfel de excursie pe apă și peste o fâșie de pământ lată de douăzeci de metri. Acum, poate că Dumnezeu nu ne învață pe toți prin vise, dar El este dispus să ne învețe. Ochiul Lui privește calea noastră, iar căile noastre sunt în mâinile Lui. El ne va călăuzi dacă ne punem încrederea în El.

Conexiune istorică

O cale deloc ușoară

Nu vă amăgiți că, acceptându-L pe Hristos, nu veți avea dificultăți, încercări sau conflicte de trecut. Dacă începeți să vă gândiți că viața soldatului creștin este ușoară și relaxantă, studiați Modelul. Hristos, întemeietorul credinței noastre, a îndurat batjocuri; viața Lui a fost una de renunțare și sacrificiu de sine. Iar atunci când Îl acceptați, acceptați și suferința religiei; sunteți de acord să împărtășiți ocara Lui, negarea și sacrificiul Lui de sine.

Hristos le-a spus ucenicilor Săi că în lume vor avea parte de necazuri. De dragul Lui, ei aveau să fie aduși înaintea împăraților și conducătorilor; urmau să fie învinuiți în mod fals de toate relele posibile, iar cei care le-au distrus viețile o vor face crezând că Îi slujesc lui Dumnezeu. Toți cei care, în fiecare epocă, au trăit o viață evlavioasă au avut de suferit o formă sau alta de persecuție. Mulți profeți și apostoli au fost persecutați, înțemnițați și chiar omorâți pentru Hristos. Ei au suferit toate umilințele, insultele și cruzimile pe care Satana putea convinge mintea să le inventeze.

Astăzi, lumea este la fel de mult opusă religiei autentice precum a fost dintotdeauna. Aceeași ură și ostilitate față de Dumnezeu, care a dus la respingerea și răstignirea lui Hristos și persecutarea martorilor Săi credincioși, încă arde în inimile copiilor neascultării și în curând va izbucni cu o energie malefică. Citim că, în zilele din urmă, Satana se va coborî cu mare mândrie, știind că timpul lui este scurt, și va lucra cu toată înșelăciunea nedreptății asupra celor ce vor pieri. Cei care mărturisesc religia lui Isus, dar nu L-au urmat în negarea de sine, vor fi complet nepregătiți pentru această perioadă. Religia lor este o religie a avantajelor și comodității. Ei nu poartă nicio cruce; nu duc bătălii aspre cu dorințele firești ale inimii umane. Când pretențiile lui Dumnezeu vin în contradicție cu dorințele

lor indulgente, ei aleg să-și facă plăcerea. Ei nu L-au cunoscut pe Hristos, căci nu L-au primit în smerenia Lui. Aceștia se vor găsi mai degrabă în compania celor care se opun adevărului, decât în mijlocul celor care vor suferi de dragul adevărului.

Spiritul persecuției nu va fi manifestat împotriva celor care nu au nicio legătură cu Dumnezeu și, prin urmare, nu au nicio putere morală, ci va fi stârnit împotriva celor credincioși, care nu fac concesii cu lumea și nu vor fi influențați de opiniile, favorurile sau opoziția ei. O religie care aduce o mărturie vie în favoarea sfințeniei și care mustră mândria, egoismul, avariția și păcatele la modă va fi urâtă de lume și de creștinii superficiali. Nu vă mirați deci, tinerii mei prieteni creștini, dacă lumea vă urăște; căci mai înainte l-a urât pe Stăpânul vostru. Când suferiți batjocuri și persecuții, vă aflați într-o companie excelentă; căci Isus a îndurat totul și multe altele. Dacă sunteți martori credincioși pentru Dumnezeu, aceste lucruri ce vi se vor întâmpla vor fi un compliment pentru voi. Sufletele eroice care stau singure de partea adevărului sunt cele care vor câștiga coroana veșnică.

Dacă sunteți din lume, vă veți bucura de aprobarea ei; căci lumea îi iubește pe cei asemenea ei. Dar Satana se va mânia pe voi dacă nu împărtășiți spiritul lumii, pentru că prin viața voastră fără prihană și cuvintele de

“O religie care aduce o mărturie vie în favoarea sfințeniei și care mustră mândria, egoismul, avariția și păcatele la modă va fi urâtă de lume și de creștinii superficiali.”

avertizare spusă îi mustră răutatea. Însă nu fiți descu-
rajați. S-ar putea să vi se pară că aceia ce se lasă purtați
de curent au parte de o viață foarte plăcută; căci largă
este poarta și lată este calea care duce la distrugere, în
timp ce calea către viața veșnică este strâmtă și îngustă
și va trebui să treceți prin multe greutăți; dar printr-un

efort perseverent puteți câștiga viața veșnică – moște-
nirea viitoare, nemuritoare. Iar toate celelalte, pacea și
slava de la sfârșitul călătoriei vor răsplăti de o mie de
ori fiecare efort și sacrificiu pe care îl puteți face.

– *The Youth's Instructor*, 28 mai 1884

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce să faceți dacă vă gândiți că viața de creștin este ușoară și relaxantă? _____

Cum a fost viața lui Hristos? _____

Ce anume acceptăm atunci când îl acceptăm pe Hristos? _____

2. Descrieți atitudinea lumii din ziua de azi față de religia autentică. _____

3. Descrieți persoanele din compania oponentilor adevărului. _____

4. Cine nu va fi persecutat? _____

Cine va fi persecutat? _____

5. Ce fel de religie este urâtă de lume și de creștinii superficiali? _____

6. Care sunt lucrurile ce vor fi ca un compliment pentru voi, dacă sunteți martori credincioși? _____

7. Care este rezultatul final al celor ce par să aibă o viață foarte plăcută pentru că se lasă purtați de curent? _____

8. Care este rezultatul final al celor ce continuă să meargă pe drumul îngust în ciuda numeroaselor dificultăți? _____

Capitole de credință

Rose

de Beth Williams

AJUTAȚI-MĂ

Să-L cunosc pe Isus

Femeia americană se simți frustrată. În mod normal, era organizată și eficientă, dar ceva i se întâmplase azi și nu-și putea explica ce. Avea de făcut câteva comisioane, dar, dintr-un motiv inexplicabil, s-a trezit mergând la o stație de autobuz greșită. Pentru a-și repara ochelarii trebuia să meargă în partea cealaltă a orașului, numai că, în mod ciudat, s-a simțit obligată să meargă în centru și să prânzească acolo într-un restaurant musulman.

A încercat să se convingă că nu are sens să mănânce atât de departe de locul în care avea treabă, dar dorința ei de a merge în centrul orașului la prânz a rămas puternică. În cele din urmă, rugându-se ca ea și copilul ei să poată fi o binecuvântare pentru cineva, s-au urcat în autobuzul care mergea în centrul orașului.

Rose, o doamnă de profesie inginer electrician, fusese chemată în centrul orașului să remedieze o problemă la rețeaua electrică. Ea și trei colegi stăteau în restaurant și luau prânzul. Ceilalți vorbeau cu bucurie în timp ce mâncau, dar Rose ignora conversația lor ușoară. Se gândea la zilele mai bune din trecut. Chiar anul trecut fusese o mamă fericită. Apoi, cât de teribil, își pierduse cei doi copii. Viața ei s-a golit de bucurie, iar zilele au devenit o călătorie în întuneric și tristețe. Soțul ei plecase în străinătate pentru a-și întreține fiica din prima căsătorie, acum studentă la medicină. Singură și deprimată, Rose nu mai avea decât amintirile care să-i țină companie. Ziua lucra, iar noaptea era singură.

În timp ce mânca și reflecta, Rose a observat o femeie americană cu un copil la șold, care au intrat în restaurant și s-au așezat la o masă din apropiere. Observând eșarfa și fusta lungă ale femeii, Rose se gândi în sine ei că trebuie să fie o femeie credincioasă. Dar ce credință o fi având? Rose îl analiză pe băiețel. Arăta sănătos și avea păr blond! Pe măsură ce Rose îi studia pe cei doi, își simți inima mai ușurată de poveri.

Terminând de mâncat, Rose s-a dus la masa femeii americane. Când se apropie, copilul i-a zâmbit timid și și-a ascuns fața în umărul mamei, după care a tras cu ochiul la ea și i-a zâmbit din nou. Rose întinse mâna și îi atinse obrazul dolofan. Cum el nu s-a opus, l-a luat în brațe și i-a admirat ochii albaștri. După ce l-a ținut un minut, Rose l-a dat înapoi mamei lui și a murmurat: „Mi-am pierdut copilul anul trecut. Nu-l pot uita.” După aceea, ea și colegii ei au părăsit restaurantul.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, când a terminat programul de lucru, Rose a traversat strada către o piață pe unde plănuia să piardă vremea până când lua autobuzul spre casă. În timp ce mergea, Rose a recunoscut-o brusc pe femeia ce mergea înaintea ei. Era americanca și copilul ei, de la restaurant! „Prietenol! Așteaptă, te rog!”, strigă Rose. „Eu sunt! Ne-am întâlnit în restaurant mai devreme azi, îți amintești?”

Doamna americană se opri și se întoarse surprinsă. „Oh, da! Îmi amintesc de tine!”

Se poate spune că Rose bolborosi în timp ce vorbea. „Mă bucur atât de mult că te-am văzut din nou! Sunt sigură că Allah ne-a reunit astăzi. Nu ai idee cât de fericită m-am simțit când am ținut copilul tău în brațe. Mă gândesc la copiii mei în fiecare zi. Nu o să-i uit niciodată și, văzând copilul tău, am simțit că mi se ridică moralul.”

Doamna americană rămase surprinsă de valul de cuvinte și emoții ale lui Rose, dar a trebuit să fie de acord că mâna lui Dumnezeu părea să le fi reunit.

Văzând un restaurant în apropiere, Rose o întrebă: „Ai puțin timp? Am putea intra înăuntru să vorbim o vreme.”

„Desigur! Să mergem”, a răspuns doamna americană.

Pentru următoarea oră, Rose, doamna americană și băiețelul au ajuns să se cunoască. Rose s-a jucat cu băiatul, ajutându-l să meargă șovăitor printre scaune și bucurându-se să fie cu el, iar suferința și pierderea ei au dispărut pentru câteva minute prețioase.

Femeia americană era și ea fericită. Rugăciunea ei zilnică primise răspuns. Dumnezeu o folosise pentru a binecuvânta pe altcineva. Prin călăuzirea Lui, a putut să împărtășească o parte din bucuria cerului unei femei suferinde.

CONTRA CURENTULUI

17 - 23 decembrie

„Să nu aveți impresia că puteți pluti în siguranță purtați de curent. Dacă o să credeți acest lucru, veți deveni în mod cert prada neajutorată a comploturilor Satanei.”

Isus ȘI LEPROȘII

Text de memorat | Filipeni 4:6,7

Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.

SECȚIUNEA I

În zilele lui Hristos, cel mai de temut dintre toate diagnosticele medicale era lepra. Pentru că era contagioasă, boala era asociată cu măsuri sanitare stricte (Leviticul 13:45,46).

Cel care primea acest diagnostic se confrunta cu o soartă mai rea decât moartea, căci leprosul era condamnat la izolare socială – izolat de familie și de prieteni, dar pierzând și privilegiul la închinarea publică. Prietenii leproșilor erau limitate la tovarășii cu cei care sufereau de aceeași boală și trăiau în zone izolate, singuri sau în grupuri mici.

În Vechiul Testament, trei persoane au fost pedepsite cu lepră ca pedeapsă: Maria, sora lui Moise (Numeri 12:10-16), Ghehazi, ucenicul lui Elisei (2 Împărați 5:25-27), și împăratul Ozia (2 Cronici 26:16-23). De asemenea, Moise a avut lepră pentru un timp foarte scurt, ca un semn miraculos pentru copiii lui Israel (Exodul 4:6-8).

Deoarece lepra este un simbol al păcatului, nu este surprinzător că Biblia oferă mai multe informații despre ea decât despre orice altă boală. Două capitole lungi, Leviticul 13 și 14, sunt consacrate acestui subiect. Preoților li s-au dat instrucțiuni despre cum să o identifice. Din cauza stigmatizării sociale severe și a consecințelor acestui diagnostic, preoților li s-au dat, de asemenea, instrucțiuni despre cum să evite diagnosticarea greșită. Depistarea leprei necesita zile de observare atentă înainte de diagnosticul final.

Pentru că lepra era considerată o boală incurabilă, probabil că evreii s-au întrebat de ce Dumnezeu a prevăzut ritualuri speciale de purificare, pe care leprosul vindecat trebuie să le îndeplinească ca să

“Lucrarea lui Hristos pentru curățarea leprosului de această boală grozavă este o ilustrare a lucrării Lui de curățare a sufletului de păcat.”

— *Viața lui Isus*, p. 136

DIN CUPRINS:

C-52

1 | Isus și leproșii

5 | Întinzându-se în puterea Domnului

6 | Gândiți-vă la binecuvântările lui Dumnezeu

8 | El mi-a spălat picioarele

poată fi admis la închinare în sanctuar (Leviticul 14:1-32). Singura dată când aceste ritualuri au fost folosite a fost în timpul lui Hristos, când Isus a vindecat mulți leproși.

Cât de multă informație putem găsi în propozițiile scurte din Biblie! Observați un exemplu: „A venit la El un lepros” (Marcu 1:40). Printre leproși, se răspândise vestea că Isus nu îi respingea și îi putea vindeca. Astfel, a răsărit speranța în inima unui lepros. Deși nu avea nicio asigurare că l-ar putea găsi cu adevărat pe Isus, leprosul a pornit în călătoria sa pe jos. Fața lui era grotească, iar mâinile și picioarele, afectate de ravigiile bolii. Din cauza leziunilor nervoase provocate de boală, putea să se deplaseze doar mergând încet. Orice deplasare pe distanțe lungi îi amenința picioarele cu răni, răni greu de vindecat și chiar cu riscul amputării. Pe parcursul unei călătorii, unui lepros îi era greu să găsească hrană sau adăpost în locuri publice. Pe lângă toate aceste obstacole, leprosul nu avea nicio asigurare că va fi capabil să-l localizeze pe Vindecător. În ciuda

provocărilor, leprosul a plecat să-L găsească pe Isus.

Eforturile i-au fost răsplătite când a descoperit că Isus trecea printr-o cetate galileeană. Doctorul observator Luca îl descrie într-o stare clinică mult avansată, fiind „plin de lepră” (Luca 5:12). Acest lucru a făcut să fie ușor pentru mulțime să-l vadă venind. Toți s-au îngrozit, împingându-se și îmbrâncindu-se ca să se țină departe de el. Ucenicii lui Hristos au încercat fără succes să-l țină pe om departe de Isus.

Ignorând repulsia celorlalți și nesocotind toate poruncile de a se opri, leprosul și-a continuat drumul către Isus, apoi a îngenuncheat înaintea Lui cu fața la pământ și s-a rugat: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești” (Luca 5:12).

Privindu-l cu milă pe acest om singuratic, Isus a răspuns blând cu o voce melodioasă: „Da, voiesc, fii curățit! Îndată l-a lăsat lepra” (Marcu 1:41,42). Dar în timpul acestei vindecări, Isus a făcut ceva care a provocat mulțimea ce îi priveau să suspine.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Toată lumea a încercat să stea departe de leproși, deoarece până și aerul din jurul unui lepros era contaminat (Leviticul 13:45; *Viața lui Isus*, p. 262, în orig.). Oamenii au presupus că, la fel ca ei, Isus o să stea departe; prin urmare, au încercat să-l împiedice pe bolnav să ajungă la Isus. Dar au presupus greșit.

Isus s-a apropiat de lepros. El nu a vorbit cu leprosul de la o distanță „sigură”. În timp ce vorbea, S-a aplecat înainte, apropiindu-se de bărbat, și Și-a întins mâna și l-a atins pe om. Curățarea a venit din cuvântul lui Isus și din atingerea Lui. Cu greu ne putem imagina ce a însemnat acea atingere pentru bărbatul care fusese izolat și ostracizat atât de mult timp.

Această poveste ilustrează abordarea lui Dumnezeu față de omul păcătos. Isus nu a rămas în cerul sigur și curat. El a venit în această lume ca să se apropie de noi. „Apropierea lui Dumnezeu” este binele nostru (Psalmii 73:28). Isus este un ajutor prezent în necazurile noastre (Psalmii 46:1). Când avem nevoie de El, este aproape de noi.

Nu există nicio boală pe care Isus să nu o poată vindeca. Nu există niciun păcat pe care Isus să nu-l poată curăța. Este posibil să avem un caz „avansat” de păcătoșenie. Ne putem simți neputincioși când suntem robii unui obicei rău. Alții ar putea chiar să creadă că suntem fără speranță. Poate că de multe ori am încercat și nu am reușit să biruim păcatul. Poate că am căutat ajutor de la alții, dar am ajuns să fim dezamăgiți.

Trebuie să ne dăm seama că Isus este singura noastră

speranță. Când începem, ca leprosul pe moarte, să ne folosim puterea rămasă pentru a-L găsi pe Isus, Îl vom găsi. Și avem promisiunea sigură: „Mă veți căuta și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima” (Ieremia 29:13).

Mărturia noastră face parte din procesul pe care Dumnezeu l-a ales pentru mântuirea noastră. Biblia spune că „prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor” (Apocalipsa 12:11) devenim biruitori. Această poveste ne reamintește că, uneori, cea mai puternică și eficientă mărturie a noastră trebuie să fie dată în tăcere. „Isus i-a spus să plece numai-decât și i-a zis: «Vezi să nu spui nimănui nimic, ci du-te de te arată preotului și adu pentru curățirea ta ce a poruncit Moise, ca mărturie pentru ei»” (Marcu 1:43,44).

Fariseii l-au acuzat pe Isus că se opune legii lui Moise. Dar faptul că El i-a spus leprosului să urmeze cu atenție instrucțiunile lui Moise respingea acuzația lor și era o mărturie a credincioșiei lui Isus față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Era o poruncă urgentă. Leprosul vindecat trebuie să meargă imediat la preoți și să obțină declarația oficială a vindecării sale. „Dacă preoții ar fi aflat împrejurările

“Așa cum lepra înseamnă moarte sigură dacă i se permite să-și urmeze cursul natural, și lepra păcatului va distruge sufletul dacă păcătosul nu primește vindecarea harului lui Dumnezeu.”

— *Signs of the Times*, 14 martie 1892

vindecării aceluia om, ura lor față de Hristos i-ar fi putut împinge să pronunțe o sentință falsă. Isus dorea

să se poată lua în dreptul omului o decizie corectă. De aceea, El îi poruncește să nu spună nimănui despre vindecare, ci să se prezinte fără întârziere la templu cu un dar, înainte să se răspândească vreun zvon în legătură cu minunea” (*Divina vindecare*, p. 21).

Această relatare ne învață, de asemenea, că ignorarea instrucțiunilor lui Hristos poate aduce un succes aparent în lucrarea lui Hristos. Cu toate acestea, succesul respectiv poate împiedica cu adevărat cauza lui Dumnezeu. Leprosul vindecat nu a tăcut în privința vindecării lui. „Dar omul acela, după ce a plecat, a început să vestească și să spună în gura mare lucrul acesta, așa că Isus nu mai putea să intre pe față în nicio cetate” (Marcu 1:45). Atât de mulți oameni s-au înghesuit să-L vadă pe Hristos, încât El „a fost forțat pentru un timp să-și oprească lucrarea” (*Viața lui Isus*, p. 264 în orig.).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

După cum ați putea ghici, vestea că Isus i-a vindecat pe leproși a circulat în lung și în lat. Chiar și într-o celulă îndepărtată, Ioan Botezătorul a auzit-o (Luca 7:22). Fariseii s-au folosit de faptul că Isus vindeca leproși ca argument pentru ca oamenii să evite să-L asculte pe Isus, deoarece, făcând acest lucru, ar fi fost expuși la o boală contagioasă.

Deoarece leproșii erau izolați de restul societății, uneori se uneau în grupuri mici. Doctorul Luca povestește despre un astfel de grup de leproși pe care Isus i-a vindecat. S-a întâmplat spre sfârșitul celor trei ani și jumătate de slujire a Lui. În timp ce se îndrepta spre Ierusalim pentru o sărbătoare, Isus a călătorit de-a lungul graniței dintre Samaria și Galileea. Pentru că era o regiune de graniță, populația era un amestec de evrei și samariteni. Astfel înțelegem de ce grupul de leproși era format atât din evrei, cât și din samariteni.

„Acești leproși erau atât de degradați de boală, încât fuseseră alungați din societate ca să nu-i contamineze și pe alții. Autoritățile le stabiliseră limitele până unde aveau voie să se apropie” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 173). Când l-au văzut pe Isus în depărtare, și-au dat seama că El era singura lor speranță. Disperați, au strigat: „Isuse, Învățătorule, ai milă de noi!” (Luca 17:13). Plin de milă față de suferința lor, Isus a strigat înapoi: „Duceți-vă și arătați-vă preoților!” (versetul 14). Ei au avut credință să meargă la preoți, crezând în puterea lui Hristos de a-i vindeca. În timp ce mergeau, și-au dat seama brusc că boala dispăruse – fuseseră vindecați! Imaginați-vă fericirea lor. Fuseseră sortiți mizeriei de-a lungul vieții, dar acum erau liberi să se bucure din nou de viață!

În mod surprinzător însă, după ce preotul i-a declarat pe toți lipsiți de lepră, doar unul dintre ei și-a exprimat recunoștința față de Isus. „Unul din ei, când s-a văzut vindecat, s-a întors, slăvind pe Dumnezeu cu glas tare. S-a aruncat cu fața la pământ la picioarele lui Isus și l-a mulțumit. Era samaritean” (versetele 15, 16).

Plini de mândrie spirituală, poate că leproșii evrei au crezut că leprosul samaritean fusese vindecat pentru că era cu ei. Dar dacă au crezut asta, de fapt au înțeles anapoda. „De dragul acestui singur om, care avea să folosească așa cum trebuia binecuvântarea sănătății, Isus i-a vindecat pe toți zece” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 174).

Leproșii evrei, ca și națiunea evreiască, fuseseră foarte binecuvântați. Dar în loc să dea dovadă de recunoștință, ei au acceptat binecuvântările lui Dumnezeu ca fiind cuvenite de drept. Isus a remarcat ingratitudea lor josnică și a meditat cu voce tare: „Oare n-au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu?” (Luca 17:17,18).

Când ne exprimăm recunoștința față de Dumnezeu pentru binecuvântările Sale, Îi dăm slavă. Dar la fel ca evreii, lumea pseudo-creștină a vremurilor din

urmă nu va avea o asemenea atitudine. Pavel spune: „Măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit” (Romani 1:21). Nu e de mirare că mesajul lui Dumnezeu din ultimele zile ne amintește să fim recunoscători pentru

binecuvântările nespuse ale Evangheliei veșnice, dând slavă lui Dumnezeu! (Apocalipsa 14:7). „Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsunе cântece în cinstea Lui!” (Psalmii 95:2).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Cu ce fel de obstacole s-a confruntat un leproș în căutarea lui Isus? _____

Cu ce obstacole am putea să ne confruntăm noi la venirea lui Isus? _____

Ce ar trebui să facem dacă ne confruntăm cu obstacole în timp ce-L căutăm pe Isus? _____

2. Citiți *Viața lui Iisus*, pp. 262–266 (în orig.). Ce paralele observați între modul în care Isus l-a vindecat pe leproș și modul în care El ne vindecă de păcat? _____

SECȚIUNEA II

3. Comparați Matei 8:11-4, Marcu 1:40-45 și Luca 5:12-16. Care sunt asemănările? Ce detalii includ unii, iar alții omit? De ce este nevoie de toate relatările pentru a avea o imagine completă a vindecării?

SECȚIUNEA III

4. Când cei zece leproși au început să meargă spre preot, de ce și-au început călătoria prin credință? _____

Povestiți un moment când ați ales să faceți ceva ca un act de credință. _____

5. Citiți Luca 17:16-18. În ce mod îi dăm slavă lui Dumnezeu prin exprimarea recunoștinței față de binecuvântările Lui? _____

Miracole din viața mea

— a 52-a parte, de John N. Loughborough

Înaintând în puterea Domnului

În luna septembrie a anului 1896, împreună cu fratele Johnson ne-am întâlnit cu credincioșii din Striberg, Orebro și Grythytted. Pentru mine a fost o chestiune de mare interes să mă aflu în Orebro, chiar în inima mișcării adventiste din Suedia, acolo unde copiii au predicat în 1843.

Am întâlnit câțiva dintre cei pe care i-au auzit predicând și am vorbit cu bărbați care au predicat pe când erau copii. „Ai predicat când erai băiat?”, l-am întrebat pe unul dintre ei. „Dacă am predicat? Da, a trebuit să predic! Nu aveam cum să inventez nimic în ce privește chestiunea aceasta. O putere a venit asupra mea și am spus tot ceea ce eram obligat să spun.”

Cineva ne-a povestit despre o fetiță de trei ani care a predicat astfel la mică distanță de Orebro. Au fost mulți în vârstă de cinci sau șase ani care au predicat. Am mers la vechea închisoare din Orebro, unde au fost închiși Ole Boquist și Erik Walbom pentru că predicaseră doctrina. Acești doi tineri aveau atunci aproximativ 17 ani. Sora lui Boquist, acum în vârstă de 72 de ani, a fost martoră la biciuirea lor cu nuiile de mestecăn pe spatele gol. Când rănilor li s-au vindecat, i-au luat din închisoare și i-au întrebat din nou: „O să încetați să predicați această învățătură?” „Vom propovădui predica pe care ne-o cere Domnul”, au răspuns aceștia, după care au fost biciuiți din nou.

[Notă: După întoarcerea sa în America, Loughborough a continuat să vorbească la adunările de tabără, la întâlnirile Conferinței Generale și în cadrul lucrărilor misionare adventiste din întreaga lume.]

Solia adventistă a avansat cu o și mai mare putere de la an la an, până când a ajuns să înconjoare pământul. Cu siguranță că acest lucru nu s-a întâmplat deoarece mesajul era plăcut inimii firești; căci mesajul purta ca stindard Sabatul Domnului, a cărui respectare necesita o separare de afacerile lumești în cea mai aglomerată zi a săptămânii. Mesajul nu a avansat nici din cauza lipsei de opoziție, pentru că solia a fost întâmpinată de pe poziții adverse încă de la început; o opoziție înverșunată din afară, precum și complicații din interior. Putem spune la fel de bine ca psalmistul:

„De n-ar fi fost Domnul de partea noastră când s-au ridicat oamenii împotriva noastră, ne-ar fi înghițit de vii când li s-a aprins mânia împotriva noastră... Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul” (Psalmii 124:2,3,8).

Nu numai că am văzut providența Domnului în vestirea și progresul întregii solii îngerești, dar El a comunicat cu poporul Său prin darul profeției. Acesta nu s-a manifestat sub forma unei noi revelații care să ia locul Bibliei, ci ca să arate că există un pericol în îndepărtarea de simplitatea Evangheliei lui Hristos și în a rămâne mulțumit cu o formă de evlavie fără putere.

După regulile Bibliei, punând la probă darul manifestat prin doamna E.G. White, am văzut că acesta a trecut testul în toate cazurile. În toate scrierile ei nu a fost găsit niciun singur rând care să dea cea mai mică autorizare păcatului sau care să tolereze în cel mai mic grad vreo abatere de la Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste scrieri nu au fost niciodată plasate deasupra Bibliei, ci au îndemnat în mod constant credincioșii să studieze cât mai atent Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost identificat drept standardul cel mai înalt după care vor fi examinate cazurile noastre la judecata finală. Hristos este înălțat înaintea noastră ca singurul model de urmat. El este declarat singura noastră speranță de victorie aici, singurul nostru refugiu împotriva mâniei viitoare și singurul nume și mijloc prin care putem fi mântuiți.

După ce am urmărit chestiunea aceasta din 1852, am constatat că, în cea mai mare parte, opoziția față de darul profeției a apărut din partea celor care au fost muștrați pentru defecte de caracter, pentru obiceiuri greșite sau pentru traiectoria greșită a vieții lor. Mulți dintre cei muștrați ar protesta că nu sunt la fel de răi pe cât îi arăta mărturia, dar timpul a arătat că marea majoritate a celor care au renunțat să mai creadă în scrierile lui Ellen White părăsesc rândurile bisericii în întregime.

Pe de altă parte, ținând seama de sfaturile date prin Spiritul Profeției și înaintând în puterea Domnului, solia își face repede drum către fiecare națiune, neam, limbă și popor. Despre progresul din trecut putem spune că într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu a fost verificat: „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere.” Cu adevărat, mâna lui Dumnezeu s-a manifestat în succesul acestei mari mișcări adventiste, participând la ascensiunea și progresul ei.

Conexiune istorică

Gândiți-vă la binecuvântările lui Dumnezeu

Când cei zece leproși s-au prezentat preotului, acesta a declarat că nu mai au nicio urmă de lepră. Unul dintre ei s-a umplut de bucurie și de recunoștință și s-a hotărât să se întoarcă și să-L găsească pe minunatul Vindecător, mulțumindu-I pentru reabilitare.

Cu fiecare pas făcut scotea strigăte de bucurie și-L slăvea cu glas tare pe Dumnezeu. Când a ajuns în prezența lui Hristos, a căzut cu fața la pământ și și-a exprimat din toată inima dragostea și recunoștința pe care le simțea. Acest om care s-a întors să-L aducă laude lui Hristos era un străin, un samaritean. Poporul lui era disprețuit și urât de evrei. Hristos i-a vindecat și pe leproșii iudei, dar niciunul dintre cei nouă nu s-a întors să-L slăvească pe Dumnezeu pentru minunea pe care a făcut-o pentru ei. Acest samaritean a crezut că Hristos era Răscumpărătorul sufletului și trupului său. El a arătat că era mai dispus să primească harul lui Dumnezeu și că aprecia mai mult iubirea divină decât ceilalți nouă. Isus le-a atras atenția ucenicilor asupra faptului că acesta era samaritean și a spus: „Oare n-au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu? Apoi i-a zis: „Scoală-te și pleacă; credința ta te-a mântuit.”

Ucenicii lui Hristos, fiind toți iudei, fuseseră educați să-i urască pe samariteni, iar aceasta a fost o lecție care le va fi de mare folos în experiența lor viitoare. Isus i-a făcut să înțeleagă că printre samariteni se găseau multe suflete prețioase care nu ar refuza să vină la sărbătoarea Evangheliei. Acest samaritean care se întorșese să-L laude pe Dumnezeu nu era un om rău și avea să se dovedească un martor eficient pentru Hristos. După învierea și înălțarea lui Hristos, el avea să dea o mărturie hotărâtă că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. El avea să repete povestea vindecării lui și, cu o inimă plină de o dragoste și interes profund, avea să îi întrebe pe cei cu care intra în contact: „Credeți în Isus?” Mărturiile de acest fel au întors oamenii de la învățăturile populare și de la repetările nesfârșite ale tradițiilor fără valoare venite din partea cărturarilor și fariseilor. Oameni neînvințați au mărturisit despre puterea lui

Hristos și au vorbit cu îndrăzneală despre harul lui Dumnezeu, iar mărturiile lor strălucite au fost puse în contrast puternic cu ritualul exigent și fără inimă al fariseilor. Iar oamenii au fost obligați să spună că acești oameni fuseseră cu Isus și învățaseră de la El.

Leprosul care s-a întors pentru a-I da slavă lui Dumnezeu a fost răsplătit pentru credința și recunoștința lui. Dar cât de trist este că numai unul dintre cei zece a apreciat binecuvântarea dată! În fiecare veac, Dumnezeu și-a revărsat binecuvântările asupra oamenilor și i-a vindecat și i-a reabilitat așa cum i-a vindecat și pe cei zece leproși. Dar cât de des proporția celor care recunosc și apreciază îndurările lui Dumnezeu este chiar mai mică de unu la zece! Cei nouă nu s-au întors, ci și-au văzut de drum, mulțumiți că au fost vindecați. Ei nu I-au dat cinste lui Dumnezeu și nici lui Isus Hristos, pe care El Îl trimisese să fie Vindecătorul lor. Domnul lucrează continuu pentru a ajuta omenirea. El împarte continuu recompensele Sale. El îi ridică pe bolnavi din paturile în care se sting și îi eliberează pe oameni din primejdii pe care aceștia nu le văd; El încredințează îngerilor cerești salvarea oamenilor din nenorociri, păzindu-i de ciuma care umblă în întuneric și de distrugerea care îi risipește la amiază, dar inimile lor nu sunt impresionate. Ei nu iau în considerare binecuvântările lui Dumnezeu, nu se bucură de dragostea Lui. Își concentrează toate gândurile asupra lor înșiși. Ei nu

“Cât de indiferente și nepăsătoare, cât de lipsite de apreciere sunt inimile oamenilor față de iubirea lui Dumnezeu!”

apreciază tandrețea plină de milă și iubirea fără egal a lui Hristos. Doar câțiva înțeleg că binecuvântările lor sunt rezultatul îndurărilor nesfârșite ale lui Dumnezeu prin Isus Hristos; cei care înțeleg acest fapt Îi înalță cântări lui Dumnezeu în inimile lor și, la fel ca leprosul vindecat, îi aduc o jertfă de laudă și de mulțumire.

Sunt mulți care susțin că Isus i-a curățat de lepra păcatului. Dar cât de puțini continuă să ofere o jertfă de laudă, dându-I slavă lui Dumnezeu! Marele dar pe care Dumnezeu l-a dăruit lumii în persoana singurului Său Fiu cere un răspuns la fel de sincer de iubire și de recunoștință precum cel venit de pe buzele samariteanului care s-a întors să-I dea slavă lui Dumnezeu. Atunci când prietenii noștri de pe pământ ne oferă daruri și favoruri, simțim înclinația de a manifesta recunoștință și de a le răspunde la rândul nostru cu daruri și favoruri. Dar cât de indifferente și nepăsătoare, cât de lipsite

de apreciere sunt inimile oamenilor față de iubirea lui Dumnezeu! Cât de puțin par să se gândească oamenii la binecuvântările ce sunt revărsate asupra lor de bunul nostru Tată ceresc! Domnul întreabă: „Unde este slava mea și lauda mea pentru dragostea nemărginită pe care am arătat-o oamenilor?” Este imposibil ca Dumnezeu să ofere o manifestare mai mare a compasiunii Sale duioase și a iubirii Lui binevoitoare. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” În acest singur dar este cuprins tot cerul. Prin meritele darului lui Hristos avem parte de toate îndurărilor noastre. Când ne împărtășim din hrana noastră zilnică ne putem bucura cu inima, cu sufletul și cu vocea; căci este darul lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

— *Sign of the Times*, 25 iunie & 2 iulie 1896

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Care sunt cele două lucruri de care a dat dovadă samariteanul leproș întorcându-se să-I dea slavă lui Dumnezeu?

2. Care este marea lecție învățată de ucenici prin această vindecare? _____

3. Relatați ce a făcut samariteanul vindecat după învierea lui Isus. _____

De ce întrebarea „credeți în Isus?” a fost atât de eficientă? _____

Când este eficientă mărturia voastră? _____

4. Enumerați câteva binecuvântări ale lui Dumnezeu pentru care adeseori nu L-am onorat mulțumindu-L în mod cuvenit. _____

Enumerați câteva exemple specifice despre momentele când Dumnezeu v-a binecuvântat și asigurați-vă că Îi mulțumiți! _____

5. Ce anume Îi este imposibil lui Dumnezeu să facă? _____

Capitole de credință

El mi-a spălat picioarele

de John Lello

AJUTAȚI-MĂ

Să-L cunosc pe Isus

Erau oameni obișnuiți, cu fețe transpirate, picioare prăfuite și visuri de mărire și putere, iar Isus știa că are o ultimă șansă pentru a le demonstra ce înseamnă smerenia. Așa că S-a încins cu un prosop, a luat un lighean cu apă și a început să le spele picioarele murdare.

Astăzi, urmăm exemplul de smerenie al lui Hristos de fiecare dată când ne spălăm unul altuia picioarele în momentul pregătirii pentru Sfânta Cină. Odată, mi s-a întâmplat să trăiesc o experiență de alt tip, care m-a impresionat profund pentru că a ilustrat foarte bine ceea ce Hristos a intenționat pentru noi.

După o zi caldă într-o călătorie lungă pe râurile May și Sepik, alături de o echipă de vaccinare de la May River Clinic, am ajuns într-un final la Tipas. Lucrătorii sanitari au început imediat să vaccineze copiii. Pentru că nu vizitasem satul mai înainte, am rugat un bărbat din mulțime să mă ajute să găsesc un membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. El a luat-o înainte și m-a dus la casa fratelui David.

Tipas este un sat frumos, cu colibe făcute din tufe, ce se întindea cam pe o jumătate de kilometru de-a lungul râului Sepik. Mergând, am trecut de cocotieri, bananieri, arbori pawpaw și de mango, care se găseau un pic mai în amonte față de ultima locuință din sat. Ghidul mi-a făcut cunoștință cu fratele David și cu tânăra lui familie, după care ne-a lăsat să vorbim.

Simțind cât de înfierbântat și obosit mă simțeam, fratele David m-a invitat să mă spăl în râu, lucru pe care l-am făcut cu bucurie. După aceea, înviorat și curat, l-am ascultat povestindu-mi despre membrii bisericii și lucrarea pe care o făceau în Tipas și împrejurimi. În Tipas erau doar patru membri botezați, dar mai existau încă 57 de persoane interesate de botez, iar în satul Edwarki din apropiere erau patru membri botezați și alți 14 interesați!

Eu pentru voi murii
Pe cruce răstignit;
Și singur Mă jertfii,
De nimenea silit!
V-am dat ca viață, viața Mea...
Ce faceți voi din ea?
V-am smuls din moarte și necaz,
Dar voi ce-Mi faceți azi?

Pe Tatăl l-am lăsat
Și tronul strălucit;
Pe-ai Mei i-am învățat
Ai Mei M-au răstignit!
Străin am fost pe-acest pământ,
Sărac, cum bine știți.
Răspundeți dar, de-aveți cuvânt,
Așa vreți să-Mi plătiți?

Am suferit nespus:
Cununi de spini pe cap,
Și coasta Mi-au împuns
Din moarte să vă scap!
Am suferit atunci și-apoi,
Dar ce făcut-ați voi?
Acum vă-ntreb în mila Mea:
„Urma-veți tot așa?”

Când l-am întrebat pe fratele David ce nevoi avea biserica din Tipas, cererea lui a fost simplă: Biblii, cărți de imnuri și un misionar care să-i învețe mai multe despre Isus și adevărul Său. I-am explicat că ne-ar plăcea să aducem studenți misionari de la școlile adventiste de ziua a șaptea din Papua Noua Guinee în zonă și, eventual, să punem baza unui centru de studiu pentru laici, nu departe de acolo, în Ama, pentru a pregăti credincioșii să slujească mai eficient în biserica lor și în lucrarea misionară locală.

A doua zi, fratele David a venit să mă vadă. După ce și-a unit mâinile cu mine în rugăciune, a privit cum coboram pe malul râului cu picioarele goale, adâncindu-mi călcăiele în noroiul moale. Când am ajuns la șalupă, am luat loc pe copastie și, cum mă tăiasem la o mână în dimineața aceea, am început să-mi spăl picioarele noroioase în râu, ajutându-mă doar de mâna sănătoasă.

Înainte să-mi dau seama, fratele David s-a coborât pe malul noroiu, s-a avântat în râu și a început să-mi spele liniștit noroiul de pe picioare. Surprins, am rezistat impulsului de moment de a-l respinge și a-i spune că mă descurc. După aceea, m-am simțit copleșit de smerenia și dragostea lui. În ochi mi s-au adunat lacrimi și tot ce am putut face a fost să-i mulțumesc în mod repetat.

Părinte, ajută-ne să împărțim cu dărnicie smerenia și dragostea Ta!

În Sabatul următor se va face o recapitulare a lecțiilor din acest trimestru.